Šis dokuments ir izveidots vienīgi dokumentācijas nolūkos, un iestādes neuzņemas nekādu atbildību par tā saturu

►**B** **EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES REGULA (ES) Nr. 1307/2013**

(2013. gada 17. decembris),

ar ko izveido noteikumus par lauksaimniekiem paredzētiem tiešajiem maksājumiem, kurus veic saskaņā ar kopējās lauksaimniecības politikas atbalsta shēmām, un ar ko atceļ Padomes Regulu (EK) Nr. 637/2008 un Padomes Regulu (EK) Nr. 73/2009

(OV L 347, 20.12.2013., 608. lpp.)

Grozīta ar:

		Oficiālais Vēstnesis		
		Nr.	Lappuse	Datums
►**M1**	Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 1310/2013 (2013 gada 17 decembra)	L 347	865	20.12.2013.
►**M2**	Komisijas Deleģētā regula (ES) Nr. 639/2014 (2014. gada 11. marts)	L 181	1	20.6.2014.
►**M3**	Komisijas Deleģētā regula (ES) Nr. 994/2014 (2014. gada 13. maijs)	L 280	1	24.9.2014.
►**M4**	Komisijas Deleģētā regula (ES) Nr. 1001/2014 (2014. gada 18. jūlijs)	L 281	1	25.9.2014.
►**M5**	Komisijas Deleģētā regula (ES) Nr. 1378/2014 (2014. gada 17. oktobris)	L 367	16	23.12.2014.

▼B

EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES REGULA (ES) Nr. 1307/2013

(2013. gada 17. decembris),

ar ko izveido noteikumus par lauksaimniekiem paredzētiem tiešajiem maksājumiem, kurus veic saskaņā ar kopējās lauksaimniecības politikas atbalsta shēmām, un ar ko atceļ Padomes Regulu (EK) Nr. 637/2008 un Padomes Regulu (EK) Nr. 73/2009

EIROPAS PARLAMENTS UN EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību un jo īpaši tā 42. pantu un 43. panta 2. punktu,

ņemot vērā 1979. gada Pievienošanās aktu un jo īpaši 6. punktu tam pievienotajā 4. protokolā par kokvilnu,

ņemot vērā Eiropas Komisijas priekšlikumu,

pēc leģislatīvā akta projekta nosūtīšanas valstu parlamentiem,

ņemot vērā Revīzijas palātas atzinumu ([1]),

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumus ([2]),

ņemot vērā Reģionu komitejas atzinumu ([3]),

saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru ([4]),

tā kā:

(1) Komisijas paziņojumā Eiropas Parlamentam, Padomei, Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejai un Reģionu komitejai "KLP 2020. gada perspektīvā: Kā risināt nākotnē paredzamās ar pārtiku, dabas resursiem un teritoriālajiem aspektiem saistītās problēmas" ir izklāstītas kopējās lauksaimniecības politikas (KLP) iespējamās problēmas, mērķi un virzieni pēc 2013. gada. Ņemot vērā par šo paziņojumu notikušās debates, KLP reformai būtu jāstājas spēkā no 2014. gada 1. janvāra. Minētajai reformai būtu jāaptver visi KLP svarīgākie instrumenti, tostarp Padomes Regula (EK) Nr. 73/2009 ([5]). Ņemot vērā reformas darbības jomu, ir lietderīgi atcelt Regulu (EK) Nr. 73/2009 un aizstāt to ar jaunu tekstu. Turklāt reformai būtu jāracionalizē un jāvienkāršo atbilstīgie noteikumi.

([1]) 2012. gada 8. marta atzinums (*Oficiālajā Vēstnesī* vēl nav publicēts).
([2]) OV C 191, 29.6.2012., 116. lpp. un OV C 44, 15.2.2013., 159. lpp.
([3]) OV C 225, 27.7.2012., 174. lpp.
([4]) Eiropas Parlamenta 2013. gada 20. novembra nostāja (*Oficiālajā Vēstnesī* vēl nav publicēta).
([5]) Padomes Regula (EK) Nr. 73/2009 (2009. gada 19. janvāris), ar ko paredz kopējus noteikumus tiešā atbalsta shēmām saskaņā ar kopējo lauksaimniecības politiku un izveido dažas atbalsta shēmas lauksaimniekiem, kā arī groza Regulas (EK) Nr. 1290/2005, (EK) Nr. 247/2006, (EK) Nr. 378/2007 un atceļ Regulu (EK) Nr. 1782/2003 (OV L 30, 31.1.2009., 16. lpp.).

▼B

(2) Viens no KLP reformas pamatmērķiem un viena no tās galvenajām prasībām ir administratīvā sloga samazināšana. Tas būtu stingri jāņem vērā, veidojot attiecīgos tiešā atbalsta shēmas noteikumus.

(3) Šajā regulā būtu jāietver visi pamatelementi, kas attiecas uz Savienības atbalsta maksājumiem lauksaimniekiem, un būtu arī jānosaka ar šiem pamatelementiem nesaraujami saistīti nosacījumi attiecībā uz piekļuvi minētajiem maksājumiem.

(4) Skaidri jānorāda, ka saistībā ar šajā regulā izklāstītajiem pasākumiem jāpiemēro Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 1306/2013 ([1]) un atbilstīgi tai pieņemtie noteikumi. Lai nodrošinātu saderību ar citiem juridiskajiem instrumentiem, kas saistīti ar KLP, daži noteikumi, kuri patlaban paredzēti Regulā (EK) Nr. 73/2009, tagad ir iekļauti Regulā (ES) Nr. 1306/2013, konkrētāk, noteikumi, lai garantētu tiešo maksājumu saņemšanas noteikumos paredzēto pienākumu ievērošanu, ietverot pārbaudes un administratīvo pasākumu un administratīvo sodu piemērošanu to neievērošanas gadījumā, noteikumi, kas saistīti ar savstarpējo atbilstību, piemēram, likumā noteiktās pārvaldības prasības, labi lauksaimniecības un vides apstākļi, attiecīgo pasākumu uzraudzība un novērtēšana, kā arī noteikumi, kas saistīti ar avansa maksājumiem un ar nepamatoti veiktu maksājumu atgūšanu.

(5) Lai papildinātu vai grozītu atsevišķus nebūtiskus šīs regulas elementus, Komisijai būtu jādeleģē pilnvaras pieņemt aktus saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienības darbību 290. pantu. Ir īpaši būtiski, lai Komisija, veicot sagatavošanas darbus, rīkotu atbilstīgas apspriešanās, tostarp ekspertu līmenī. Komisijai, sagatavojot un izstrādājot deleģētos aktus, būtu jānodrošina vienlaicīga, savlaicīga un atbilstīga attiecīgo dokumentu nosūtīšana Eiropas Parlamentam un Padomei.

(6) Šajā regulā būtu jāiekļauj saraksts ar tām tiešo maksājumu atbalsta shēmām, uz kurām tā attiecas. Lai ņemtu vērā jaunus tiesību aktus par atbalsta shēmām, kas varētu tikt pieņemti pēc šīs regulas stāšanās spēkā, būtu jādeleģē Komisijai pilnvaras pieņemt attiecīgus tiesību aktus, kas saistīti ar minētā saraksta grozījumiem.

(7) Lai nodrošinātu juridisko noteiktību, būtu jādeleģē Komisijai pilnvaras pieņemt attiecīgus tiesību aktus saistībā ar pamatsistēmas izveidi, kuras satvarā dalībvalstīm jānosaka kritēriji, kas lauksaimniekiem jāizpilda, lai izpildītu prasību saglabāt lauksaimniecības zemes noganīšanai vai kultūraugu audzēšanai piemērotā

([1]) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 1306/2013 (2013. gada 17. decembris) par kopējās lauksaimniecības politikas finansēšanu, pārvaldību un uzraudzību, un ar ko atceļ Padomes Regulas (EEK) Nr. 352/78, (EK) Nr. 165/94, (EK) Nr. 814/2000, (EK) Nr. 1290/2005 un (EK) Nr. 485/2008 (Sk. šā Oficiālā Vēstneša 549. lpp).

▼B

stāvoklī, un veicamo darbību minimums platībās, kas tiek dabiski uzturētas noganīšanai vai kultūraugu audzēšanai piemērotā stāvoklī, kā arī kritēriji, ar kuriem nosaka stiebrzāļu un citu lopbarības zālaugu pārsvaru ilggadīgajos zālājos, un izveidotās vietējās prakses noteikšanai attiecībā uz ilggadīgajiem zālājiem un pastāvīgām ganībām ("ilggadīgi zālāji").

(8) Lai nodrošinātu to, ka KLP finansēšanai izmantotās summas nepārsniedz gada maksimālos apjomus, kas minēti Regulas (ES) Nr. 1306/2013 16. panta 1. punktā, arī turpmāk katru kalendāro gadu būtu jāveic tiešā atbalsta apmēra korekcijas, kā paredzēts minētās regulas 25. pantā. Lai nodrošinātu to, ka tiek sasniegts mērķis vienlīdzīgāk sadalīt maksājumus starp lieliem un maziem saņēmējiem, tiešo maksājumu korekcijas būtu jāpiemēro tikai lauksaimniekiem piešķiramajiem maksājumiem, kas attiecīgajā kalendārajā gadā pārsniedz EUR 2 000. Ņemot vērā lauksaimniekiem paredzētu tiešo maksājumu apmēru Bulgārijā, Horvātijā un Rumānijā, kas izriet no pakāpeniskās ieviešanas mehānisma piemērošanas visiem minētajās dalībvalstīs piešķirtajiem tiešajiem maksājumiem, šis finanšu disciplīnas instruments Bulgārijā un Rumānijā būtu jāpiemēro tikai no 2016. gada 1. janvāra un Horvātijā no 2022. gada 1. janvāra. Lai stiprinātu lauksaimniecības struktūras un veicinātu attiecīgu juridisko personu vai grupu izveidi, šā nosacījuma izpildei būtu jāparedz īpaši noteikumi attiecībā uz minēto finanšu disciplīnas instrumentu un vēl daži citi noteikumi attiecībā uz juridiskām personām vai fizisku vai juridisku personu grupām, ja valsts tiesību aktos ir paredzēts, ka atsevišķu locekļu tiesības un pienākumi ir salīdzināmi ar individuālu lauksaimnieku, kam ir saimniecības vadītāja statuss, tiesībām un pienākumiem.

(9) Lai nodrošinātu tiešo maksājumu korekciju pareizu piemērošanu, ņemot vērā finanšu disciplīnu, būtu jādeleģē Komisijai pilnvaras pieņemt attiecīgus tiesību aktus attiecībā uz noteikumiem par to samazinājumu aprēķināšanas bāzi, kuri dalībvalstīm jāpiemēro lauksaimniekiem saskaņā ar finanšu disciplīnas piemērošanu.

(10) Pieredze dažādu lauksaimniekiem paredzētu atbalsta shēmu piemērošanā liecina, ka vairākos gadījumos atbalsts tika piešķirts fiziskām vai juridiskām personām, kuru darījumdarbības mērķis nav vai tikai nelielā mērā ir lauksaimnieciskās darbības veikšana. Lai nodrošinātu atbalsta mērķtiecīgāku piešķiršanu, dalībvalstīm būtu jāatturas no tiešo maksājumu piešķiršanas attiecīgām fiziskām un juridiskām personām, ja vien šīs personas nevar pierādīt, ka to lauksaimnieciskā darbība nav maznozīmīga. Turklāt dalībvalstīm vajadzētu būt iespējai nepiešķirt tiešos maksājumus citām fiziskām vai juridiskām personām, kuru lauksaimnieciskā darbība ir maznozīmīga. Tomēr dalībvalstīm vajadzētu ļaut piešķirt tiešos maksājumus mazajiem nepilna laika lauksaimniekiem, jo šie lauksaimnieki tiešā veidā palīdz uzturēt lauku apvidu dzīvotspēju. Dalībvalstīm vajadzētu arī atturēties piešķirt tiešos maksājumus tām fiziskām vai juridiskām personām, kuru lauksaimniecības zemes galvenokārt tiek dabiski uzturētas noganīšanai vai kultūraugu audzēšanai piemērotā stāvoklī, bet kuri neveic konkrētu darbību minimumu.

▼B

(11) Lai garantētu lauksaimnieku tiesību aizsardzību, Komisijai būtu jāpilnvaro pieņemt attiecīgus tiesību aktus saistībā ar kritērijiem, lai noteiktu gadījumus, kad lauksaimnieka lauksaimniecības zemes ir uzskatāmas galvenokārt par platībām, kas tiek dabiski uzturētas noganīšanai vai kultūraugu audzēšanai piemērotā stāvoklī, kritērijiem, lai noteiktu, kā nodalīt ieņēmumus no lauksaimnieciskas darbības un ieņēmumus no citām darbībām, tiešo maksājumu apjomu, kas atbilst marginalitātes testa piemērošanai, un kritērijiem, kas lauksaimniekiem jāizpilda, lai pierādītu, ko to lauksaimnieciskā darbība nav maznozīmīga.

(12) Lai novērstu pārmērīgu administratīvo slogu, kādu rada mazu maksājuma summu pārvaldība, dalībvalstīm parasti būtu jāatturas piešķirt tiešos maksājumus, ja summa būtu mazāka par EUR 100 vai saimniecības atbalsttiesīgā platība, par kuru ir pieprasīts atbalsts, būtu mazāka par vienu hektāru. Tā kā dalībvalstu lauksaimniecības struktūras ir ļoti dažādas un tās var būtiski atšķirties no Savienības vidējās lauksaimniecības struktūras, tomēr būtu jāatļauj dalībvalstīm piemērot minimālās robežvērtības, kas atspoguļo to īpašo situāciju. Tā kā tālākajos reģionos un Egejas jūras nelielajās salās ir ļoti specifiska saimniecību struktūra, dalībvalstīm būtu jādod iespēja lemt par to, vai kāda minimālā robežvērtība būtu jāpiemēro minētajos reģionos. Turklāt dalībvalstīm būtu jādod iespēja izvēlēties ieviest vienu no diviem minimālās robežvērtības veidiem, ņemot vērā to lauksaimniecības sektoru struktūras īpatnības. Tā kā maksājumu varētu piešķirt lauksaimniekiem ar tā sauktajām "bezzemes" saimniecībām, uz hektāru skaita balstītas robežvērtības piemērošana nebūtu efektīva. Tāpēc šādiem lauksaimniekiem būtu jāpiemēro ar atbalstu saistīta minimālā summa. Lai nodrošinātu vienlīdzīgu attieksmi pret lauksaimniekiem, kuru tiešie maksājumi ir atkarīgi no pakāpeniskas ieviešanas Bulgārijā, Horvātijā un Rumānijā, minētajās dalībvalstīs minimālā robežvērtība būtu jānosaka, pamatojoties uz pakāpeniskās ieviešanas procesa beigās piešķiramajām galīgajām summām.

(13) Tiešā ienākumu atbalsta sadalījumu starp lauksaimniekiem raksturo tas, ka samērā mazam skaitam lielu saņēmēju tiek piešķirtas nesamērīgi lielas maksājumu summas. Apjomradītu ietaupījumu dēļ lielākiem saņēmējiem nav vajadzīgs tāda paša apjoma individuālais atbalsts, lai tiktu efektīvi sasniegts ienākumu atbalsta mērķis. Turklāt pielāgošanās spējas ļauj lielākiem saņēmējiem darboties ar mazāku individuālā atbalsta apjomu. Tāpēc to lauksaimniekiem piešķiramo pamata maksājuma daļu, kas pārsniedz EUR 150 000, dalībvalstīm vajadzētu samazināt vismaz par 5 %. Lai izvairītos no nesamērīgas ietekmes uz tādām lielām saimniecībām, kurās ir liels nodarbināto personu skaits, dalībvalstis, piemērojot minēto mehānismu, var pieņemt lēmumu ņemt vērā algota darba intensitāti. Lai šāda atbalsta apmēra samazināšana būtu efektīva, nebūtu jāsniedz priekšrocības tiem lauksaimniekiem, kuri mākslīgi rada apstākļus, lai izvairītos no tās sekām. Līdzekļiem, kas radušies, samazinot maksājumus lieliem saņēmējiem, būtu jāpaliek dalībvalstīs, kurās tie radušies, un tie būtu

▼B

jādara pieejami kā Savienības atbalsts pasākumiem, kas tiek finansēti saskaņā ar Eiropas Lauksaimniecības fondu lauku attīstībai (ELFLA).

(14) Būtu jānosaka neto maksimālais apjoms katrai dalībvalstij, lai ierobežotu lauksaimniekiem veicamos maksājumus pēc maksājuma samazināšanas piemērošanas. Lai ņemtu vērā tā KLP atbalsta specifiskās iezīmes, kurš piešķirts saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 228/2013 ([1]), un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 229/2013 ([2]), un faktu, ka šiem tiešajiem maksājumiem nenosaka maksājumu apmēra samazinājumu, minētie tiešie maksājumi nebūtu jāiekļauj attiecīgo dalībvalstu neto maksimālajā apjomā.

(15) Lai ņemtu vērā izmaiņas saistībā ar tiešo maksājumu maksimālajām summām, ko var piešķirt, tostarp tām, kas izriet no dalībvalstu lēmumiem attiecībā uz pārcelšanu starp pirmo un otro pīlāru, un no samazināšanas un attiecīgā gadījumā maksājumu nepārsniedzamās summas piemērošanas, kā arī tām, kas izriet no paziņojumiem, kuri Horvātijai jāveic par zemi, kas ir atmīnēta un ko atkal izmanto lauksaimnieciskām darbībām, būtu jādeleģē Komisijai pilnvaras pieņemt attiecīgus tiesību aktus saistībā ar šajā regulā izklāstīto valstu un neto maksimālo summu pielāgošanu.

(16) Lai novērstu jebkurus nepamatotus konkurences kropļojumus, būtu jānosaka, ka tie šīs regulas noteikumi, kuri varētu būt par iemeslu tādai dalībvalsts rīcībai, ko varētu uzskatīt par valsts atbalstu, ir izslēgti no valsts atbalsta noteikumu piemērošanas, ja attiecīgajos noteikumos ir ietverti piemēroti atbalsta piešķiršanas nosacījumi vai paredzēts, ka šādus nosacījumus pieņem Komisija.

(17) Lai spēcinātu lauku attīstības politiku, būtu jādod dalībvalstīm iespēja līdzekļus no tiešo maksājumu maksimālā apjoma pārvietot uz lauku attīstībai piešķirto atbalstu. Dalībvalstīm būtu jādod arī iespēja līdzekļus no lauku attīstībai piešķirtā atbalsta pārvietot uz tiešo maksājumu maksimālo apjomu. Lai nodrošinātu instrumenta efektivitāti, dalībvalstīm no 2018. pieprasījumu gada būtu jādod iespēja vienreiz pārskatīt savu sākotnējo lēmumu ar noteikumu, ka jebkurš lēmums, kas pamatots ar šādu pārskatu, nenozīmētu lauku attīstībai piešķirto summu samazināšanu.

([1]) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 228/2013 (2013. gada 13. marts), ar ko ievieš īpašus pasākumus lauksaimniecības jomā attālākajiem Eiropas Savienības reģioniem un atceļ Padomes Regulu (EK) Nr. 247/2006 (OV L 78, 20.3.2013., 23. lpp.).

([2]) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 229/2013 (2013. gada 13. marts), ar ko nosaka īpašus pasākumus lauksaimniecībā par labu Egejas jūras nelielajām salām un atceļ Padomes Regulu Nr. 1405/2006 (OV L 78, 20.3.2013., 41. lpp.).

▼B

(18) Lai sasniegtu KLP mērķus, var būt vajadzīga atbalsta shēmu pielāgošana jaunākajām izmaiņām, vajadzības gadījumā īsos termiņos. Tāpēc jāparedz atbalsta shēmu pārskatīšanas iespēja, jo īpaši ņemot vērā ekonomiskās norises vai budžeta stāvokli, kas nozīmē, ka saņēmēji nevar pieņemt, ka atbalsta saņemšanas nosacījumi nemainīsies.

(19) Lauksaimnieki dalībvalstīs, kas Savienībai pievienojās 2004. gada 1. maijā vai pēc minētās dienas, saņēma tiešos maksājumus saskaņā ar pakāpeniskas ieviešanas mehānismu, kas paredzēts to attiecīgajos Pievienošanās aktos. Attiecībā uz Bulgāriju un Rumāniju šāds mehānisms joprojām būs spēkā 2015. gadā un attiecībā uz Horvātiju tas būs spēkā līdz 2021. gadam. Turklāt šīm dalībvalstīm bija atļauts piešķirt papildinošus valsts tiešos maksājumus. Šādu maksājumu piešķiršanas iespēja būtu jāsaglabā Horvātijā un kā papildinājums pamata maksājuma shēmai Bulgārijā un Rumānijā, līdz tās būs pilnībā pabeigušas pakāpenisko ieviešanu. Attiecībā uz Horvātijas iespēju piešķirt papildinošus valsts tiešos maksājumus, Komisija būtu jāpilnvaro pieņemt īstenošanas aktus, nepiemērojot Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 182/2011 ([1]).

(20) Regulā (EK) Nr. 73/2009, kurā grozījumi izdarīti ar 2011. gada Pievienošanās aktu, ir paredzēta īpaša valsts rezerve atmīnētās zemes apstrādei Horvātijā, ko izmanto, lai desmit gadu laikposmā pēc tās pievienošanās Savienībai finansētu maksājumtiesību piešķiršanu par zemi, kas katru gadu tiek atmīnēta un ko atsāk izmantot lauksaimniecībā. Ir lietderīgi paredzēt noteikumus, kā aprēķināmas summas, kas paredzētas, lai finansētu atbalstu par minēto zemi saskaņā ar šajā regulā paredzētajām atbalsta shēmām, un minētās rezerves pārvaldības noteikumus. Lai ņemtu vērā summas, kas izriet no paziņojumiem, kuri Horvātijai jāveic par zemi, kas ir atmīnēta un ko atkal izmanto lauksaimnieciskām darbībām, būtu jādeleģē Komisijai pilnvaras pieņemt attiecīgus tiesību aktus saistībā ar konkrētu finanšu noteikumu, kas piemērojami Horvātijai, pārskatīšanu.

(21) Lai nodrošinātu atbalsta labāku sadalījumu starp Savienības lauksaimniecības zemēm, tostarp dalībvalstīs, kuras piemēroja vienotā platībmaksājuma shēmu, kas izveidota ar Regulu (EK) Nr. 73/2009, vienotā maksājuma shēma, kura izveidota ar Padomes Regulu (EK) Nr. 1782/2003 ([2]), un turpināta saskaņā ar Regulu (EK) Nr. 73/2009, un kura apvienoja iepriekš esošos

([1]) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 182/2011 (2011. gada 16. februāris), ar ko nosaka normas un vispārīgus principus par dalībvalstu kontroles mehānismiem, kuri attiecas uz Komisijas īstenošanas pilnvaru izmantošanu (OV L 55, 28.2.2011., 13. lpp.).

([2]) Padomes Regula (EK) Nr. 1782/2003 (2003. gada 29. septembris), ar ko izveido kopīgus tiešā atbalsta shēmu noteikumus saskaņā ar kopējo lauksaimniecības politiku un izveido dažas atbalsta shēmas lauksaimniekiem un groza regulas (EEK) Nr. 2019/93, (EK) Nr. 1452/2001, (EK) Nr. 1453/2001, (EK) Nr. 1454/2001, (EK) Nr. 1868/94, (EK), Nr. 1251/1999, (EK) Nr. 1254/1999, (EK) Nr. 1673/2000, (EEK) Nr. 2358/71 un (EK) Nr. 2529/2001 (OV L 270, 21.10.2003., 1. lpp.).

▼B

atbalsta mehānismus vienotā no ražošanas atdalīto tiešo maksājumu shēmā, būtu jāaizstāj ar jaunu pamata maksājuma shēmu. To veicot, principā būtu jāpārtrauc piemērot maksājumtiesības, kas iegūtas saskaņā ar minētajām regulām. Šādu jaunu maksājumtiesību piešķiršanas pamatā joprojām vajadzētu būt atbalsttiesīgo hektāru skaitam, kas ir lauksaimnieku rīcībā shēmas īstenošanas pirmajā gadā. Tomēr dalībvalstīm, kuras šobrīd piemēro vienotā maksājuma shēmu reģionālā vai jauktu reģionu veidā, būtu jādod iespēja saglabāt savas esošās maksājumtiesības. Lai nepieļautu situāciju, ka kādā atsevišķā dalībvalstī atbalsttiesīgās platības pieaugums nesamērīgi samazina tiešo maksājumu skaitu uz hektāru un tādējādi ietekmē iekšējās konverģences procesu, dalībvalstīm, veicot pirmo maksājumtiesību piešķiršanu, būtu jāatļauj piemērot konkrētus ierobežojumus, lai noteiktu maksājumtiesību skaitu.

(22) Tā kā vienotā maksājuma shēmā tika pakāpeniski iekļautas dažādas nozares un lauksaimniekiem tika atvēlēts attiecīgs pielāgošanās laikposms, ir kļuvis arvien grūtāk pamatot, kāpēc dažos gadījumos būtiski atšķiras atbalsts par vienu hektāru, kas radies vēsturisku atsauces vērtību izmantošanas rezultātā. Tāpēc būtu jānodrošina taisnīgāks tiešā ienākumu atbalsta sadalījums dalībvalstīm, samazinot saikni ar vēsturiskajām atsauces vērtībām un ņemot vērā Savienības budžeta vispārējo kontekstu. Lai nodrošinātu tiešā atbalsta taisnīgāku sadalījumu, vienlaikus ņemot vērā joprojām pastāvošās algu līmeņa un resursu izmaksu atšķirības, tiešā atbalsta apjoms par vienu hektāru būtu pakāpeniski jākoriģē. Dalībvalstīm, kuru tiešie maksājumi ir mazāki par 90 % no Savienības vidējā apmēra, par vienu trešdaļu būtu jāsamazina starpība starp to maksājumu pašreizējo apmēru un minēto vidējo apmēru, tā lai līdz 2020. finanšu gadam visas dalībvalstis sasniegtu minimālo apmēru. Šī maksājumu tuvināšana būtu proporcionāli jāfinansē visām dalībvalstīm, kuru tiešie maksājuma līmeņi pārsniedz Savienības vidējo līmeni.

(23) Turklāt visām maksājumtiesībām, kas 2019. gadā aktivizētas kādā dalībvalstī vai reģionā, parasti vajadzētu būt vienotai vienības vērtībai. Tomēr, lai neradītu traucējošas finansiālas sekas lauksaimniekiem, dalībvalstīm, aprēķinot maksājumtiesību vērtību, ko lauksaimniekiem būtu jāsaņem 2019. gadā, būtu jāatļauj ņemt vērā vēsturiskos faktorus ar noteikumu, ka nevienu maksājumtiesību vērtība 2019. gadā nebūs mazāka par 60 % no vidējās vērtības. Šo konverģenci dalībvalstīm vajadzētu finansēt, samazinot to maksājumtiesību vērtību, kuru vērtība pārsniedz 2019. gada vidējo rādītāju, pamatojoties uz objektīviem un nediskriminējošiem kritērijiem, kuri tām jānosaka. Šajā sakarā, lai nepieļautu to, ka dažiem lauksaimniekiem jācieš nepieņemami traucējoši finanšu zaudējumi, dalībvalstis var noteikt, ka šis samazinājums nepārsniedz 30 % no attiecīgo maksājumtiesību sākotnējās vērtības, pat ja šis ierobežojums neļautu visām maksājumtiesībām 2019. gadā sasniegt 60 % no vidējās vērtības. Izņemot tās dalībvalstis, kuras, sākot ar šīs shēmas īstenošanas pirmo gadu, izvēlas vienotu vienības vērtību, šī konverģence būtu jāīsteno vienādiem pasākumiem. Īstenojot to maksājumtiesību konverģenci, kuru vērtība pārsniedz vidējo, būtu jāņem vērā arī novērtējums par maksājumtiesībām pieejamajiem resursiem. Tomēr dalībvalstīm, kuras saglabā savas pašreizējās maksājumtiesības un kuras ir

▼B

jau izvēlējušās konverģences soļus saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1782/2003 63. panta 3. punktu, būtu jāīsteno minētie konverģences soļi un maksājumtiesību vērtība būtu jāpielāgo, lai ņemtu vērā maksājumtiesībām pieejamo novērtēto resursu apjomu.

(24) Vienotā maksājuma shēmas piemērošanā gūtā pieredze liecina, ka daži tās galvenie elementi, tostarp valsts maksimālā apjoma noteikšana, būtu jāsaglabā, lai nodrošinātu to, ka atbalsta kopējais apjoms nepārsniedz pašreizējos budžeta ierobežojumus. Dalībvalstīm būtu jāturpina arī veidot valsts rezervi vai tām būtu jāatļauj izveidot reģionālās rezerves. Šādas valstu vai reģionālās rezerves būtu jāizmanto prioritāri tam, lai atvieglotu gados jauno lauksaimnieku un lauksaimnieku, kuri uzsāk lauksaimniecisko darbību, iesaistīšanos shēmā, un būtu jāatļauj to izmantot, lai ņemtu vērā dažas citas īpašas situācijas. Noteikumi par maksājumtiesību nodošanu un izmantošanu būtu jāsaglabā.

(25) Saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 73/2009 piemērošanu gūtā pieredze rāda, ka dalībvalstis nav izmantojušas visu finansējuma summu, kas ir pieejama saskaņā ar minētajā regulā valstīm paredzētajiem maksimālajiem apjomiem. Lai gan, salīdzinot ar minētajā Regulā paredzēto sistēmu, šajā regulā neizmantota finansējuma risks ir samazināts, tomēr dalībvalstīm, lai veicinātu finansējuma efektīvāku izmantošanu, vajadzētu būt iespējai sadalīt maksājumtiesības lielākā vērtībā nekā summa, kas pieejama to pamata maksājuma shēmai. Tādēļ dalībvalstīm konkrētās kopējās robežās un ievērojot tiešo maksājumu neto maksimālos apjomus, vajadzētu atļaut aprēķināt vajadzīgo summu, par kādu tās var palielināt savu pamata maksājumu maksimālo apjomu.

(26) Saskaņā ar vispārējo noteikumu jebkura saimniecības lauksaimniecības zeme, kuru izmanto lauksaimnieciskām darbībām, tostarp platības, kurās 2003. gada 30. jūnijā nebija labs lauksaimniecības stāvoklis, tajās dalībvalstīs, kuras Savienībai pievienojās 2004. gada 1. maijā un kuras izvēlējās piemērot vienotā platībmaksājuma shēmu, ir tiesīga izmantot pamata maksājuma priekšrocības. Ņemot vērā to, ka ar lauksaimniecību nesaistītu darbību potenciāls var veicināt lauku saimniecību ieņēmumu dažādošanu un palīdz uzturēt lauku apvidu dzīvīgumu, saimniecības lauksaimniecības zeme, kuru izmanto arī ar lauksaimniecību nesaistītām darbībām, uzskatāma par tādu, par kuru ir tiesības saņemt atbalstu, ar noteikumu, ka to izmanto galvenokārt lauksaimnieciskām darbībām. Lai izvērtētu minēto noteicošo raksturu, vajadzētu izstrādāt visām dalībvalstīm kopīgus kritērijus. Šajā sakarā un lai mērķtiecīgāk novirzītu tiešos maksājumus, dalībvalstis juridiskās noteiktības un skaidrības dēļ varētu izveidot sarakstu ar tām platībām, kuras izmanto galvenokārt ar lauksaimniecību nesaistītām darbībām un par kurām līdz ar to nav tiesību saņemt atbalstu. Turklāt, lai saglabātu tiesības uz atbalstu tām zemes platībām, attiecībā uz kurām pirms zemes atstāšanas atmatā prasības atcelšanas varēja aktivizēt tiesības saņemt maksājumu par zemes atstāšanu atmatā, būtu jānosaka, ka tiesības uz atbalstu saskaņā ar pamata maksājumu ir dažām apmežotām zonām,

▼B

tostarp tām, kas ir apmežotas saskaņā ar valsts shēmām, ievērojot attiecīgos noteikumus Padomes Regulā (EK) Nr. 1698/2005 ([1]) vai Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (ES) Nr. 1305/2013 ([2]), vai zonām, uz ko attiecas dažas vides aizsardzības prasības.

(27) Lai izvairītos no tā, ka kādā atsevišķā dalībvalstī atbalsttiesīgās platības pieaugums nesamērīgi samazinātu tiešo maksājumu skaitu uz hektāru un tādējādi ietekmētu iekšējās konverģences procesu, dalībvalstīm, būtu jāatļauj piemērot samazināšanas koeficientu, lai noteiktu ilggadīgo zālāju atbalsttiesīgo platību, kur stiebrzāles un citi lopbarības zālaugi tradicionāli nav dominējoši ganību teritorijās, taču veido daļu no izveidotās vietējās prakses.

(28) Būtu jāsaglabā īpaši pasākumi attiecībā uz kaņepēm, lai nodrošinātu to, ka starp citām kultūraugiem, par kuriem ir tiesības saņemt pamata maksājumu, nevar noslēpt nelikumīgus kultūraugus, tādējādi nelabvēlīgi ietekmējot kaņepju tirgu. Tādēļ maksājumi joprojām būtu jāpiešķir vienīgi par platībām, kuras apsētas ar kaņepju šķirnēm, kuras sniedz zināmu garantiju attiecībā uz psihotropo vielu saturu.

(29) Lai nodrošinātu juridisko noteiktību un precizētu īpašās situācijas, kādas var rasties, piemērojot pamata maksājuma shēmu, būtu jādeleģē Komisijai pilnvaras pieņemt attiecīgus tiesību aktus saistībā ar noteikumiem par lauksaimnieku tiesībām uz atbalstu un piekļuvi pamata maksājuma shēmai mantošanas un paredzamas mantošanas, mantošanas saskaņā ar nomas līgumu, juridiskā statusa vai nosaukuma maiņas, maksājumtiesību nodošanas un saimniecības apvienošanas vai sadalīšanas gadījumā un gadījumā, ja ir līguma klauzula par tiesībām saņemt maksājumtiesības maksājumtiesību piešķiršanas pirmajā gadā. Turklāt minētajai pilnvaru deleģēšanai būtu arī jāattiecas uz noteikumiem par maksājumtiesību vērtības un skaita vai vērtības izmaiņas aprēķināšanu, kas saistīta ar maksājumtiesību piešķiršanu, arī noteikumiem par iespēju noteikt to maksājumtiesību provizorisku vērtību un skaitu vai provizorisku palielinājumu, kas piešķirtas, pamatojoties uz lauksaimnieka pieteikumu, par maksājumtiesību provizoriskās un galīgās vērtības un skaita noteikšanas nosacījumiem un par gadījumiem, kad maksājumtiesību piešķiršanu varētu ietekmēt pārdošanas vai nomas līgums. Minētajai pilnvaru deleģēšanai būtu arī jāattiecas uz noteikumiem par to, kā nosaka un aprēķina no valsts vai reģionālajām rezervēm saņemto maksājumtiesību vērtību un skaitu; noteikumiem par maksājumtiesību vienības vērtības grozīšanu maksājumtiesību daļu gadījumā un maksājumtiesību bez zemes nodošanas gadījumā. Visbeidzot,

([1]) Padomes Regula (EK) Nr 1698/2005 2005. gada 20. septembris) par atbalstu lauku attīstībai no Eiropas Lauksaimniecības fonda lauku attīstībai (ELFLA) (OV L 277, 21.10.2005., 1. lpp.).

([2]) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 1305/2013 (2013. gada 17. decembris) par atbalstu lauku attīstībai no Eiropas Lauksaimniecības fonda lauku attīstībai (ELFLA) un ar ko atceļ Padomes Regulu (EK) Nr. 1698/2005 (Sk. šā Oficiālā Vēstneša 487. lpp).

▼B

minētajai pilnvaru deleģēšanai būtu arī jāattiecas uz kritērijiem maksājumtiesību piešķiršanai tiem lauksaimniekiem, kuri nesaņēma tiešos maksājumus 2013. gadā, vai saskaņā ar valsts vai reģionālo rezervju izmantošanu; kritērijiem ierobežojumu piemērošanai piešķiramo maksājumtiesību skaitam un kritērijiem samazināšanas koeficienta noteikšanai, lai noteiktus ilggadīgos zālājus pārrēķinātu atbalsttiesīgos hektāros.

(30) Lai nodrošinātu maksājumtiesību pienācīgu pārvaldību, būtu jādeleģē Komisijai pilnvaras pieņemt attiecīgus tiesību aktus saistībā ar noteikumiem par maksājumtiesību deklarēšanas saturu un aktivizēšanas prasībām.

(31) Lai nodrošinātu sabiedrības veselības aizsardzību, būtu jādeleģē Komisijai pilnvaras pieņemt attiecīgus tiesību aktus saistībā ar noteikumiem, ka maksājumu piešķiršanas priekšnosacījums ir konkrētu kaņepju šķirņu sertificētu sēklu izmantošana un paredzēta kaņepju šķirņu noteikšanas un to tetrahidrokanabinola satura pārbaudes procedūra.

(32) Ņemot vērā ievērojamās administratīvās, tehniskās un loģistikas problēmas, ko pamata maksājuma shēma izraisa dalībvalstīm, kuras saskaņā ar Regulu (EK) Nr. 73/2009 piemēro vienoto platībmaksājuma shēmu, tām, lai nodrošinātu pamata maksājumus, būtu jāatļauj piemērot vienoto platībmaksājuma shēmu papildu pārejas posma laikā, vēlākais līdz 2020. gada beigām. Ja dalībvalsts pieņem lēmumu ieviest pamata maksājuma shēmu līdz 2018. gadam, tā var izvēlēties dažādot maksājumus saskaņā ar vienotā platībmaksājuma shēmu atbilstīgi dažu 2014. gadā piešķirtu maksājumu līmenim, saskaņā ar īpašo atbalstu kārtību un atsevišķiem maksājumiem, kas paredzēti Regulā (EK) Nr. 73/2009 vai – Kipras gadījumā – saskaņā ar specifisku finansējumu pa nozarēm pārejas posma valsts atbalstam.

(33) Lai garantētu saņēmēju tiesību aizsardzību un precizētu īpašās situācijas, kādas var rasties, piemērojot vienotā platībmaksājuma shēmu, būtu jādeleģē Komisijai pilnvaras pieņemt attiecīgus tiesību aktus saistībā ar noteikumiem par lauksaimnieku tiesībām uz atbalstu un piekļuvi vienotā platībmaksājuma shēmai.

(34) Dalībvalstīs, kas piemēro vienotā platībmaksājuma shēmu un kurām bija atļauts piešķirt pārejas posma valsts atbalstu, šādam atbalstam atsevišķās nozarēs bija liela nozīme lauksaimnieku ieņēmumu atbalstam. Šā iemesla dēļ un lai, sākot ar 2015. gadu, izvairītos no pēkšņa un būtiska atbalsta samazinājuma tajās nozarēs, kas līdz 2014. gadam izmantoja pārejas posma valsts atbalsta priekšrocības, ir piemēroti šajās dalībvalstīs paredzēt iespēju piešķirt minēto atbalstu kā papildinājumu vienotā platībmaksājuma shēmai. Lai nodrošinātu nepārtrauktību ar līdz

▼B

šim piešķirto valsts atbalstu, ir piemēroti noteikt tādus pašus noteikumus, kādi 2013. gadā tiek piemēroti minētajam atbalstam, vai – Bulgārijas un Rumānijas gadījumā – papildu valsts tiešajiem maksājumiem, ko Komisija atļāvusi pēc dalībvalstu lūguma. Ir arī piemēroti ierobežot maksimālo atbalsta summu pa nozarēm salīdzinājumā ar tās 2013. gada līmeni, lai nodrošinātu pakāpenisku palīdzības līmeņa samazinājumu un palīdzības atbilstību konverģences mehānismam.

(35) Īpaši noteikumi būtu jāparedz pirmajai piešķiršanai un maksājumtiesību vērtības aprēķināšanai gadījumā, ja dalībvalstis, kas saskaņā ar šo regulu pieteikušās vienotajai platībmaksājuma shēmai, ievieš pamata maksājuma shēmu. Lai nodrošinātu netraucētu pāreju no vienas shēmas uz otru, būtu jādeleģē Komisijai pilnvaras pieņemt attiecīgus tiesību aktus saistībā ar turpmākiem noteikumiem par pamata maksājuma shēmas ieviešanu dalībvalstīs, kuras piemēroja vienotā platībmaksājuma shēmu.

(36) Ņemot vērā to, ka individuālajam atbalstam, kas paredzēts lauksaimniekiem ar mazākām saimniecībām, ir jābūt pietiekamam, lai efektīvi panāktu ienākumu atbalsta mērķi, dalībvalstīm būtu jāļauj pārdalīt tiešo atbalstu starp lauksaimniekiem, piešķirot tiem papildu maksājumu par pirmajiem hektāriem.

(37) Viens no jaunās KLP mērķiem ir uzlabot ekoloģiskos rādītājus, paredzot tiešo maksājumu obligātu "zaļo" komponentu, kas atbalstīs visā Savienībā īstenojamu klimatam un videi labvēlīgu lauksaimniecības praksi. Šajā nolūkā daļa no valsts maksimālā apjoma, kas noteikts tiešajiem maksājumiem, dalībvalstīm būtu jāizmanto, lai papildus pamata maksājumam, kurā var ņemt vērā iekšējo konverģenci dalībvalstī vai reģionā, piešķirtu gada maksājumu par obligātu praksi, kas lauksaimniekiem jāievēro, par prioritāti izvirzot gan klimata, gan vides politikas mērķus. Minētās prakses būtu jāveic kā vienkāršas, vispārinātas, ārpuslīgumiskas un ikgadējas darbības, kas pārsniedz savstarpējās atbilstības prasības un ir saistītas ar lauksaimniecību, piemēram, kultūraugu dažādošana, ilggadīgo zālāju (tostarp tradicionālo augļu dārzu, kur uz zālāja aug izretināti augļu koki) uzturēšana un ekoloģiski nozīmīgu platību izveidošana. Lai labāk sasniegtu "zaļās saimniekošanas" mērķus un lai dotu iespēju to efektīvi pārvaldīt un kontrolēt, šādas prakses būtu jāpiemēro visai saimniecības atbalsttiesīgajai platībai. Šādas prakses būtu jānosaka kā obligātas arī tiem lauksaimniekiem, kuru saimniecības pilnībā vai daļēji atrodas "*Natura 2000*" teritorijās, uz kurām attiecas Padomes Direktīva 92/43/EEK ([1]) un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2009/147/EK ([2]), vai teritorijās, uz kurām attiecas Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2000/60/EK ([3]), ciktāl šāda prakse ir saderīga ar minēto direktīvu mērķiem.

([1]) Padomes Direktīva 92/43/EEK (1992. gada 21. maijs) par dabisko dzīvotņu, savvaļas faunas un floras aizsardzību (OV L 206, 22.7.1992, 7. lpp.).

([2]) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2009/147/EK (2009. gada 30. novembris) par savvaļas putnu aizsardzību (OV L 20, 26.1.2010., 7. lpp.).

([3]) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2000/60/EK (2000. gada 23. oktobris), ar ko izveido sistēmu Kopienas rīcībai ūdens resursu politikas jomā (OV L 327, 22.12.2000., 1. lpp.).

▼B

(38) Ņemot vērā bioloģiskās lauksaimniecības sistēmu vispārēji atzīto labvēlīgo ietekmi uz vidi, lauksaimniekiem, attiecībā uz tām viņu saimniecību vienībām, kuras izpilda Padomes Regulā (EK) Nr. 834/2007 ([1]) paredzētos nosacījumus, būtu jāgūst labums no "zaļā" komponenta bez nepieciešamības izpildīt jebkādu papildu pienākumu.

(39) "Zaļā" komponenta neievērošanai būtu jānoved pie sankciju piemērošanas, pamatojoties uz Regulu (ES) Nr. 1306/2013.

(40) Lai ņemtu vērā lauksaimniecības sistēmu daudzveidību un dažādas vides situācijas Savienībā, ir pamatoti papildus trim "zaļā" komponenta praksēm, kas noteiktas šajā regulā, atzīt arī praksi, ko aptver agrovides un klimata pasākumi vai sertifikācijas shēmas, kas ir līdzīgas "zaļā" komponenta pasākumiem un kas dod līdzvērtīgu vai lielāku labumu klimatam un videi. Juridiskās noteiktības iemeslu dēļ minēto praksi būtu jāizklāsta šīs regulas pielikumā. Lai varētu pieprasīt lauksaimniekiem ievērot tādas prakses, kas vislabāk piemērotas pasākuma mērķu sasniegšanai, dalībvalstīm būtu jāizlemj, vai piedāvāt lauksaimniekiem iespēju izmantot līdzvērtīgas prakses un šajā regulā noteikto ekoloģiskās prakses, un būtu jāinformē Komisija par savu lēmumu. Juridiskās noteiktības dēļ Komisijai būtu jāizvērtē, vai šajos paziņotajos līdzvērtīgajos pasākumos ietvertās prakses atbilst pielikumā iekļautajām. Ja Komisija uzskata, ka tas tā nav, tā attiecīgi par to paziņo dalībvalstīm, izmantojot īstenošanas aktu, kas pieņemts, nepiemērojot Regulu (ES) Nr. 182/2011. Lai dotu iespēju vienkāršāk īstenot līdzvērtību un kontrolējamības apsvērumu dēļ, būtu jāizklāsta noteikumi par līdzvērtīgo pasākumu aptverto platību, ņemot vērā agrovides un klimata pasākumu un sertifikācijas shēmu specifiskās iezīmes. Lai nodrošinātu to, ka līdzvērtīgā prakse tiek pareizi piemērota, un lai izvairītos no divkārša finansējuma, būtu jādeleģē Komisijai pilnvaras pieņemt attiecīgus tiesību aktus, lai līdzvērtīgu prakšu sarakstam pievienotu prakses, noteiktu prasības valstu vai reģionālām sertifikācijas shēmām un vajadzības gadījumā noteiktu sīki izstrādātus noteikumus saistīto summu aprēķināšanai.

(41) Piemērojot prasības saistībā ar kultūraugu dažādošanu, vajadzētu ņemt vērā mazo saimniecību grūtības īstenot dažādošanu, tomēr vienlaikus veicinot pastiprinātu vides aizsardzību, jo īpaši augsnes kvalitātes uzlabošanu. Izņēmumi būtu jāparedz tām saimniecībām, kuras jau izpilda kultūraugu dažādošanas mērķus tādējādi, ka ievērojamu daļu tajās aizņem zālāji vai papuve, vai specializētām saimniecībām, kas savos zemes gabalos katru gadu veic kultūraugu rotāciju, vai saimniecībām, kurām to ģeogrāfiskā novietojuma dēļ būtu pārmērīgi grūti ieviest trešo kultūraugu. Lai nodrošinātu ar kultūraugu dažādošanas pasākumu saistīto pienākumu

([1]) Padomes Regula (EK) Nr. 834/2007 (2007. gada 28. jūnijs) par bioloģisko ražošanu un bioloģisko produktu marķēšanu un par Regulas (EEK) Nr. 2092/91 atcelšanu (OV L 189, 20.7.2007., 1. lpp.).

▼B

samērīgu un nediskriminējošu piemērošanu un lai tie garantētu spēcīgāku vides aizsardzību, būtu jādeleģē Komisijai pilnvaras pieņemt attiecīgus tiesību aktus saistībā ar jaunu ģinšu un sugu veidu atzīšanu un noteikumu izstrādi par dažādu kultūraugu īpatsvara precīzas aprēķināšanas piemērošanu.

(42) Par labu ilggadīgo zālāju videi un jo īpaši oglekļa uztveršanas dēļ būtu jāparedz noteikumi ilggadīgo zālāju uzturēšanai. Šai aizsardzībai būtu jāietver aizliegums apart un pārveidot ekoloģiski visjutīgākos apgabalus "*Natura 2000*" teritorijās, uz kurām attiecas Direktīva 92/43/EEK un Direktīva 2009/147/EK, un vispārīgāka aizsardzība, kas balstīta uz ilggadīgo zālāju īpatsvaru un vērsta pret to pārveidošanu nolūkā izmantot tos citiem lietojumiem. Dalībvalstis būtu jāpilnvaro noteikt papildu ekoloģiski jutīgu apgabalu platības, uz kurām minētās direktīvas neattiecas. Turklāt tām būtu jāizvēlas, kādā teritoriālā līmenī attiecība būtu piemērojama. Lai nodrošinātu ilggadīgo zālāju efektīvu aizsardzību, būtu jādeleģē Komisijai pilnvaras pieņemt attiecīgus tiesību aktus, ar ko dalībvalstis definētu sistēmu tādu ilggadīgo zālāju platību noteikšanai, uz kurām neattiecas Direktīva 92/43/EEK vai 2009/147/EK.

(43) Lai nodrošinātu to, ka ilggadīgo zālāju attiecība pret kopējo lauksaimniecības zemi tiek pareizi noteikta un uzturēta, būtu jādeleģē Komisijai pilnvaras pieņemt attiecīgus tiesību aktus saistībā ar detalizētu paņēmienu izstrādi minētās attiecības noteikšanai, detalizētu noteikumu izstrādi par ilggadīgo zālāju uzturēšanu un saistībā ar laikposmu, kas atbilst individuālu lauksaimnieku pienākumam zemi pārveidot atpakaļ par zālāju.

(44) Būtu jānosaka ekoloģiski nozīmīgas platības, jo īpaši lai saimniecībās aizsargātu un uzlabotu bioloģisko daudzveidību. Tādēļ ekoloģiski nozīmīgajām platībām būtu jāietver platības, kas tieši ietekmē bioloģisko daudzveidību, piemēram, papuves, ainavas elementi, terases, buferjoslas, apmežotas platības un agromežsaimniecības platības, vai tādas platības, kas netieši ietekmē bioloģisko daudzveidību tādējādi, ka saimniecībā mazāk izmanto ražīguma palielināšanas līdzekļus, piemēram, secīgus kultūraugus vai augsnes zaļo segumu ziemā. Pienākumus, kas uzlikti attiecībā uz ekoloģiski nozīmīgo platību pasākumu, būtu jāpiemēro tā, lai slogs, kas rastos mazākām saimniecībām, nebūtu nesamērīgs salīdzinājumā ar papildu ieguvumu, ko dotu pastiprināta dabas aizsardzība. Būtu jāparedz izņēmumi tām saimniecībām, kuras jau izpilda ekoloģiski nozīmīgu platību mērķus, jo nozīmīgas to platības aizņem zālāji vai papuves. Būtu arī jānosaka izņēmumi, galvenokārt mežiem bagātās dalībvalstīs, tiem lauksaimniekiem, kas veic lauksaimnieciskas darbības apgabalos, kuros ir specifiski dabas ierobežojumi, dažās galvenokārt apmežotās platībās, kur pastāv nozīmīgs risks, ka zemes apsaimniekošana varētu tikt pārtraukta. Turklāt būtu jāparedz iespēja dalībvalstīm un lauksaimniekiem izpildīt prasību reģionālā vai kolektīvā līmenī, lai

▼B

iegūtu blakus esošās ekoloģiski nozīmīgās platības, kas ir labvēlīgāk videi. Vienkāršošanas dēļ dalībvalstīm vajadzētu dot iespēju standartizēt ekoloģiski nozīmīgo platību mērīšanu.

(45) Lai nodrošinātu, ka ekoloģiski nozīmīgas platības tiek noteiktas efektīvi un saskaņoti, vienlaikus ņemot vērā dalībvalstu specifiskās iezīmes, būtu jādeleģē Komisijai pilnvaras pieņemt attiecīgus tiesību aktus saistībā ar papildu kritēriju noteikšanu, lai platībai piešķirtu ekoloģiski nozīmīgas platības statusu, saistībā ar citu ekoloģiski nozīmīgu platību veidu atzīšanu, saistībā ar konkrētu ekoloģiski nozīmīgu platību veidu pārrēķina un svēruma koeficientu noteikšanu, saistībā ar tādu noteikumu noteikšanu, kas jāīsteno dalībvalstīm attiecībā uz daļu no ekoloģiski nozīmīgas platības reģionālā līmenī, saistībā ar noteikumu noteikšanu par to, ka saimniecības, kas ir tuvu viena otrai, kolektīvi ievēro prasību saglabāt ekoloģiski nozīmīgas platības, nosaka satvaru kritērijiem, ko jānosaka dalībvalstīm, lai identificētu šādu tuvu atrašanos, un saistībā ar metožu noteikšanu, lai novērtētu mežu attiecību pret lauksaimniecības zemi. Pievienojot citus ekoloģiski nozīmīgas platības veidus, Komisijai vajadzētu nodrošināt, ka to mērķis ir uzlabot saimniecības vispārējo vides līmeni, jo īpaši attiecībā uz bioloģisko daudzveidību, augsnes un ūdens kvalitātes uzlabošanu, ainavu saglabāšanu un klimata pārmaiņu mazināšanas un pielāgošanās mērķu sasniegšanu.

(46) Lai sekmētu ilgtspējīgu lauksaimniecības attīstību apgabalos, kuros ir specifiski dabas ierobežojumi, būtu jādod dalībvalstīm iespēja daļu no to tiešo maksājumu maksimālā apjoma izmantot tam, lai visiem lauksaimniekiem, kas darbojas šajos apgabalos vai dažos no šiem apgabaliem, ja par to lemj attiecīgā dalībvalsts, papildus pamata maksājumam piešķirt ikgadēju platībatkarīgu maksājumu. Ar minēto maksājumu nevajadzētu aizstāt saskaņā ar lauku attīstības programmām sniegto atbalstu, un to nevajadzētu piešķirt lauksaimniekiem apgabalos, kas bija noteikti saskaņā ar Regulu (EK) Nr. 1698/2005, bet nav noteikti saskaņā Regulu (ES) Nr. 1305/2013.

(47) Gados jaunajiem lauksaimniekiem ir finansiāli sarežģīti aizsākt un attīstīt jaunu saimniecisko darbību lauksaimniecības nozarē, un tas būtu jāņem vērā tiešo maksājumu sadalījumā un plānošanā. Šī attīstība ir svarīga Savienības lauksaimniecības nozares konkurētspējai, tāpēc, lai gados jaunajiem lauksaimniekiem atvieglotu saimnieciskās darbības uzsākšanu un to saimniecību strukturālo pielāgošanu pēc to sākotnējās izveidošanas, būtu jāparedz ienākumu atbalsts gados jaunajiem lauksaimniekiem, kas uzsāk lauksaimniecisko darbību. Šā mērķa labad būtu jādod dalībvalstīm iespēja daļu no valsts maksimālā apjoma, kas noteikts tiešajiem maksājumiem, izmantot tam, lai gados jaunajiem lauksaimniekiem papildus pamata maksājumam piešķirtu gada maksājumu.

▼B

Būtu jādod dalībvalstīm iespēja pieņemt lēmumu par minētā maksājuma aprēķina metodi un, ja šāda metode nozīmē pienākumu noteikt maksājuma ierobežojumu katram lauksaimniekam, šādu ierobežojumu jānosaka, ņemot vērā Savienības tiesību aktu vispārējos principus. Tā kā tam būtu jāaptver tikai saimniecības darbības sākotnējais laikposms un tam nevajadzētu kļūt par darbības atbalstu, minētais maksājums būtu jāpiešķir ne ilgāk kā piecus gadus. Tam vajadzētu būt pieejamam gados jauniem lauksaimniekiem, kuri uzsāk lauksaimniecisku darbību un kuri ir jaunāki par 40 gadiem tajā gadā, kad viņi pirmo reizi iesniedz pieteikumu saskaņā ar pamata maksājuma shēmu vai vienotā platībmaksājuma shēmu.

(48) Lai garantētu saņēmēju tiesību aizsardzību un nepieļautu diskrimināciju starp viņiem, būtu jādeleģē Komisijai pilnvaras pieņemt attiecīgus tiesību aktus saistībā ar tādu nosacījumu noteikšanu, saskaņā ar kuriem juridisku personu var atzīt par tiesīgu saņemt gados jaunajiem lauksaimniekiem paredzētu maksājumu.

(49) Būtu jādod dalībvalstīm iespēja daļu no valsts maksimālā apjoma, kas noteikts tiešajiem maksājumiem, skaidri noteiktos gadījumos izmantot saistītajam atbalstam konkrētās nozarēs vai reģionos. Resursi, kurus var izmantot saistītā atbalsta sniegšanai, būtu jāierobežo līdz piemērotam apjomam, vienlaikus ļaujot šādu atbalstu piešķirt dalībvalstīs, to konkrētās nozarēs vai reģionos, kuros ir īpaša situācija, proti, kuros konkrēti lauksaimniecības veidi vai lauksaimniecības sektori ir sevišķi svarīgi ekonomisku, vides un/vai sociālu iemeslu dēļ. Būtu jāatļauj dalībvalstīm šādam atbalstam izmantot līdz 8 % no valsts maksimālā apjoma vai līdz 13 %, ja to saistītā atbalsta apjoms vismaz vienā gadā 2010.-2014. gada laikposmā pārsniedza 5 %, vai ja viņi piemēro vienoto platībmaksājuma shēmu līdz 2014. gada 31. decembrim. Turklāt lai audzēšanas nozarē uzturētu uz proteīniem balstītu autonomiju, dalībvalstīm, kas pieņem lēmumu vismaz 2 % no sava valsts maksimālā apjoma izmantot tam, lai atbalstītu proteīnaugu ražošanu, vajadzētu atļaut minēto procentuālo daudzumu palielināt par ne vairāk kā diviem procentpunktiem. Pienācīgi pamatotos gadījumos, ja ir pierādītas konkrētas aktuālas nozares vai reģiona vajadzības un saņemts Komisijas apstiprinājums, būtu jāatļauj dalībvalstīm izmantot vairāk par 13 % no valsts maksimālā apjoma. Kā alternatīvu minētajiem procentuālajiem daudzumiem dalībvalstīs var izvēlēties izmantot līdz EUR 3 miljonus gadā saistītā atbalsta finansēšanai. Saistītais atbalsts būtu jāpiešķir tikai tiktāl, cik tas nepieciešams, lai radītu stimulu saglabāt pašreizējo ražošanas apjomu attiecīgajās nozarēs un reģionos. Minētajam atbalstam vajadzētu būt pieejamam arī lauksaimniekiem, kuriem 2013. gada 31. decembrī ir īpašas maksājumtiesības, kas piešķirtas saskaņā ar Regulu (EK) Nr. 1782/2003 un Regulu (EK) Nr. 73/2009, un kuriem nav atbalsttiesīgu hektāru maksājumtiesību aktivizēšanai. Attiecībā uz tāda brīvprātīga saistītā atbalsta apstiprināšanu, kas pārsniedz 13 % no dalībvalstij noteiktā valsts gada maksimālā apjoma, būtu arī jādeleģē Komisijai pilnvaras pieņemt īstenošanas aktus, nepiemērojot Regulu (ES) Nr. 182/2011.

▼B

(50) Lai nodrošinātu Savienības līdzekļu efektīvu un mērķtiecīgu izmantošanu un nepieļautu dubultu finansēšanu no citiem līdzīgiem atbalsta instrumentiem, Komisija būtu jāpilnvaro pieņemt attiecīgus tiesību aktus saistībā ar noteikumu noteikšanu par brīvprātīga saistītā atbalsta piešķiršanas nosacījumiem un noteikumiem par tā saderību ar citiem Savienības pasākumiem un par atbalsta kumulāciju.

(51) Lai nodrošinātos pret ražošanas pārtraukšanas risku kokvilnas audzēšanas reģionos, daļa no atbalsta kokvilnas nozarē saskaņā ar Regulu (EK) Nr. 73/2009 joprojām bija saistīta ar kokvilnas audzēšanu, izmantojot kultūratkarīgu maksājumu par atbalsttiesīgu hektāru, ņemot vērā attiecīgos faktorus. Šāda izvēle būtu jāsaglabā saskaņā ar mērķiem, kuri noteikti 4. protokolā par kokvilnu, kas pievienots 1979. gada Pievienošanās aktam.

(52) Lai nodrošinātu, ka kultūratkarīgais maksājums par kokvilnu tiek piemērots un pārvaldīts efektīvi, būtu jādeleģē Komisijai pilnvaras pieņemt attiecīgus tiesību aktus saistībā ar to, ka nosaka noteikumus un nosacījumus, ar kādiem piešķir atļauju attiecībā uz zemi un šķirnēm kultūratkarīgā maksājuma par kokvilnu saņemšanai; noteikumus par nosacījumiem minētā maksājuma piešķiršanai, par prasībām tiesību piešķiršanai un par agronomijas praksi; starpnozaru organizāciju apstiprināšanas kritērijus; ražotāju pienākumus; un noteikumus, kas reglamentē situācijas, kad apstiprinātā starpnozaru organizācija šos kritērijus neievēro.

(53) Padomes Regulas (EK) Nr. 637/2008 ([1]) 2. nodaļā noteikts, ka katrai kokvilnas ražotājai dalībvalstij ir jāiesniedz Komisijai vai nu reizi četros gados un pirmo reizi līdz 2009. gada 1. janvārim četru gadu pārstrukturēšanas programmas projekts, vai arī līdz 2009. gada 31. decembrim viens grozīts pārstrukturēšanas programmas projekts astoņu gadu laikposmam. Pieredze liecina, ka kokvilnas nozares pārstrukturēšanai labāk noderētu citi pasākumi, tostarp tie, kurus saskaņā ar lauku attīstības programmām finansē atbilstīgi Regulai (ES) Nr. 1305/2013. Šādi pasākumi ļautu nodrošināt arī labāku koordināciju ar citu nozaru pasākumiem. Tomēr būtu jārespektē to uzņēmumu iegūtās tiesības un tiesiskā paļāvība, kuri jau iesaistījušies pārstrukturēšanas programmās. Tāpēc būtu jāļauj turpināt esošās četru vai astoņu gadu programmas līdz to noslēgumam, nepagarinot tās. No četru gadu programmām pieejamos līdzekļus no 2014. gada varētu iekļaut Savienības līdzekļos, kas pieejami lauku attīstības pasākumiem. Ņemot vērā plānošanas laikposmu, pēc astoņu gadu programmu beigām 2018. gadā nebūtu lietderīgi pieejamos līdzekļus iekļaut lauku attīstības programmās, un tāpēc būtu lietderīgāk tos pārvietot uz šajā regulā minētām atbalsta shēmām, kā

([1]) Padomes Regula (EK) Nr. 637/2008 (2008. gada 23. jūnijs), ar kuru groza Regulu (EK) Nr. 1782/2003 un ievieš kokvilnas nozares pārstrukturēšanas valsts programmas (OV L 178, 5.7.2008., 1. lpp.).

▼B

jau paredzēts Regulā (EK) Nr. 637/2008. Regula (EK) Nr. 637/2008 zaudē savu spēku no 2014. gada 1. janvāra vai no 2018. gada 1. janvāra atkarībā no tā, vai dalībvalstis izmanto attiecīgi četru vai astoņu gadu programmas, un tādēļ to vajadzētu atcelt.

(54) Lai mazinātu ar tiešā atbalsta pārvaldību un kontroli saistītās administratīvās izmaksas, dalībvalstīm būtu jādod iespēja izveidot vienkāršu un īpašu shēmu mazajiem lauksaimniekiem. Šajā nolūkā dalībvalstīm būtu jādod iespēja noteikt vai nu vienreizēju maksājumu, kas aizstātu visus tiešos maksājumus, vai maksājumu, kas balstītos uz summu, kas lauksaimniekiem pienākas katru gadu. Būtu jāievieš noteikumi, ar kuriem vienkāršo formalitātes, inter alia, samazinot mazajiem lauksaimniekiem uzliktos pienākumus, piemēram, tos, kuri saistīti ar atbalsta pieteikumiem, klimatam un videi labvēlīgu lauksaimniecības praksi, savstarpējo atbilstību un kontrolēm, kā paredzēts Regulā (ES) Nr. 1306/2013, neapdraudot reformas vispārējo mērķu sasniegšanu, ar nosacījumu, ka mazajiem lauksaimniekiem piemēro Savienības tiesību aktus, kas minēti Regulas (ES) Nr. 1306/2013 II pielikumā. Minētās shēmas mērķim vajadzētu būt atbalstīt pašreizējo lauksaimniecības struktūru, ko veido Savienības mazās saimniecības, vienlaikus nekavējot pāreju uz konkurētspējīgākām struktūrām. Šā iemesla dēļ shēmai principā vajadzētu būt pieejamai tikai esošām saimniecībām. Lauksaimnieku līdzdalībai shēmā vajadzētu būt brīvprātīgai. Tomēr, lai vēl vairāk palielinātu shēmas iedarbību vienkāršošanas ziņā, dalībvalstīm vajadzētu atļaut noteiktus lauksaimniekus shēmā iekļaut automātiski, dodot viņiem iespēju izstāties no tās.

(55) Lai nodrošinātu juridisko noteiktību, Komisijai būtu jāpilnvaro pieņemt attiecīgus tiesību aktus saistībā ar nosacījumiem dalībai mazo lauksaimnieku atbalsta shēmā, ja mainās shēmas dalībnieka lauksaimnieka stāvoklis.

(56) Vienkāršošanas labad un lai ņemtu vērā īpašos apstākļus tālākajos reģionos, tiešie maksājumi šajos reģionos būtu jāpārvalda ar Regulu (ES) Nr. 228/2013 izveidoto atbalsta programmu satvarā. Tādējādi šīs regulas noteikumi, kas attiecas uz pamata maksājumu un ar to saistītiem maksājumiem, saistīto atbalstu un mazo lauksaimnieku atbalsta shēmu, šajos reģionos nebūtu jāpiemēro.

(57) Lai piemērotu šo regulu un veiktu tiešo maksājumu uzraudzību, analīzi un pārvaldību, vajadzīgi dalībvalstu paziņojumi. Lai nodrošinātu šajā regulā izklāstīto noteikumu pareizu piemērošanu un lai šādi paziņojumi būtu operatīvi, efektīvi, precīzi, lai tie atmaksātos un lai tiktu nodrošināta personas datu aizsardzība, būtu jādeleģē pilnvaras Komisijai pieņemt attiecīgus tiesību aktus saistībā ar vajadzīgajiem pasākumiem, kas saistīti ar dalībvalstu sniedzamajiem paziņojumiem Komisijai, lai veiktu tiešo maksājumu pārbaudi, kontroli, uzraudzību, novērtēšanu un revīziju un lai nodrošinātu atbilstību starptautiskos nolīgumos izklāstītām prasībām, tostarp minētajos nolīgumos paredzētām paziņošanas prasībām, un saistībā ar turpmākiem noteikumiem par paziņojamās informācijas būtību un veidu, saistībā ar apstrādājamo

▼B

datu kategorijām un maksimālo uzglabāšanas laiku, saistībā ar tiesībām piekļūt informācijai vai informācijas sistēmām un saistībā ar noteikumiem par informācijas publicēšanu.

(58) Tiešo maksājumu piemērošanas nolūkos savāktie personas dati būtu jāapstrādā tādā veidā, kas atbilst šādiem nolūkiem. Tie būtu arī jāpadara anonīmi un jāapkopo, kad tos apstrādā uzraudzības vai izvērtējuma nolūkos, kā arī jāaizsargā saskaņā ar Savienības tiesību aktiem attiecībā uz personu aizsardzību saistībā ar personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti, jo īpaši Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 95/46/EK ([1]) un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr 5/2001 ([2]). Datu subjekti būtu jāinformē par šādu apstrādi un par viņu tiesībām attiecībā uz datu aizsardzību.

(59) Ir notikusi apspriešanās ar Eiropas Datu aizsardzības uzraudzītāju, un tas sniedza atzinumu 2011. gada 14. decembrī ([3]).

(60) Lai nodrošinātu netraucētu pāreju no Regulā (EK) Nr. 73/2009 noteiktās kārtības uz šajā regulā noteikto kārtību, būtu jādeleģē Komisijai pilnvaras pieņemt attiecīgus tiesību aktus saistībā ar vajadzīgo pasākumu noteikšanu, lai aizsargātu jebkādas lauksaimnieku iegūtās tiesības un tiesisko paļāvību.

(61) Lai nodrošinātu vienādus nosacījumus šīs regulas īstenošanai un novērstu lauksaimnieku negodīgu konkurenci vai diskriminēšanu, būtu jāpiešķir šādas īstenošanas pilnvaras Komisijai: noteikt apjomu, kas jāiekļauj atmīnētās zemes apstrādei paredzētajā īpašajā valsts rezervē Horvātijai; noteikt valstu gada maksimālo apjomu attiecībā uz pamata maksājuma shēmu; pieņemt noteikumus par maksājumtiesību piešķiršanas pieteikumiem; pieņemt pasākumus neaktivizēto maksājumtiesību ieskaitīšanai atpakaļ valsts rezervē; pieņemt kārtību, saskaņā ar kuru par maksājumtiesību nodošanu jāpaziņo valstu iestādēm, un termiņus, kādos šāda paziņošana jāveic; noteikt vienotā platībmaksājuma shēmas valsts gada maksimālo apjomu; pieņemt noteikumus par pieteikumiem maksājumtiesību piešķiršanai, ko iesniedz maksājumtiesību piešķiršanas gadā, ja dalībvalstis pāriet uz pamata maksājuma shēmu; noteikt paziņošanas kārtību un grafikus, kas saistīti ar īpašām saistībām vai sertifikācijas shēmām; noteikt gada maksimālos apjomus pārdalošam maksājumam. Minētās pilnvaras būtu jāīsteno saskaņā ar Regulu (ES) Nr. 182/2011.

(62) Lai nodrošinātu vienādus nosacījumus šīs regulas īstenošanai un novērstu lauksaimnieku negodīgu konkurenci vai diskriminēšanu,

([1]) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 95/46/EK (1995. gada 24. oktobris) par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti (OV L 281, 23.11.1995., 31. lpp.).

([2]) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 45/2001 (2000. gada 18. decembris) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi Kopienas iestādēs un struktūrās un par šādu datu brīvu apriti (OV L 8, 12.1.2001., 1. lpp.).

([3]) OV C 35, 9.2.2012., 1. lpp.

▼B

būtu jāpiešķir šādas īstenošanas pilnvaras Komisijai: pieņemt noteikumus par procedūru attiecībā uz dalībvalstu paziņojumiem un Komisijas izvērtējumu saistībā ar līdzvērtīgu praksi; pieņemt noteiktus ierobežojumus, kuros iekļaujoties tiek uzskatīts, ka prasība uzturēt ilggadīgos zālājus ir ievērota; noteikt par klimatam un videi labvēlīgu lauksaimniecības praksi paredzētā maksājuma gada maksimālo apjomu; noteikt gada maksimālo apjomu attiecībā uz maksājumu par apgabaliem, kuros ir dabas ierobežojumi; noteikt gados jaunajiem lauksaimniekiem paredzētā maksājuma gada maksimālo apjomu. Minētās pilnvaras būtu jāīsteno saskaņā ar Regulu (ES) Nr. 182/2011.

(63) Lai nodrošinātu vienādus nosacījumus šīs regulas īstenošanai un novērstu lauksaimnieku negodīgu konkurenci vai diskriminēšanu, būtu jāpiešķir šādas īstenošanas pilnvaras Komisijai noteikt brīvprātīga saistītā atbalsta maksājuma gada maksimālo apjomu; pieņemt noteikumus par procedūru, kā novērtējami un apstiprināmi lēmumi saistībā ar brīvprātīgu saistīto atbalstu; pieņemt noteikumus par atļauju piešķiršanas procedūru un ražotājiem nosūtāmiem paziņojumiem, kas saistīti ar atļauju izmantot zemi un šķirnes kultūratkarīgā maksājuma par kokvilnu mērķiem; pieņemt noteikumus par to, kā aprēķināms kultūratkarīgā maksājuma par kokvilnu samazinājums; pieņemt noteikumus par vispārējām paziņošanas prasībām un metodēm; un pieņemt vajadzīgus un pamatotus pasākumus, lai risinātu specifiskas problēmas ārkārtas situācijās. Minētās pilnvaras būtu jāīsteno saskaņā ar Regulu (ES) Nr. 182/2011.

(64) Komisijai būtu jāpieņem tūlītēji piemērojami īstenošanas akti, kas saistīti ar nepieciešamību risināt neparedzētas problēmas, kas radušās vienā vai vairākās dalībvalstīs, vienlaikus nodrošinot tiešo maksājumu sistēmas nepārtrauktību, ja pienācīgi pamatotos gadījumos ārkārtas apstākļi ietekmē maksājumu efektīvu īstenošanu saskaņā ar šajā regulā paredzētajām atbalsta shēmām.

(65) Ņemot vērā to, ka šīs regulas mērķus nevar pietiekami labi sasniegt atsevišķās dalībvalstīs, bet šīs regulas un citu ar KLP saistīto instrumentu saiknes, dažādo lauku apvidu atšķirību un dalībvalstu ierobežoto finanšu resursu paplašinātajā Savienībā dēļ tos var labāk sasniegt Savienības līmenī, izmantojot Savienības finansējuma daudzgadu garantiju un koncentrējoties uz skaidri noteiktām prioritātēm, Savienība var pieņemt pasākumus saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienību 5. pantā noteikto subsidiaritātes principu. Saskaņā ar minētajā pantā noteikto proporcionalitātes principu šajā regulā paredz vienīgi tos pasākumus, kas ir vajadzīgi minēto mērķu sasniegšanai,

(66) Ņemot vērā to, ka Regulu (EK) Nr. 73/2009 turpina piemērot 2014. gadā, šo regulu vajadzētu vispārēji piemērot no 2015. gada 1. janvāra. Tomēr šīs regulas noteikumi par pīlāru atvērtību paredz iespēju dalībvalstīm pieņemt lēmumus un par tiem paziņot

▼B

Komisijai līdz 2013. gada 31. decembrim. Turklāt daži citi šīs regulas noteikumi pieprasa veikt darbības 2014. gadā. Tādēļ minētos noteikumus būtu jāpiemēro šīs regulas spēka stāšanās dienā.

(67) Ņemot vērā nepieciešamību ātri sagatavot paredzēto pasākumu īstenošanu, šai regulai būtu jāstājas spēkā dienā, kad to publicē *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*,

IR PIEŅĒMUSI ŠO REGULU.

I SADAĻA

DARBĪBAS JOMA UN DEFINĪCIJAS

1. pants

Darbības joma

Ar šo regulu nosaka:

a) kopīgus noteikumus par maksājumiem, ko piešķir tieši lauksaimniekiem saskaņā ar I pielikumā minētajām atbalsta shēmām (turpmāk "tiešie maksājumi");

b) īpašus noteikumus par:

i) pamata maksājumu lauksaimniekiem ("pamata maksājuma shēma" un pārejas vienkāršotu shēmu ("vienotā platībmaksājuma shēma"));

ii) brīvprātīgu pārejas posma valsts atbalstu lauksaimniekiem;

iii) brīvprātīgu pārdalošu maksājumu;

iv) maksājumu lauksaimniekiem, kuri ievēro klimatam un videi labvēlīgu lauksaimniecības praksi;

v) brīvprātīgu maksājumu lauksaimniekiem apgabalos, kuros ir dabas ierobežojumi;

vi) maksājumu gados jaunajiem lauksaimniekiem, kuri sāk lauksaimniecisku darbību;

vii) brīvprātīga saistītā atbalsta shēmu;

viii) kultūratkarīgu maksājumu par kokvilnu;

ix) brīvprātīgu vienkāršotu shēmu mazajiem lauksaimniekiem;

x) sistēmu, kurā Bulgārija, Horvātija un Rumānija var papildināt tiešos maksājumus.

2. pants

I pielikuma grozīšana

Lai nodrošinātu juridisko noteiktību, Komisija ir pilnvarota saskaņā ar 70. pantu pieņemt deleģētos aktus par I pielikumā izklāstīto atbalsta shēmu saraksta grozīšanu, ciktāl tas ir nepieciešams, lai ņemtu vērā jaunus tiesību aktus par atbalsta shēmām, kuri varētu tikt pieņemti pēc šīs regulas pieņemšanas.

▼B

3. pants

Piemērošana tālākajiem reģioniem un Egejas jūras nelielajām salām

LESD 349. pantā minētajiem Savienības reģioniem ("tālākie reģioni") un tiešajiem maksājumiem, kas piešķirti Egejas jūras nelielajām salām saskaņā ar Regulu (ES) Nr. 229/2013, nepiemēro 11. pantu.

Tālākajiem reģioniem nepiemēro šīs regulas III, IV un V sadaļu.

4. pants

Definīcijas un ar tām saistīti noteikumi

1. Šajā regulā piemēro šādas definīcijas:

a) "lauksaimnieks" ir fiziska vai juridiska persona vai fizisku vai juridisku personu grupa neatkarīgi no šādai grupai un tās locekļiem valsts tiesību aktos piešķirtā juridiskā statusa, kuras saimniecība atrodas vietā, uz ko attiecas Līgumu teritoriālā piemērošanas joma, kā definēts LES 52. pantā saistībā ar LESD 349. un 355. pantu, un kura veic lauksaimniecisku darbību;

b) "saimniecība" ir visas lauksaimnieciskām darbībām izmantotās un lauksaimnieka apsaimniekotās vienības, kuras atrodas tās pašas dalībvalsts teritorijā;

c) "lauksaimnieciska darbība" ir:

i) lauksaimniecības produktu ražošana vai audzēšana, tostarp ražas novākšana, slaukšana, dzīvnieku audzēšana un turēšana lauksaimniecības nolūkiem,

ii) lauksaimniecības zemes uzturēšana noganīšanai vai kultūraugu audzēšanai piemērotā stāvoklī, neveicot īpašus sagatavošanas darbus papildus parasto lauksaimniecības metožu un tehnikas izmantošanai, pamatojoties uz kritērijiem, kas dalībvalstīm jānosaka, balstoties uz Komisijas izveidotu satvaru, vai

iii) darbību minimums, ko nosaka dalībvalstis, lauksaimniecības zemēs, kuras tiek dabiski uzturētas noganīšanai vai kultūraugu audzēšanai piemērotā stāvoklī;

d) "lauksaimniecības produkti" ir Līgumu I pielikumā uzskaitītie produkti, izņemot zivsaimniecības produktus, kā arī kokvilna;

e) "lauksaimniecības zeme" ir platība, ko aizņem aramzeme, ilggadīgie zālāji un pastāvīgās ganības vai ilggadīgie stādījumi;

▼B

f) "aramzeme" ir zeme, ko apstrādā kultūraugu audzēšanai, vai zeme, kas pieejama kultūraugu audzēšanai, bet ir atstāta papuvē, arī platības, kuras atstātas atmatā saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 1257/1999 22., 23. un 24. pantu, Regulas (EK) Nr. 1698/2005 39. pantu un Regulas (ES) Nr. 1305/2013 28. pantu, neatkarīgi no tā, vai uz attiecīgās zemes ir siltumnīcas vai stacionārs vai pārvietojams segums;

g) "ilggadīgie stādījumi" ir kultūraugi, ko neaudzē augsekā un kas nav ilggadīgie zālāji un pastāvīgās ganības, un kuras attiecīgajā zemē aug piecus gadus vai ilgāk un dod ražu vairākas reizes, tostarp stādaudzētavas un īscirtmeta atvasāji;

h) "ilggadīgie zālāji un pastāvīgās ganības" (turpmāk par abiem "ilggadīgie zālāji") ir zeme, ko izmanto, lai audzētu dabīgi veidojušās (pašiesējušās) vai kultivētas (sētas) stiebrzāles vai citus lopbarības zālaugus, un kas piecus gadus vai ilgāk nav iekļauta saimniecības augsekas sistēmā; tās var būt arī citas sugas, piemēram, krūmi un/vai koki, ko var izmantot noganīšanai, ar noteikumu, ka pārsvaru saglabā stiebrzāles un citi lopbarības zālaugi, kā arī, ja dalībvalstis tā nolemj – zeme, ko var izmantot noganīšanai un kas veido daļu no izveidotās vietējās prakses, ja stiebrzāles un citi lopbarības zālaugi tradicionāli nav dominējoši ganību teritorijās;

i) "stiebrzāles vai citi lopbarības zālaugi" ir visi zālaugi, kas tradicionāli aug dabiskās ganībās vai ko dalībvalstī parasti iekļauj ganībām vai pļavām paredzētos sēklu maisījumos, neatkarīgi no tā, vai tās izmanto lopu ganīšanai;

j) "stādaudzētavas" ir platības, kurās atklātā laukā audzē jaunus kokaugus turpmākai pārstādīšanai, proti:

— vīnogulāju stādu un potcelmu audzētavas,

— augļu koku un ogulāju stādaudzētavas,

— dekoratīvo augu stādaudzētavas,

— komerciālas meža kokaudzētavas, izņemot tās, kas saimniecības pašas vajadzībām ierīkotas meža zemē,

— tādu koku un krūmu audzētavas, kuri paredzēti stādīšanai dārzos, parkos, ceļmalās un uz uzbērumiem, (piemēram, dzīvžogu augi, rožu krūmi un citi dekoratīvi krūmi, dekoratīvi skuju koki), jebkurā gadījumā arī šādu koku un krūmu potcelmi un sējeņi;

k) "īscirtmeta atvasāji" ir platības, kuras apstādītas ar tādu sugu kokiem (KN kods 0602 90 41), kas jānosaka dalībvalstīm, kurās augošo ilggadīgo kokaugu saknes vai celmi pēc mežizstrādes paliek zemē un nākamajā sezonā dzen jaunas atvases un kuru maksimālais cirtes aprites laiks ir jānosaka dalībvalstīm;

▼B

l) "pārdošana" ir īpašumtiesību uz zemi vai maksājumtiesību pārdošana vai jebkāda cita veida galīga nodošana; tā neaptver zemes pārdošanu gadījumos, kad zemi nodod valsts iestādēm vai izmantošanai sabiedrības interesēs un kad to nenodod lauksaimniecības mērķiem;

m) "noma" ir nomas līgums vai līdzīga pagaidu nodošana;

n) "nodošana" ir īpašumtiesību uz zemi vai maksājumtiesību iznomāšana vai pārdošana vai faktiska vai paredzama mantošana, vai jebkāda cita veida galīga tās nodošana; tā neaptver maksājumtiesību ieskaitīšanu atpakaļ pēc nomas termiņa beigām.

2. Dalībvalstis:

a) nosaka kritērijus, kas lauksaimniekiem jāievēro, lai izpildītu pienākumu uzturēt lauksaimniecības zemju noganīšanai vai kultūraugu audzēšanai piemērotā stāvoklī, kā minēts 1. punkta c) apakšpunkta ii) punktā;

b) vajadzības gadījumā dalībvalstī nosaka veicamo darbību minimumu lauksaimniecības zemēs, kas tiek dabiski uzturētas noganīšanai vai kultūraugu audzēšanai piemērotā stāvoklī, kā minēts 1. punkta c) apakšpunkta iii) punktā;

c) nosaka koku sugas, kuras uzskatāmas par īscirtmeta atvasājiem, un attiecībā uz minētajām koku sugām nosaka maksimālo ražas cikla ilgumu, kā minēts 1. punkta k) apakšpunktā.

Dalībvalstis var nolemt, ka platība, ko var izmantot noganīšanai un kas veido daļu no izveidotās vietējās prakses, ja stiebrzāles un citi lopbarības zālaugi tradicionāli nav dominējoši ganību teritorijās, ir jāuzskata par ilggadīgo zālāju platību, kā minēts 1. punkta h) apakšpunktā.

3. Lai nodrošinātu juridisko noteiktību, Komisijai saskaņā ar 70. pantu piešķir pilnvaras pieņemt deleģētus aktus, ar kuriem nosaka:

a) satvaru, saskaņā ar kuru dalībvalstīm jānosaka kritēriji, kas lauksaimniekiem jāievēro, lai izpildītu pienākumu uzturēt lauksaimniecības zemju noganīšanai vai kultūraugu audzēšanai piemērotā stāvoklī, kā minēts 1. punkta c) apakšpunktā;

b) satvaru, saskaņā ar kuru dalībvalstis nosaka veicamo darbību minimumu lauksaimniecības zemēs, kas tiek dabiski uzturētas noganīšanai vai kultūraugu audzēšanai piemērotā stāvoklī, kā minēts 1. punkta c) apakšpunktā;

c) kritērijus, ar kuriem nosaka stiebrzāļu un citu lopbarības zālaugu pārsvaru, un kritērijus, kā noteikt izveidotās vietējās prakses, kas minētas1. punkta h) apakšpunktā.

▼B

II SADAĻA

VISPĀRĒJI NOTEIKUMI PAR TIEŠAJIEM MAKSĀJUMIEM

1. NODAĻA

Kopīgi noteikumi par tiešajiem maksājumiem

5. pants

Kopējās lauksaimniecības politikas vispārējie noteikumi

Šajā regulā paredzētajām shēmām piemēro Regulu (ES) Nr. 1306/2013 un saskaņā ar to pieņemtos noteikumus.

6. pants

Valsts maksimālais apjoms

1. Katrai dalībvalstij un attiecībā uz katru gadu II pielikumā ir noteikts valsts maksimālais apjoms, ko veido visu piešķirto maksājumtiesību, valsts rezerves vai reģionālās rezerves un atbilstīgi 42., 47., 49., 51. un 53. pantam noteikto maksimālo apjomu kopējā vērtība.

Ja kāda dalībvalsts izmanto 22. panta 2. punkta otrajā daļā paredzēto iespēju, tad attiecībā uz šo dalībvalsti II pielikumā paredzētais valsts maksimālais apjoms attiecīgajā gadā var tikt pārsniegts par summu, kas aprēķināta saskaņā ar minēto daļu.

2. Atkāpjoties no 1. punkta, katrai dalībvalstij, kas piemēro vienotā platībmaksājuma shēmu, un katram gadam, valsts maksimālais apjoms, kas ietver saskaņā ar 36., 42., 47., 49., 51. un 53. pantu noteiktos maksimālos apjomus, ir tāds, kā noteikts II pielikumā.

▼M1

3. Lai ņemtu vērā pārmaiņas, kas saistītas ar piešķiramo tiešo maksājumu maksimālo kopsummu, ietverot maksājumus, kuri izriet no lēmumiem, ko dalībvalstis pieņēmušas saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 73/2009 136.a pantu un šīs regulas 14. pantu, un maksājumus, kuri izriet no šīs regulas 20. panta 2. punkta piemērošanas, Komisija tiek pilnvarota saskaņā ar šīs regulas 70. pantu pieņemt deleģētos aktus, lai pārskatītu šīs regulas II pielikumā noteiktos valstu maksimālos apjomus.

▼B

7. pants

Neto maksimālais apjoms

1. Neskarot 8. pantu, to tiešo maksājumu kopsumma, ko attiecībā uz kalendāro gadu dalībvalstī var piešķirt atbilstīgi III, IV un V sadaļai, pēc 11. panta piemērošanas nepārsniedz attiecīgo III pielikumā noteikto maksimālo apjomu.

▼B

Gadījumos, kad dalībvalstī piešķiramo tiešo maksājumu kopsumma pārsniedz III pielikumā noteikto maksimālo apjomu, minētā dalībvalsts lineāri samazina visus tiešos maksājumus, izņemot tiešos maksājumus, kas piešķirti saskaņā ar Regulu (ES) Nr. 228/2013 un Regulu (ES) Nr. 229/2013.

2. Katrai dalībvalstij un katram kalendārajam gadam tiek darīts pieejams 11. pantā minētās tiešo maksājumu samazināšanas summas aplēses rezultāts (kas ir starpība starp II pielikumā noteikto valsts maksimālo apjomu, kuram pieskaitīta saskaņā ar 58. pantu pieejamā summa, un III pielikumā noteikto neto maksimālo apjomu) kā Savienības atbalsts lauku attīstības programmās paredzētiem pasākumiem, ko saskaņā ar Regulu (ES) Nr. 1305/2013 finansē no Eiropas Lauksaimniecības fonda lauku attīstībai (ELFLA).

3. Lai ņemtu vērā pārmaiņas, kas saistītas ar piešķiramo tiešo maksājumu maksimālo kopsummu, tostarp maksājumus, kas izriet no dalībvalstu lēmumiem, kuri pieņemti saskaņā ar 14. pantu, Komisija ir pilnvarota saskaņā ar 70. pantu pieņemt deleģētos aktus, pielāgojot III pielikumā noteiktos maksimālos apjomus.

8. pants

Finanšu disciplīna

1. Korekcijas likmi, kas noteikta saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1306/2013 26. pantu, piemēro tikai tiešajiem maksājumiem, kas pārsniedz EUR 2 000, un kas jāpiešķir lauksaimniekiem attiecīgajā kalendārajā gadā.

2. Pakāpeniskas tiešo maksājumu ieviešanas rezultātā, kā minēts 16. pantā, šā panta 1. punktu Bulgārijai un Rumānijai piemēro no 2016. gada 1. janvāra.

Pakāpeniskas tiešo maksājumu ieviešanas rezultātā, kā minēts 17. pantā, šā panta 1. punktu Horvātijai piemēro no 2022. gada 1. janvāra.

3. Lai nodrošinātu tiešo maksājumu korekciju pareizu piemērošanu attiecībā uz finanšu disciplīnu, Komisija ir pilnvarota saskaņā ar 70. pantu pieņemt deleģētos aktus, kuros būtu izklāstīti noteikumi par to samazinājumu aprēķināšanas bāzi, kuri dalībvalstīm jāpiemēro lauksaimniekiem saskaņā ar šā panta 1. punktu.

4. Juridiskas personas vai fizisku vai juridisku personu grupas gadījumā dalībvalstis 1. punktā minēto korekcijas likmi var piemērot minēto juridisko personu vai grupu locekļiem, ja valsts tiesību aktos ir paredzēts, ka atsevišķu locekļu tiesības un pienākumi ir salīdzināmi ar tiesībām un pienākumiem, kas noteikti individuāliem lauksaimniekiem, kuriem ir saimniecības vadītāja statuss, jo īpaši saistībā ar viņu ekonomisko, sociālo un nodokļa maksātāja statusu, – ar noteikumu, ka viņi ir palīdzējuši stiprināt attiecīgo juridisko personu vai grupu lauksaimniecības struktūras.

▼B

9. pants

Aktīvs lauksaimnieks

1. Tiešos maksājumus nepiešķir fiziskām vai juridiskām personām vai fizisku vai juridisku personu grupām, kuru lauksaimniecības zemes ir galvenokārt tādas zemes, kuras tiek dabiski uzturētas noganīšanai vai kultūraugu audzēšanai piemērotā stāvoklī, un kuri šajās platībās neveic darbību minimumu, ko dalībvalstis noteikušas saskaņā ar 4. panta 2. punkta b) apakšpunktu.

2. Tiešos maksājumus nepiešķir fiziskām vai juridiskām personām vai fizisku vai juridisku personu grupām, kuras pārvalda lidostas, hidrotehniskas būves, pastāvīgus sporta un atpūtas laukumus un sniedz dzelzceļa pakalpojumus un pakalpojumus nekustamo īpašumu jomā.

Attiecīgā gadījumā dalībvalstis, balstoties uz objektīviem un nediskriminējošiem kritērijiem, var nolemt pirmajā daļā uzskaitītajām darbībām pievienot citus līdzīgus nelauksaimniecības darījumdarbības veidus vai darbības, un pēc tam jebkurus šādus papildinājumus var atcelt.

Tomēr personas, uz kurām attiecas pirmās vai otrās daļas darbības joma uzskatīs par aktīvu lauksaimnieku, ja tā dalībvalstu pieprasītā formā iesniedz pārbaudāmus pierādījumus, kas apliecina kādu no šādiem faktiem:

a) gada tiešo maksājumu summa ir vismaz 5 % no kopējiem ieņēmumiem, kuri gūti no nelauksaimnieciskām darbībām pēdējā fiskālajā gadā, par kuru ir pieejami šādi pierādījumi;

b) tās lauksaimnieciskās darbības nav nenozīmīgas;

c) tās darījumdarbības vai uzņēmuma galvenie mērķi ir lauksaimnieciskās darbības veikšana.

3. Papildus 1. un 2. punktam, balstoties uz objektīviem un nediskriminējošiem kritērijiem, dalībvalstis var pieņemt lēmumu, ka nekādi tiešie maksājumi nav jāpiešķir fiziskām vai juridiskām personām vai fizisku vai juridisku personu grupām:

a) kuru lauksaimnieciskās darbības ir tikai nenozīmīga daļa no to kopējās saimnieciskās darbības, un/vai

b) kuru pamatdarbība vai uzņēmuma galvenie mērķi nav lauksaimnieciskas darbības veikšana.

4. Šā panta 2. un 3. punktu nepiemēro tiem lauksaimniekiem, kuri iepriekšējā gadā saņēmuši tikai tādus tiešos maksājumus, kas nepārsniedz noteiktu summu. Par minētās summas lielumu lemj dalībvalstis, balstoties uz objektīviem kritērijiem, piemēram, to valsts vai reģionālajām iezīmēm, un tā nepārsniedz EUR 5 000.

▼B

5. Lai garantētu lauksaimnieku tiesību aizsardzību, Komisija ir pilnvarota saskaņā ar 70. pantu pieņemt deleģētos aktus, kuros izklāstīti:

a) kritēriji, lai noteiktu gadījumus, kad lauksaimnieka lauksaimniecības zeme ir uzskatāma galvenokārt par platību, kura tiek dabiski uzturēta noganīšanai vai kultūraugu audzēšanai piemērotā stāvoklī;

b) kritēriji, lai noteiktu atšķirību starp ieņēmumiem, kuri gūti no lauksaimnieciskām un nelauksaimnieciskām darbībām;

c) kritēriji, lai noteiktu summas tiešajiem maksājumiem, kas minēti 2. un 4. punktā, īpaši attiecībā uz tiešajiem maksājumiem pirmajā gadā, ja maksājumtiesību vērtība vēl nav galīgi noteikta, kā arī attiecībā uz tiešajiem maksājumiem gados jauniem lauksaimniekiem;

d) kritēriji, kas jāizpilda lauksaimniekiem, lai saistībā ar 2. un 3. punktu pierādītu, ka viņu lauksaimnieciskās darbības nav nenozīmīgas un ka viņu darījumdarbības vai uzņēmuma galvenie mērķi ir lauksaimnieciskās darbības veikšana.

6. Dalībvalstis līdz 2014. gada 1. augustam informē Komisiju par jebkuru savu lēmumu saistībā ar 2., 3. vai 4. punktu un grozījumu gadījumā – divu nedēļu laikā kopš dienas, kad pieņēma jebkuru lēmumu par grozīšanu.

10. pants

Tiešo maksājumu saņemšanas prasību minimums

1. Dalībvalstis lemj par tiešo maksājumu nepiešķiršanu lauksaimniekam vienā no šādiem gadījumiem:

a) ja pieprasīto vai piešķiramo tiešo maksājumu kopsumma pirms Regulas (ES) Nr. 1306/2013 63. panta piemērošanas konkrētajā kalendārajā gadā ir mazāka par EUR 100;

b) ja atbalsttiesīgā saimniecības platība, par kuru pieprasīti vai piešķirami tiešie maksājumi, pirms Regulas (ES) Nr. 1306/2013 63. panta piemērošanas ir mazāka par vienu hektāru.

2. Lai ņemtu vērā lauksaimniecības ekonomikas struktūru, dalībvalstis var koriģēt a) un b) apakšpunktā norādītās robežvērtības, ievērojot IV pielikumā noteiktos limitus.

▼B

3. Ja dalībvalsts ir nolēmusi piemērot platības robežvērtību saskaņā ar 1. punkta b) apakšpunktu, tā tomēr piemēro arī minētā punkta a) apakšpunktu tiem lauksaimniekiem, kuri saņem IV sadaļā minēto saistīto atbalstu par dzīvniekiem un kuru saimniecībā ir mazāk hektāru nekā platības robežvērtība.

4. Attiecīgās dalībvalstis var nolemt nepiemērot 1. punktu tālākajos reģionos un Egejas jūras nelielajās salās.

5. Bulgārijā un Rumānijā par 2015. gadu pieprasīto vai piešķiramo summu, kā minēts 1. punkta a) apakšpunktā, aprēķina, pamatojoties uz atbilstīgo summu, kas noteikta V pielikuma A punktā.

Horvātijā 2015.–2021. gadā pieprasīto vai piešķiramo summu, kā minēts 1. punkta a) apakšpunktā, aprēķina, pamatojoties uz VI pielikuma A punktā noteikto summu.

11. pants

Maksājuma samazināšana

1. Dalībvalstis tiešo maksājumu summu, ko lauksaimniekam paredzēts piešķirt saskaņā ar III sadaļas 1. nodaļu attiecīgajā kalendārajā gadā, samazina par vismaz 5 % attiecībā uz summas daļu, kas pārsniedz EUR 150 000.

2. Pirms 1. punkta piemērošanas dalībvalstis var no tiešo maksājumu summas, ko lauksaimniekam attiecīgajā kalendārajā gadā paredzēts piešķirt saskaņā ar III sadaļas 1. nodaļu, atskaitīt algas, kuras saistītas ar lauksaimniecisku darbību un kuras lauksaimnieks faktiski izmaksājis un deklarējis iepriekšējā kalendārajā gadā, tostarp ar darbaspēka nodarbināšanu saistītus nodokļus un sociālās iemaksas. Ja par algām, kuras lauksaimnieks faktiski izmaksājis un deklarējis iepriekšējā kalendārajā gadā, dati nav pieejami, tad izmanto aktuālākos pieejamos datus.

3. Ja dalībvalsts pieņem lēmumu lauksaimniekiem piešķirt pārdalošu maksājumu saskaņā ar III sadaļas 2. nodaļu un piešķirt vairāk nekā 5 % no II pielikumā noteiktā valsts gada maksimālā apjoma, tā var nolemt šo pantu minētajā nolūkā nepiemērot.

Ja dalībvalsts pieņem lēmumu lauksaimniekiem piešķirt pārdalošu maksājumu saskaņā ar III sadaļas 2. nodaļu un41. panta 4. punktā noteikto maksimālo limitu piemērošanas dēļ tā nevar izmantot vairāk nekā 5 % no II pielikumā noteiktā valsts gada maksimālā apjoma, minētā dalībvalsts var nolemt šo pantu nepiemērot.

4. Tiem lauksaimniekiem, par kuriem ir noskaidrots, ka pēc 2011. gada 19. oktobra viņi mākslīgi radījuši nosacījumus, lai izvairītos no šā panta ietekmes, nepiešķir nekādas priekšrocības, kas tiem ļautu izvairīties no maksājuma samazināšanas.

▼B

5. Juridiskas personas vai fizisku vai juridisku personu grupas gadījumā dalībvalstis 1. punktā minēto samazināšanu var piemērot minēto juridisko personu vai grupu locekļiem, ja valsts tiesību aktos ir paredzēts, ka atsevišķu locekļu tiesības un pienākumi ir salīdzināmi ar tiesībām un pienākumiem, kas noteikti individuāliem lauksaimniekiem, kuriem ir saimniecības vadītāja statuss, jo īpaši saistībā ar viņu ekonomisko, sociālo un nodokļa maksātāja statusu, – ar noteikumu, ka viņi ir palīdzējuši stiprināt attiecīgo juridisko personu vai grupu lauksaimniecības struktūras.

6. Dalībvalstis līdz 2014. gada 1. augustam informē Komisiju par saskaņā ar šo pantu pieņemtajiem lēmumiem un par jebkuru paredzamo samazināšanas rezultātu attiecībā uz 2015.–2019. gadu.

12. pants

Vairāki pieprasījumi

Ja vien šajā regulā nav skaidri noteikts citādi, par platību, kas atbilst atbalsttiesīgo hektāru skaitam, par kuriem lauksaimnieks ir iesniedzis pamata maksājuma pieteikumu atbilstīgi III sadaļas 1. nodaļai, var iesniegt pieteikumu jebkura cita tiešā maksājuma saņemšanai, kā arī jebkura cita atbalsta saņemšanai, uz kuru neattiecas šī regula.

13. pants

Valsts atbalsts

Atkāpjoties no Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1308/2013 ([1]) 211. panta 1. punkta, maksājumiem, ko dalībvalstis veic saskaņā ar šo regulu, nepiemēro LESD 107., 108. un 109. pantu.

14. pants

Elastīga līdzekļu pārvietošana starp pīlāriem

1. Dalībvalstis līdz 2013. gada 31. decembrim var nolemt kā papildu atbalstu lauku attīstības programmas pasākumiem, ko saskaņā ar Regulu (ES) Nr. 1305/2013 finansē no ELFLA, darīt pieejamus līdz 15 % no gada valsts maksimālā apjoma 2014. kalendārajam gadam, kas noteikti Regulas (EK) Nr. 73/ 2009 VIII pielikumā, un no gada valsts maksimālā apjoma 2015.- 2019. kalendārajam gadam, kas noteikts šīs regulas II pielikumā. Rezultātā attiecīgā summa vairs nav pieejama tiešo maksājumu piešķiršanai.

Pirmajā daļā minēto lēmumu paziņo Komisijai līdz 2013. gada 31. decembrim. Šajā lēmumā norāda minētajā daļā minēto procentuālo likmi, kas katrā kalendārajā gadā var atšķirties.

([1]) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 1308/2013 (2013. gada 17. decembris), ar ko izveido lauksaimniecības produktu tirgu kopīgu organizāciju un ar ko atceļ Padomes Regulas (EEK) Nr. 922/72, (EEK) Nr. 234/79, (EK) Nr. 1601/96, (EK) Nr. 1037/2001 un (EK) Nr. 1234/2007 (Sk. šā Oficiālā Vēstneša 671. lpp).

▼B

Dalībvalstis, kuras attiecībā uz 2014. kalendāro gadu nepieņem šā punkta pirmajā daļā minēto lēmumu, var līdz 2014. gada 1. augustam pieņemt minēto lēmumu attiecībā uz 2015.–2019. kalendāro gadu. Līdz minētajam datumam tās paziņo Komisijai par jebkuru šādu lēmumu.

Dalībvalstis var nolemt pārskatīt šajā punktā minēto lēmumu; lēmums par pārskatīšanu stājas spēkā 2018. kalendārajā gadā. Jebkuru lēmumu, kas pamatojas uz šādu pārskatīšanu, rezultātā netiek samazināta procentuālā likme, kas paziņota Komisijai saskaņā ar pirmo, otro un trešo daļu. Dalībvalstis par jebkuriem uz šādu pārskatīšanu balstītiem lēmumiem paziņo Komisijai līdz 2017. gada 1. augustam.

2. Dalībvalstis, kuras nepieņem 1. punktā minēto lēmumu, līdz 2013. gada 31. decembrim var nolemt kā tiešos maksājumus darīt pieejamus līdz 15 % vai – Apvienotās Karalistes, Bulgārijas, Igaunijas, Latvijas, Lietuvas, Polijas, Portugāles, Rumānijas, Slovākijas, Somijas, Spānijas un Zviedrijas gadījumā līdz 25 % – no summas, kas 2015.-2020. gada laikposmā piešķirta, lai atbalstītu lauku attīstības programmas pasākumus, ko finansē no ELFLA, kā norādīts Regulā (ES) Nr. 1305/2013. Rezultātā attiecīgā summa vairs nav pieejama atbalsta pasākumiem saskaņā ar lauku attīstības programmu.

Pirmajā daļā minēto lēmumu paziņo Komisijai līdz 2013. gada 31. decembrim. Šajā lēmumā norāda minētajā daļā minēto procentuālo likmi, kas katrā kalendārajā gadā var atšķirties.

Dalībvalstis, kuras attiecībā uz 2015. finanšu gadu nepieņem pirmajā daļā minēto lēmumu, var līdz 2014. gada 1. augustam pieņemt minēto lēmumu attiecībā uz 2016.–2020. finanšu gadu. Līdz minētajam datumam tās paziņo Komisijai par jebkuru šādu lēmumu.

Dalībvalstis var nolemt pārskatīt šajā punktā minētos lēmumus; lēmumi stājas spēkā attiecībā uz 2019. un 2020. finanšu gadu. Jebkuru lēmumu, kas pamatojas uz šādu pārskatīšanu, rezultātā netiek palielināta procentuālā likme, kas paziņota Komisijai saskaņā ar pirmo, otro un trešo daļu. Dalībvalstis par jebkuru lēmumu, kas balstīts uz šādu pārskatīšanu, paziņo Komisijai līdz 2017. gada 1. augustam.

15. pants

Pārskatīšana

I pielikumā uzskaitītās atbalsta shēmas piemēro, neskarot iespēju tās jebkurā brīdī pārskatīt, lai ņemtu vērā ekonomikas norises un budžeta situāciju. Minētā pārskatīšana var būt par iemeslu tam, lai tiktu pieņemti leģislatīvi akti, deleģēti akti saskaņā ar LESD 290. pantu vai īstenošanas akti, kas pieņemti saskaņā ar LESD 291. pantu.

▼B

2. NODAĻA

Noteikumi, ko piemēro Bulgārijai, Horvātijai un Rumānijai

16. pants

Tiešo maksājumu pakāpeniska ieviešana Bulgārijā un Rumānijā

Bulgārijai un Rumānijai saskaņā ar 42., 47., 49., 51., 53. un 65. pantu noteiktos maksimālos apjomus 2015. gadam nosaka, pamatojoties uz V pielikuma A punktā noteikto summu.

17. pants

Tiešo maksājumu pakāpeniska ieviešana Horvātijā

Tiešos maksājumus Horvātijā ievieš saskaņā ar šādu grafiku, kurā pieaugums izteikts kā procentuālā daļa no tiešo maksājumu atbilstīgā apjoma, kas piemērojams no 2022. gada:

25 % 2013. gadā,

30 % 2014. gadā,

35 % 2015. gadā,

40 % 2016. gadā,

50 % 2017. gadā,

60 % 2018. gadā,

70 % 2019. gadā,

80 % 2020. gadā,

90 % 2021. gadā,

100 % no 2022. gada.

18. pants

Papildinoši valsts tiešie maksājumi un tiešie maksājumi Bulgārijā un Rumānijā

1. Bulgārija un Rumānija 2015. gadā var izmantot valsts tiešos maksājumus, lai papildinātu maksājumus, kas piešķirti saskaņā ar III sadaļas 1. nodaļas 1., 2. un 3. iedaļā minēto pamata maksājuma shēmu Minēto maksājumu kopsumma nepārsniedz atbilstīgo summu, kas noteikta V pielikuma B punktā.

2. z Bulgārija 2015. gadā var izmantot valsts tiešos maksājumus, lai papildinātu maksājumus, kas piešķirti saskaņā ar IV sadaļas 2. nodaļā minēto kultūratkarīgo maksājumu par kokvilnu. Minēto maksājumu kopsumma nepārsniedz summu, kas noteikta V pielikuma C punktā.

▼B

3. Papildinošus valsts tiešos maksājumus piešķir saskaņā ar objektīviem kritērijiem un tādā veidā, lai nodrošinātu vienlīdzīgu attieksmi pret lauksaimniekiem un nepieļautu tirgus un konkurences kropļojumus.

19. pants

Papildinoši valsts tiešie maksājumi Horvātijā

1. Ņemot vērā Komisijas atļauju, Horvātijai var attiecīgā gadījumā papildināt ikvienu atbalsta shēmu, kas minēta I pielikumā.

2. Valsts tiešā maksājuma papildinošā summa, kuru konkrētā gadā var piešķirt konkrētai atbalsta shēmai, nepārsniedz īpaša atvēlētā finansējuma robežas. Šo finansējumu nosaka kā starpību starp:

a) tiešā atbalsta summu, kas attiecīgajai atbalsta shēmai pieejama 2022. kalendārajā gadā pēc tiešo maksājumu pilnīgas ieviešanas saskaņā ar 17. pantu, un

b) tiešā atbalsta summu, kas attiecīgajai atbalsta shēmai pieejama attiecīgajā kalendārajā gadā pēc pieauguma grafika piemērošanas saskaņā ar 17. pantu.

3. Piešķirto papildinošo valsts tiešo maksājumu kopsumma nepārsniedz maksimālo apjomu, kas attiecīgajam kalendārajam gadam noteikts VI pielikuma B punktā.

4. Horvātija, pamatojoties uz objektīviem kritērijiem un saņēmusi Komisijas atļauju, var lemt par piešķiramajām papildinošā valsts tiešā maksājuma summām.

5. Komisija pieņem īstenošanas aktus, ar kuriem atļauj maksājumus saskaņā ar šo pantu, norāda attiecīgās atbalsta shēmas un nosaka apjomu, līdz kuram var izmaksāt papildinošos valsts tiešos maksājumus.

Attiecībā uz papildinošajiem valsts tiešajiem maksājumiem, kas paredzēti, lai papildinātu IV sadaļas 1. nodaļā minēto brīvprātīgo saistīto atbalstu, īstenošanas aktos norāda arī 52. panta 3. punktā minētos konkrētos lauksaimniecības veidus vai konkrētās lauksaimniecības nozares, uz kurām var attiekties papildinošie valsts tiešie maksājumi.

Minētos īstenošanas aktus pieņem, nepiemērojot 71. panta 2. vai 3. punktā minēto procedūru.

6. Atbilstības nosacījumi Horvātijas papildinošo valsts tiešo maksājumu piešķiršanai ir identiski attiecīgo atbalsta shēmu atbalsta saņemšanas nosacījumiem, kas izklāstīti šajā regulā.

▼B

7. Uz Horvātijas papildinošajiem valsts tiešajiem maksājumiem attiecas visas korekcijas, kuras var kļūt vajadzīgas KLP attīstības dēļ. Tos piešķir saskaņā ar objektīviem kritērijiem un tādā veidā, lai nodrošinātu vienlīdzīgu attieksmi pret lauksaimniekiem un nepieļautu tirgus un konkurences kropļojumus.

8. Līdz maksājumu īstenošanas gadam sekojošā gada 30. jūnijam Horvātija iesniedz ziņojumu, kurā sniegta informācija par papildinošo valsts tiešo maksājumu īstenošanas pasākumiem. Ziņojumā iekļauj vismaz šādu informāciju:

a) jebkuras izmaiņas situācijā, kas ietekmē papildinošos valsts tiešos maksājumus;

b) par katru papildinošo valsts tiešo maksājumu – saņēmēju skaitu un piešķirtā papildinošā tiešā valsts maksājuma kopsummu, kā arī hektārus un dzīvnieku skaitu vai citas vienības, par kurām ir piešķirts minētais papildinošais valsts tiešais maksājums;

c) ziņojumu par kontroles pasākumiem, kas piemēroti saistībā ar piešķirtajiem papildinošajiem valsts tiešajiem maksājumiem.

20. pants

Atmīnētās zemes apstrādei paredzēta īpaša valsts rezerve Horvātijā

1. No 2015. gada Horvātija katru gadu līdz 31. janvārim paziņo Komisijai platības, kuras ir identificētas saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 73/2009 57.a panta 10. punktu un kuras no iepriekšējā kalendārā gada atkal izmanto lauksaimnieciskām darbībām.

Horvātija paziņo Komisijai arī to maksājumtiesību skaitu, kas lauksaimniekiem pieejamas iepriekšējā kalendārā gada 31. decembrī, kā arī summu, kas tajā pašā dienā palikusi neizlietota atmīnētās zemes apstrādei paredzētajā īpašajā valsts rezervē.

Attiecīgā gadījumā pirmajā un otrajā daļā paredzētos paziņojumus veic sadalījumā pa reģioniem, kas noteikti saskaņā ar šīs regulas 23. panta 1. punktu.

2. Komisija, veicot pielāgojumus II pielikumā, ievērojot 6. panta 3. punktu, katru gadu aprēķina apjomu, kas jāpieskaita apjomiem, kuri Horvātijai noteikti minētajā pielikumā, lai finansētu atbalstu, kas saskaņā ar I pielikumā uzskaitītajām shēmām jāpiešķir par šā panta 1. punktā minētajām platībām. Šo apjomu aprēķina, pamatojoties uz datiem, kurus Horvātija paziņojusi saskaņā ar šā panta 1. punktu, un aplēstajiem vidējiem tiešajiem maksājumiem par hektāru Horvātijā attiecīgajā gadā.

Maksimālais apjoms, kas jāpieskaita saskaņā ar pirmo daļu, pamatojoties uz visām platībām, kuras Horvātija saskaņā ar šā panta 1. punktu paziņojusi līdz 2022. gadam, ir EUR 9 600 000, un uz to attiecas 17. pantā noteiktais tiešo maksājumu ieviešanas grafiks. Rezultējošie gada maksimālie apjomi ir noteikti VII pielikumā.

▼B

3. Komisija pieņem īstenošanas aktus, ar kuriem nosaka saskaņā ar 2. punktu pieskaitāmā apjoma daļu, kuru Horvātija iekļauj atmīnētās zemes apstrādei paredzētajā īpašajā valsts rezervē, lai piešķirtu maksājumtiesības par platībām, kas minētas 1. punktā. Šo daļu aprēķina, pamatojoties uz attiecību starp pamata maksājuma shēmas maksimālo apjomu un II pielikumā noteikto valsts maksimālo apjomu pirms tā palielināšanas saskaņā ar 2. punktu. Minētos īstenošanas aktus pieņem saskaņā ar 71. panta 2. punktā minēto pārbaudes procedūru.

4. Horvātija 2015.–2022. gadā izmanto atmīnētās zemes apstrādei paredzēto īpašo valsts rezervi, lai piešķirtu lauksaimniekiem maksājumtiesības par zemi, kas ir atmīnēta un ko lauksaimnieki ir deklarējuši attiecīgajā gadā, ja:

a) šī zeme sastāv no atbalsttiesīgiem hektāriem 32. panta 2. līdz 5. punkta nozīmē;

b) attiecīgo zemi no iepriekšējā kalendārā gada atkal izmanto lauksaimnieciskām darbībām; un

c) par šo zemi ir paziņots Komisijai saskaņā ar šā panta 1. punktu.

5. Šajā pantā paredzēto maksājumtiesību vērtība ir maksājumtiesību valsts vai reģionālā vidējā vērtība piešķiršanas gadā, nepārsniedzot atmīnētās zemes apstrādei paredzētajā īpašajā valsts rezervē pieejamo summu.

6. Lai ņemtu vērā sekas, ko izraisījis apstāklis, ka atmīnētu zemi atsāk izmantot lauksaimniecībā, par ko Horvātija paziņojusi saskaņā ar šo pantu, Komisija ir pilnvarota saskaņā ar 70. pantu pieņemt deleģētos aktus, ar kuriem pielāgo VI pielikumā noteiktos apjomus.

III SADAĻA

PAMATA MAKSĀJUMA SHĒMA, VIENOTĀ PLATĪBMAKSĀJUMA SHĒMA UN SAISTĪTIE MAKSĀJUMI

1. NODAĻA

Pamata maksājuma shēma un vienotā platībmaksājuma shēma

1. iedaļa

Uzraudzības un novērtēšanas sistēmas izveide un mērķi

21. pants

Maksājumtiesības

1. Pamata maksājuma shēmas atbalsts ir pieejams lauksaimniekiem:

a) kuri saskaņā ar šo regulu ir ieguvuši maksājumtiesības, kas piešķirtas atbilstīgi 20 panta 4. punktam, pirmo reizi piešķirtas atbilstīgi 24. pantam vai 39. pantam, iegūtas no valsts rezerves vai reģionālajām rezervēm, ievērojot 30. pantu vai tiesību nodošanas ceļā, ievērojot34. pantu; vai

▼B

b) kuri atbilst 9. pantam un kuriem ir īpašumā esošas vai nomātas maksājumtiesības dalībvalstī, kas saskaņā ar 3. punktu ir nolēmusi paturēt savas esošās maksājumtiesības.

2. Maksājumtiesības, kas iegūtas saskaņā ar vienotā maksājuma shēmu atbilstīgi Regulai (EK) Nr. 1782/2003 un Regulai (EK) Nr. 73/2009, zaudē spēku 2014. gada 31. decembrī.

3. Atkāpjoties no 2. punkta, dalībvalstis, kuras saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 1782/2003 III sadaļas 5. nodaļas 1. iedaļu vai III sadaļas 6. nodaļu vai Regulas (EK) Nr. 73/2009 III sadaļas 3. nodaļu ir noteikušas vienotā maksājuma shēmu, var līdz 2014. gada 1. augustam pieņemt lēmumu saglabāt attiecīgās maksājumtiesības. Jebkuru šādu lēmumu tās līdz minētajam datumam paziņo Komisijai.

4. Dalībvalstīs, kas pieņem 3. punktā minēto lēmumu, – ja to īpašumā esošo vai nomāto maksājumtiesību skaits, kuras noteiktas saskaņā ar Regulu (EK) Nr. 1782/2003 un Regulu (EK) Nr. 73/2009 un kuras lauksaimniekam ir pieteikumu iesniegšanas pēdējā dienā, ko nosaka saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1306/2013 78. panta b) punktu, pārsniedz to atbalsttiesīgo hektāru skaitu, kurus lauksaimnieks saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1306/2013 72. panta 1. punkta pirmās daļas a) apakšpunktu deklarē savā atbalsta pieteikumā 2015. gadam un kuri ir lauksaimnieka rīcībā dalībvalsts noteiktajā dienā, kas nav vēlāk par to dienu, kuru minētā dalībvalsts noteikusi šāda atbalsta pieteikuma grozīšanai, tad maksājumtiesības, kas pārsniedz atbalsttiesīgo hektāru skaitu, pēdējā no minētajām dienām vairs nav spēkā.

22. pants

Pamata maksājuma shēmas maksimālais apjoms

1. Komisija pieņem īstenošanas aktus, ar kuriem katrai dalībvalstij nosaka pamata maksājuma shēmas valsts gada maksimālo apjomu, no II pielikumā izklāstītā valsts gada maksimālā apjoma atņemot maksimālos apjomus, kas noteikti saskaņā ar 42., 47., 49., 51. un 53. pantu. Minētos īstenošanas aktus pieņem saskaņā ar 56. panta 2. punktā minēto pārbaudes procedūru.

2. Katrai dalībvalstij summu, kas aprēķināta saskaņā ar šā panta 1. punktu, var palielināt, nepārsniedzot 3 % no atbilstīgā valsts gada maksimālā apjoma, kas noteikts II pielikumā, atņemot 47. panta 1. punkta piemērošanas rezultātā gūto summu par konkrēto gadu. Ja dalībvalsts piemēro šādu palielinājumu, Komisija minēto palielinājumu ņem vērā, nosakot pamata maksājuma shēmas valsts gada maksimālo apjomu saskaņā ar šā panta 1. punktu. Šajā nolūkā dalībvalstis līdz 2014. gada 1. augustam informē Komisiju par gada procentuālo daļu, par kādu summa, kas aprēķināta saskaņā ar šā panta 1. punktu, ir jāpalielina.

3. Dalībvalstis savu lēmumu, kas minēts 2. punktā, katru gadu var pārskatīt un informēt Komisiju par jebkuru lēmumu, kas pieņemts, pamatojoties uz šādu pārskatīšanu līdz 1. augustam gadā pirms tā piemērošanas.

▼B

4. Attiecībā uz katru dalībvalsti un katru gadu visu maksājumtiesību un valsts rezerves vai reģionālās rezerves kopējā vērtība ir vienāda ar attiecīgo gada valsts maksimālo apjomu, ko Komisija noteikusi atbilstīgi 1. punktam.

5. Ja maksimālais apjoms dalībvalstij, ko Komisija noteikusi atbilstīgi 1. punktam, atšķiras no iepriekšējā gada maksimālā apjoma tādēļ, ka minētā dalībvalsts ir pieņēmusi jebkādu lēmumu saskaņā ar šā panta 3. punktu, 14. panta 1. punkta trešo un ceturto daļu, 14. panta 2. punkta trešo un ceturto daļu, 42. panta 1. punktu, 49. panta 1. punkta otro daļu, 51. panta 1. punkta otro daļu vai 53. pantu, minētā dalībvalsts lineāri samazina vai palielina visu maksājumtiesību vērtību, lai nodrošinātu atbilstību šā panta 4. punkta noteikumiem.

23. pants

Valsts maksimālā apjoma reģionālais sadalījums

1. Dalībvalstis līdz 2014. gada 1. augustam var nolemt pamata maksājuma shēmu piemērot reģionālā līmenī. Šādos gadījumos tās nosaka reģionus saskaņā ar objektīviem un nediskriminējošiem kritērijiem, piemēram, atbilstīgi to agronomiskajam un sociālekonomiskajam raksturojumam un reģionālajam lauksaimniecības potenciālam, vai to institucionālajai vai administratīvajai struktūrai.

Dalībvalstis, kas piemēro 36. pantu, var pieņemt pirmajā daļā minēto lēmumu līdz tā gada 1. augustam, kurš ir pirms pamata maksājuma īstenošanas pirmā gada.

2. Dalībvalstis sadala 22. panta 1. punktā minēto pamata maksājuma shēmas gada valsts maksimālo apjomu starp reģioniem saskaņā ar objektīviem un nediskriminējošiem kritērijiem.

Dalībvalstis, kas nepiemēro 30. panta 2. punktu, šo sadalīšanu veic pēc tam, kad ir piemērota 30. panta 1. punktā piemērotā lineārā samazināšana.

3. Dalībvalstis var nolemt, ka reģionu maksimālos apjomus katru gadu pakāpeniski maina, izmantojot iepriekš noteiktas ikgadējas pakāpes un ievērojot objektīvus un nediskriminējošus kritērijus, piemēram, lauksaimniecības potenciāla vai vides kritērijus.

4. Ciktāl tas nepieciešams, lai ievērotu piemērojamos reģionu maksimālos apjomus, kas noteikti saskaņā ar 2. vai 3. punktu, dalībvalstis lineāri samazina vai palielina maksājumtiesību vērtību katrā atbilstīgā reģionā.

5. Dalībvalstis, kura piemēro 1. punktu, var pieņemt lēmumu pārtraukt reģionālā līmenī piemērot pamata maksājuma shēmu sākot ar dienu, ko tās nosaka.

▼B

6. Attiecīgā gadījumā dalībvalstis, kas piemēro 1. punkta pirmo daļu, līdz 2014. gada 1. augustam paziņo Komisijai par minētajā punktā minēto lēmumu un par pasākumiem, kas veikti 2. un 3. punkta piemērošanai.

Dalībvalstis, kas piemēro 1. punkta otro daļu, paziņo Komisijai jebkuru lēmumu, kas minēts tajā daļā, un par pasākumiem, kas veikti, lai piemērotu 2. un 3. punktu, līdz attiecīgā gada 1. augustam.

Dalībvalstis, kas piemēro 1. punktu, līdz tā gada 1. augustam, kurš ir pirms minētā lēmuma īstenošanas pirmā gada, paziņo Komisijai jebkuru 5. punktā minēto lēmumu.

24. pants

Maksājumtiesību pirmā piešķiršana

1. Lauksaimniekiem, kas ir tiesīgi saņemt tiešos maksājumus saskaņā ar šīs regulas 9. pantu, piešķir maksājumtiesības ar noteikumu, ka:

a) tie līdz pēdējai pieteikumu iesniegšanas dienai 2015. gadā, ko nosaka saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1306/2013 78. panta b) punktu, iesniedz pieteikumu pamata maksājuma shēmas maksājumtiesību piešķiršanai, izņemot nepārvaramas varas gadījumus vai izņēmuma apstākļus; un

b) minētie lauksaimnieki pirms jebkādas Regulas (EK) Nr. 73/2009 II sadaļas 4. pantā paredzētās samazināšanas vai nepiešķiršanas 2013. gadā ir bijuši tiesīgi saņemt maksājumus saistībā ar atbalsta pieteikumu tiešajiem maksājumiem vai pārejas posma valsts atbalstu, vai papildinošos valsts tiešos maksājumus saskaņā ar Regulu (EK) Nr. 73/2009.

Pirmo daļu nepiemēro dalībvalstīs, kuras piemēro šīs regulas 21. panta 3. punktu.

Dalībvalstis var piešķirt maksājumtiesības lauksaimniekiem, kas ir tiesīgi saņemt tiešos maksājumus saskaņā ar šīs regulas 9. pantu, izpilda pirmās daļas a) apakšpunktā paredzētos nosacījumus un:

a) kas attiecībā uz 2013. gadu nav saņēmuši maksājumus saistībā ar atbalsta pieteikumu, kā minēts šā panta pirmajā daļā, un kuri līdz dienai, ko attiecīgā dalībvalsts saskaņā ar Komisijas Regulas (EK) Nr. 1122/2009 ([1]) 11. panta 2. punktu ir noteikusi 2013. pieprasījumu gadam,

([1]) Komisijas Regula (EK) Nr. 1122/2009 (2009. gada 30. novembris), ar ko paredz sīki izstrādātus noteikumus, lai īstenotu Padomes Regulu (EK) Nr. 73/2009 attiecībā uz savstarpēju atbilstību, modulāciju un integrēto administrēšanas un kontroles sistēmu saskaņā ar minētajā regulā paredzētajām tiešā atbalsta shēmām lauksaimniekiem, kā arī, lai īstenotu Padomes Regulu (EK) Nr. 1234/2007 attiecībā uz savstarpēju atbilstību saskaņā ar vīna nozarē paredzēto atbalsta shēmu (OV L 316, 2.12.2009., 65./112. lpp.).

▼B

i) dalībvalstīs, kuras piemēro vienotā maksājuma shēmu:

— minimālajā platībā, kas izteikta hektāros, ir audzējuši augļus, dārzeņus, galda kartupeļus, sēklas kartupeļus vai dekoratīvos augus, ja attiecīgā dalībvalsts nolēmusi pieņemt šādu prasību, vai

— apsaimniekojuši vīna dārzus; vai

ii) kuriem dalībvalstīs, kas piemēro vienotā platībmaksājuma shēmu, bija tikai lauksaimniecības zemes, kuras 2003. gada 30. jūnijā nebija labā lauksaimnieciskā stāvoklī, kā paredzēts Regulas (EK) Nr. 73/2009 124. panta 1. punktā;

b) kam 2014. gadā no valsts rezerves ir piešķirtas maksājumtiesības saskaņā ar vienotā maksājuma shēmu atbilstīgi Regulas (EK) Nr. 73/2009 41. vai 57. pantam; vai

c) kam nekad nav bijušas saskaņā ar Regulu (EK) Nr. 73/2009 vai Regulu (EK) Nr. 1782/2003 noteiktās īpašumā esošas vai nomātas maksājumtiesības un kuri sniedz pārbaudāmus pierādījumus, ka līdz dienai, ko dalībvalsts saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 1122/2009 11. panta 2. punktu noteikusi 2013. pieprasījumu gadam, viņi ir nodarbojušies ar lauksaimniecības produktu audzēšanu vai ražošanu, tostarp veicot ražas novākšanu, lopu slaukšanu un audzēšanu, kā arī dzīvnieku turēšanu lauksaimniecības nolūkos. Minētajai lauksaimnieku kategorijai dalībvalstis pašas var noteikt papildu mērķi un nediskriminējošus atbilstības kritērijus attiecībā uz lauksaimnieku prasmēm, zināšanām vai izglītību.

2. Izņemot nepārvaramas varas gadījumu vai izņēmuma apstākļus, vienam lauksaimniekam 2015. gadā piešķirto maksājumtiesību skaits ir vienāds ar to atbalsttiesīgo hektāru skaitu, kurus lauksaimnieks saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1306/2013 72. panta 1. punkta pirmās daļas a) apakšpunktu deklarē savā atbalsta pieteikumā 2015. gadam un kuri ir lauksaimnieka rīcībā dalībvalsts noteiktajā dienā. Minētā diena nav vēlāka par to dienu, kuru minētā dalībvalsts noteikusi šāda atbalsta pieteikuma grozīšanai.

3. Saskaņā ar 2. punktu piešķiramo maksājumtiesību skaitam dalībvalstis var piemērot vienu vai vairākus s ierobežojumus, kā noteikts 4 līdz 7. punktā.

4. Dalībvalstis var nolemt, ka to maksājumtiesību skaits, kas jāpiešķir, ir vienāds vai nu ar to atbalsttiesīgo hektāru skaitu, kurus lauksaimnieks saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 73/2009 34. panta 2. punktu ir deklarējis 2013. gadā, vai ar šā panta 2. punktā minēto atbalsttiesīgo hektāru skaitu – atkarībā no tā, kurš no minētajiem ir vismazākais. Attiecībā uz Horvātiju minēto iespēju izmanto, neskarot maksājumtiesību piešķiršanu atmīnētās zemes hektāriem saskaņā ar šīs regulas 20. panta 4. punktu.

▼B

5. Ja šā panta 2. punktā minēto, dalībvalstī deklarēto atbalsttiesīgo hektāru kopējais skaits ir pieaudzis par vairāk nekā 35 % no to atbalsttiesīgo hektāru kopējā skaita, kuri 2009. gadā vai – Horvātijas gadījumā – 2013. gadā ir deklarēti saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 73/2009 35. pantu, dalībvalstis var ierobežot 2015. gadā piešķiramo maksājumtiesību skaitu vai nu līdz 135 % vai 145 % no atbilstīgi Regulas (EK) Nr. 73/2009 35. pantam 2009. gadā deklarēto hektāru kopējā skaita vai – Horvātijas gadījumā – no 2013. gadā deklarēto atbalsttiesīgo hektāru kopējā skaita.

Izmantojot minēto iespēju, dalībvalstis lauksaimniekiem piešķir mazāku skaitu maksājumtiesību. To skaitu aprēķina, proporcionāli samazinot papildu skaitu atbalsttiesīgo hektāru, ko katrs lauksaimnieks deklarējis 2015. gadā, salīdzinājumā ar to atbalsttiesīgo hektāru skaitu Regulas (EK) Nr. 73/2009 34. panta 2. punkta nozīmē, kurus minētais lauksaimnieks savā atbalsta pieteikumā ir norādījis2011. gadā vai – Horvātijas gadījumā – 2013. gadā, neskarot atmīnētās zemes hektārus, attiecībā uz kuriem maksājumtiesības ir piešķiramas saskaņā ar šīs regulas 20. panta 4. punktu;

6. Lai noteiktu, cik daudz maksājumtiesību lauksaimniekam jāpiešķir, dalībvalstis var nolemt piemērot samazināšanas koeficientu 2. punktā minētajiem atbalsttiesīgajiem hektāriem, ko veido ilggadīgo zālāju platības skarbu klimatisko apstākļu apvidos, jo īpaši saistībā ar to augstumu un citiem dabiskajiem ierobežojumiem, piemēram, nekvalitatīvu augsni, stāvumu un ūdens pievadi.

7. Dalībvalstis var nolemt, ka lauksaimniekam piešķiramo maksājumtiesību skaits ir vienāds ar to šā panta 2. punktā minēto atbalsttiesīgo hektāru skaitu, kurus līdz dienai, ko dalībvalsts saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 1122/2009 11. panta 2. punktu ir noteikusi 2013. pieprasījumu gadam, nav veidojušas vīna dārzu platības vai aramzemes platības ar pastāvīgu siltumnīcas pārsegumu.

8. Ja visu saimniecību vai tās daļu pārdod vai iznomā, šā panta 1. punkta prasībām atbilstīgas fiziskas vai juridiskas personas ar līgumiem, kuri parakstīti pirms pieteikumu iesniegšanas pēdējās dienas 2015. gadā, ko nosaka saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1306/2013 78. panta b) punktu, nodod tiesības saņemt maksājumtiesības saskaņā ar šā panta 1. punktu, vienam vai vairākiem lauksaimniekiem ar noteikumu, ka pēdējie minētie lauksaimnieki atbilst šīs regulas 9. pantā izklāstītajiem nosacījumiem.

9. Dalībvalsts var nolemt noteikt minimālo lielumu katrai saimniecībai, ko izsaka atbalsttiesīgos hektāros, par kuriem lauksaimnieks var iesniegt pieteikumu maksājumtiesību piešķiršanai. Minētais minimālais lielums nepārsniedz robežvērtību, kas izklāstītas 10. panta 1. punkta b) apakšpunktā saistībā ar minētā panta 2. punktu.

10. Attiecīgā gadījumā dalībvalstis līdz 2014. gada 1. augustam paziņo Komisijai šajā pantā minētos lēmumus.

▼B

11. Komisija pieņem īstenošanas aktus, ar kuriem paredz noteikumus par pieteikumiem piešķirt maksājumtiesības, kuri iesniegti maksājumtiesību piešķiršanas gadā, ja šādas maksājumtiesības vēl var nebūt galīgi noteiktas un ja piešķiršanu ietekmē īpaši apstākļi. Minētos īstenošanas aktus pieņem saskaņā ar 71. panta 2. punktā minēto pārbaudes procedūru.

25. pants

Maksājumtiesību vērtība un konverģence

1. Dalībvalstis maksājumtiesību vienības vērtību 2015. gadā aprēķina, II pielikumā katram attiecīgajam gadam minētā valsts maksimālā apjoma noteikto procentuālo daļu dalot ar to maksājumtiesību skaitu, kuras 2015. gadā piešķir valsts vai reģionālā līmenī, izņemot tās maksājumtiesības, kas 2015. gadā piešķirtas no valsts rezerves vai no reģionālajām rezervēm.

Pirmajā daļā minēto noteikto procentuālo daļu aprēķina, valsts vai reģiona maksimālo apjomu pamatmaksājuma shēmai, kas attiecīgi jānosaka saskaņā ar šīs regulas 22. panta 1. punktu vai 23. panta 2. punktu 2015. gadam, pēc 23. panta 1. punktā vai attiecīgos gadījumos 2. punktā paredzētā lineārā samazinājuma piemērošanas dalot ar II pielikumā minēto valsts maksimālo apjomu 2015. gadam. Maksājumtiesības izsaka ar skaitli, kas atbilst hektāru skaitam.

2. Atkāpjoties no 1. punktā minētās aprēķināšanas metodes, dalībvalstis var pieņemt lēmumu diferencēt maksājumtiesību vērtību 2015. gadā katram attiecīgajam gadam, pamatojoties uz maksājumtiesību vienības sākotnējo vērtību kā aprēķināts saskaņā ar 26. pantu, – izņemot tās maksājumtiesības, kas 2015. gadā piešķirtas no valsts rezerves vai no reģionālajām rezervēm.

3. Vēlākais no 2019. pieprasījumu gada visām maksājumtiesībām dalībvalstī vai, ja piemēro 23. pantu, reģionā ir vienota vienības vērtība.

4. Atkāpjoties no 3. punkta, dalībvalsts var noteikt, ka tām maksājumtiesībām, kuru vienības sākotnējā vērtība, kas aprēķināta saskaņā ar 26. pantu, ir mazāka par 90 % no valsts vai reģiona vienības vērtības 2019. gadā, vienības vērtība vēlākais 2019. pieprasījumu gadam tiks palielināta vismaz par vienu trešdaļu no starpības starp to vienības sākotnējo vērtību un 90 % no valsts vai reģiona vienības vērtības 2019. gadā.

Dalībvalstis var nolemt, ka iepriekšējā daļā minētā procentuālā daļa ir lielāka par 90 %, bet nepārsniedz 100 %.

Turklāt dalībvalstis paredz, ka vēlākais 2019. pieprasījumu gadā vienības vērtība visām maksājumtiesībām nav mazāka par 60 % no valsts vai reģiona vienības vērtības, izņemot, ja tas rada samazinājumu, kas pārsniedz 7. punktā minēto procentuālo robežvērtību dalībvalstīs, kuras šo robežvērtību piemēro. Šādā gadījumā minimālo vienības vērtību nosaka tādā apjomā, lai minētā robežvērtība tiktu ievērota.

▼B

5. Valsts vai reģiona vienības vērtību2019. gadā, kas minēta 4. punktā, trešo un ceturto aprēķina, II pielikumā minētā valsts maksimālā apjoma noteikto procentuālo daļu vai reģiona maksimālā apjoma noteikto procentuālo daļu 2019. kalendārajam gadam dalot ar maksājumtiesību skaitu 2015. gadā attiecīgajā dalībvalstī vai reģionā, izņemot maksājumtiesības, kas 2015. gadā piešķirtas no valsts rezerves vai reģionālajām rezervēm. Minēto noteikto procentuālo daļu aprēķina, pamata maksājuma shēmas valsts vai reģionālo maksimālo apjomu, kas attiecībā uz 2015. gadu ir jānosaka attiecīgi saskaņā ar 22. panta 1. punktu vai 23. panta 2. punktu pēc 30. panta 1. punktā vai attiecīgā gadījumā 2. punktā minētā lineārā samazinājuma piemērošanas, dalot ar II pielikumā izklāstīto valsts maksimālo apjomu vai ar reģiona maksimālo apjomu 2015. gadam.

6. Reģiona maksimālos apjomus, kas minēti 5. punktā, aprēķina, attiecībā uz 2019. gadu valsts maksimālajam apjomam piemērojot noteiktu procentuālo daļu, kā izklāstīts II pielikumā. Minēto noteikto procentuālo daļu aprēķina, saskaņā ar 23. panta 2. punktu noteikto attiecīgo reģiona maksimālo apjomu 2015. gadam dalot ar valsts maksimālo apjomu, kas 2015. gadam ir jānosaka saskaņā ar 22. panta 1. punktu, pēc tam, kad piemērots lineārais samazinājums, kas paredzēts 30. panta 1. punktā, ja tiek piemērota 23. panta 2. punkta otrā daļa.

7. Lai finansētu maksājumtiesību vērtības palielinājumus, kas minēti 4. punktā, maksājumtiesībām, ja vienības sākotnējā vērtība ir augstāka nekā valsts vai reģiona vienības vērtība 2019. gadā, vienības sākotnējās vērtības un valsts vai reģiona vienības vērtības atšķirība 2019. gadā tiek samazināta, pamatojoties uz objektīviem un nediskriminējošiem kritērijiem, kuri jānosaka dalībvalstīm. Minētajos kritērijos var ietvert arī to, ka vienības sākotnējās vērtības noteiktais samazinājums nepārsniedz 30 %.

8. Piemērojot šā panta 2. punktu, pāreja no maksājumtiesību vienības sākotnējās vērtības, kā aprēķināts saskaņā ar 26. pantu, uz maksājumtiesību vienības galīgo vērtību 2019. gadā, kā noteikts saskaņā ar šā panta 3. punktu vai 4. līdz 7. punktu, notiek vienmērīgi, sākot ar 2015. gadu.

Lai attiecībā uz katru gadu nodrošinātu atbilstību noteiktajai procentuālajai daļai, kas minēta šā panta 1. punktā, tiek koriģēta to maksājumtiesību vērtība, kuru vienības sākotnējās vērtība pārsniedz vienības vērtību valstī vai reģionā 2019. gadā.

9. Atkāpjoties no šā panta 8. punkta, ja dalībvalstis, kas saskaņā ar 21. panta 3. punktu nolemj saglabāt pastāvošās tiesības, piemēro šā panta 2. punktu, pāreja no maksājumtiesību vienības sākotnējās vērtības, kā noteikts saskaņā ar 26. panta 5. punktu, un maksājumtiesību vienības galīgās vērtības 2019. gadā, kā noteikts saskaņā ar 3. punktu vai 4. līdz 7. punktu, attiecīgā gadījumā notiek, veicot pasākumus, ko attiecīgā valsts nosaka saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 1782/2003 63. panta 3. punktu.

Lai nodrošinātu atbilstību katram gadam noteiktajai procentuālajai daļai, kas minēta šā panta 1. punktā, visu maksājumtiesību vērtību pielāgo lineāri.

▼B

10. 2015. gadā dalībvalstis informē lauksaimniekus par viņu maksājumtiesību vērtību, kas saskaņā ar šo pantu un 26. un 27. pantu aprēķināta katram šīs regulas aptvertā laikposma gadam.

26. pants

Vienības sākotnējās vērtības aprēķināšana

1. Maksājumtiesību vienības sākotnējo vērtību, kas minēta 25. panta 2. punktā, dalībvalstīs, kas piemēro vienoto maksājumu shēmu 2014. gadā un kas nav nolēmušas paturēt esošās maksājumtiesības saskaņā ar 21.panta 3. punktu, nosaka ar jebkuru no metodēm, kas noteiktas 2. vai 3. punktā.:

2. To maksājumu noteikto procentuālo daļu, kurus lauksaimnieks attiecībā uz 2014. gadu ir saņēmis saistībā ar vienotā maksājuma shēmu atbilstīgi Regulai (EK) Nr. 73/2009, pirms minētās regulas II sadaļas 4. nodaļā paredzētajiem samazinājumiem un nepiešķiršanas dala ar to maksājumtiesību skaitu, kuras lauksaimniekam ir piešķirtas 2015. gadā, izņemot maksājumtiesības, kas 2015. gadā piešķirtas no valsts rezerves vai reģionālajām rezervēm.

Minēto noteikto procentuālo daļu aprēķina, pamata maksājuma shēmas valsts vai reģionālo maksimālo apjomu, kas attiecībā uz 2015. gadu ir jānosaka saskaņā ar šīs regulas 22. panta 1. punktu vai 23. panta 2. punktu, pēc šīs regulas 30. panta 1. punktā vai, attiecīgā gadījumā, 2. punktā minētā lineārā samazinājuma piemērošanas dalot ar to maksājumu apjomu, kuri 2014. gadā veikti saistībā ar vienotā maksājuma shēmu attiecīgajā dalībvalstī vai reģionā pirms samazinājumiem un nepiešķiršanas, kas paredzēti Regulas (ES) Nr. 73/2009 II sadaļas 4. nodaļā.

3. Maksājumtiesību vērtības noteikto procentuālo daļu, ietverot īpašas maksājumtiesības, kas lauksaimniekam bija dienā, kad atbilstīgi Regulai (EK) Nr. 73/2009 tika iesniegts viņa pieteikums par 2014. gadu saistībā ar vienotā maksājuma shēmu, dala ar to maksājumtiesību skaitu, kuras lauksaimniekam ir piešķirtas 2015. gadā, izņemot maksājumtiesības, kas 2015. gadā piešķirtas no valsts rezerves vai no reģionālajām rezervēm.

Minēto noteikto procentuālo daļu aprēķina, pamata maksājuma shēmas valsts vai reģionālo maksimālo apjomu, kas attiecībā uz 2015. gadu ir jānosaka attiecīgi saskaņā ar šīs regulas 22. panta 1. punktu vai 23. panta 2. punktu, pēc šīs regulas 30. panta 1. punktā vai, attiecīgā gadījumā, 2. punktā minētā lineārā samazinājuma piemērošanas dalot ar visu to maksājumtiesību, tostarp īpašo maksājumtiesību, kopējo vērtību, kuras 2014. gadā attiecīgajā dalībvalstī vai reģionā ir pieejamas saistībā ar vienotā maksājuma shēmu.

Piemērojot šo punktu, uzskata, ka lauksaimniekam dienā, kad tika iesniegts viņa pieteikums par 2014. gadu, bija maksājumtiesības, ja līdz minētajai dienai maksājumtiesības bija viņam piešķirtas vai pilnīgi nodotas viņa rīcībā.

▼B

4. Dalībvalstis, kas piemēro vienotā platībmaksājuma shēmu 2014. kalendārajā gadā, šīs regulas 25. panta 2. punktā minēto vienības sākotnējo vērtību aprēķina, tā atbalsta kopējās vērtības noteikto procentuālo daļu, kuru lauksaimnieks attiecībā uz 2014. gadu ir saņēmis saistībā ar vienotā platībmaksājuma shēmu atbilstīgi Regulai (EK) Nr. 73/2009 un saskaņā ar minētās regulas 132. un 133.a pantu, pirms minētās regulas II sadaļas 4. nodaļā paredzētajiem samazinājumiem un nepiešķiršanas, dalot ar to maksājumtiesību skaitu, kuras lauksaimniekam piešķirtas 2015. gadā, izņemot maksājumtiesības, kas 2015. gadā piešķirtas no valsts rezerves vai no reģionālajām rezervēm.

Minēto noteikto procentuālo daļu aprēķina, pamata maksājuma shēmas valsts vai reģionālo maksimālo apjomu, kas attiecībā uz 2015. gadu ir jānosaka attiecīgi saskaņā ar šīs regulas 22. panta 1. punktu vai 23. panta 2. punktu, pēc šīs regulas 30. panta 1. punktā vai attiecīgā gadījumā 2. punktā minētā lineārā samazinājuma piemērošanas, dalot ar tā atbalsta kopējo vērtību, kurš attiecībā uz 2014. gadu attiecīgajā dalībvalstī vai reģionā piešķirts saistībā ar vienotā platībmaksājuma shēmu saskaņā ar Regulu (EK) Nr. 73/2009 un saskaņā ar minētās regulas 132. un 133.a pantu pirms samazinājumiem un nepiešķiršanas, kas paredzēti minētās regulas II sadaļas 4. nodaļā.

5. Dalībvalstis, kuras saskaņā ar šīs regulas 21. panta 3. punktu piemēro vienoto maksājuma shēmu 2014. kalendārajā gadā, pieņem lēmumu saglabāt savas esošās maksājumtiesības, maksājumtiesību vienības sākotnējo vērtību, kas minēta šīs regulas 25. panta 2. punktā, aprēķina, minēto maksājumtiesību vienības vērtību reizinot ar noteiktu procentuālo daļu. Minēto fiksēto procentuālo daļu aprēķina, pamata maksājuma shēmas valsts vai reģionālo maksimālo apjomu, kas attiecībā uz 2015. gadu ir jānosaka attiecīgi saskaņā ar šīs regulas 22. panta 1. punktu vai 23. panta 2. punktu, pēc šīs regulas 30. panta 1. punktā vai attiecīgā gadījumā 2. punktā minētā lineārā samazinājuma piemērošanas, dalot ar to maksājumu summu, kuri 2014. gadā veikti saistībā ar vienotā maksājuma shēmu attiecīgajā dalībvalstī vai reģionā pirms samazinājumiem un nepiešķiršanas, kas paredzēti Regulas (ES) Nr. 73/2009 II sadaļas 4. nodaļā.

6. Lai piemērotu šajā pantā paredzētās aprēķina metodes, ar noteikumu, ka attiecīgās nozares nesaņem nekādu brīvprātīgo saistīto atbalstu, ievērojot atbilstīgi šīs regulas IV sadaļu, dalībvalstis var ņemt vērā arī atbalstu kas 2014. kalendārajam gadam piešķirts saistībā ar vienu vai vairākām shēmām atbilstīgi Regulas (EK) Nr. 73/2009 52. pantam, 53. panta 1. punktam un 68. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktam un – attiecībā uz tām dalībvalstīm, kas piemērojušas vienotā platībmaksājuma shēmu saskaņā ar Regulu (EK) Nr. 73/2009, – ievērojot minētās regulas 68. panta 1. punkta c) apakšpunktu un 126., 127. un 129. pantu.

Dalībvalsts, kas nolemj piemērot brīvprātīgo saistīto atbalstu, ievērojot šīs regulas IV sadaļu, tad aprēķināšanas metodēm, kas paredzētas šajā pantā, var ņemt vērā atšķirības starp 2014. kalendārajā gadā piešķirtā atbalsta līmeni un saskaņā ar šīs regulas IV sadaļu piešķiramā atbalsta līmeni – ar noteikumu, ka:

▼B

a) brīvprātīgo saistīto atbalstu atbilstīgi šīs regulas IV sadaļai piešķir nozarei, kurai 2014. kalendārajā gadā bija piešķirts atbalsts atbilstīgi Regulas (EK) Nr. 73/2009 52. pantam, 53. panta 1. punktam un 68. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktam un – attiecībā uz dalībvalstīm, kas piemērojušas vienotā platībmaksājuma shēmu, – atbilstīgi Regulas (EK) Nr. 73/2009 68. panta 1. punkta c) apakšpunktam un 126., 127. un 129. pantam, un

b) katras minētā brīvprātīgā saistītā atbalsta vienības apjoms ir mazāks nekā 2014. gadā piešķirtā atbalsta vienības apjoms.

▼M1

Piemērojot aprēķina metodes, kas paredzētas šajā pantā, ar noteikumu, ka pārdalošais maksājums atbilstīgi 41. pantam netiek piemērots, dalībvalstis pilnībā ņem vērā atbalstu, kas 2014. kalendārajam gadam piešķirts atbilstīgi Regulas (EK) Nr. 73/2009 72.a un 125.a pantam.

▼B

27. pants

Atmīnētās zemes apstrādei paredzētās īpašās valsts rezerves iekļaušana

Attiecībā uz Horvātiju visas 25. un 26. pantā dotās atsauces uz valsts rezervi jāsaprot kā tādas, kas aptver atmīnētās zemes apstrādei paredzēto īpašo valsts rezervi, kas minēta 20. punktā.

Turklāt summu, kas izriet no atmīnētās zemes apstrādei paredzētās īpašās valsts rezerves, atskaita no pamata maksājuma shēmas maksimālajiem apjomiem kas minēti 25. panta 1. punkta otrajā daļā, minētā panta 5. un 56. punktā un 26. pantā.

28. pants

Negaidīta papildu peļņa

Piemērojot 25. panta 4. līdz 7. punktu un 26. pantu, dalībvalsts, pamatojoties uz objektīviem kritērijiem, var paredzēt, ka gadījumos, kad lauksaimniecības zemi pārdod, iznomā vai pārtrauc visas platības vai tās daļas nomu pēc dienas, kas noteikta atbilstīgi Regulas (EK) Nr. 73/2009 35. pantam vai 124. panta 2. punktam, un pirms dienas, kas noteikta atbilstīgi šīs regulas 33. panta 1. punktam, tā maksājumtiesību vērtības palielinājuma vai palielinājuma daļa, kas tiktu piešķirta attiecīgajam lauksaimniekam, jāieskaita atpakaļ valsts rezervē vai reģionālajās rezervēs, ja šāds palielinājums attiecīgajam lauksaimniekam nestu negaidītu papildu peļņu.

Minētos objektīvos kritērijus nosaka tā, lai nodrošinātu vienlīdzīgu attieksmi pret lauksaimniekiem un nepieļautu tirgus un konkurences kropļojumus, un tie ietver vismaz:

a) minimālo nomas ilgumu; un

b) saņemtā maksājuma daļa, ko ieskaita atpakaļ valsts rezervē vai reģionālajās rezervēs.

▼B

29. pants

Paziņojumi par maksājumtiesību vērtību un konverģenci

Dalībvalstis līdz 2014. gada 1. augustam paziņo Komisijai jebkurus 25., 26. un 28. pantā minētos lēmumus.

2. iedaļa

Valsts rezerve un reģionālās rezerves

30. pants

Valsts rezerves vai reģionālo rezervju izveide un izmantošana

1. Katra dalībvalsts izveido valsts rezervi. Šajā nolūkā pamata maksājuma shēmas īstenošanas pirmajā gadā dalībvalstis veic pamata maksājuma shēmas maksimālā apjoma lineāru procentuālu samazināšanu valsts līmenī.

2. Atkāpjoties no 1. punkta, dalībvalstis, kuras izmanto 23. panta 1. punktā norādīto izvēli, var izveidot reģionālās rezerves. Šajā nolūkā pamata maksājuma shēmas īstenošanas pirmajā gadā dalībvalstis veic attiecīgā pamata maksājuma shēmas maksimālā apjoma lineāru procentuālu samazināšanu reģionālā līmenī, kā minēts 23. panta 2. punkta pirmajā daļā.

3. Šā panta 1. un 2. punktā minētais samazinājums nepārsniedz 3 %, ja vien nav vajadzīgi vairāk procenti, lai apmierinātu jebkuras piešķīruma vajadzības, ievērojot 6. punktu vai 7. punkta a) un b) apakšpunktu,2015. gadā vai – dalībvalstīs, kas piemēro 36. pantu, – pamata maksājuma shēmas īstenošanas pirmajā gadā.

4. Dalībvalstis piešķir maksājumtiesības no savām valsts r vai reģionālajām rezervēm saskaņā ar objektīviem kritērijiem un tā, lai nodrošinātu vienlīdzīgu attieksmi pret lauksaimniekiem un nepieļautu tirgus un konkurences kropļojumus.

5. Šā panta 4. punktā minētās maksājumtiesības piešķir tikai tiem lauksaimniekiem, kuri ir tiesīgi saņemt tiešos maksājumus saskaņā ar 9. pantu.

6. Dalībvalstis izmanto savas valsts vai reģionālās rezerves, lai maksājumtiesības prioritārā kārtā piešķirtu gados jauniem lauksaimniekiem un lauksaimniekiem, kuri uzsāk lauksaimniecisku darbību.

7. Dalībvalstis savas valsts vai reģionālās rezerves var izmantot, lai:

a) piešķirtu maksājumtiesības lauksaimniekiem ar mērķi novērst zemes pamešanu, tostarp apgabalos, kuros īsteno pārstrukturēšanas vai attīstības programmas saistībā ar kādu valsts intervences veidu;

▼B

b) piešķirtu maksājumtiesības lauksaimniekiem, lai kompensētu viņiem īpašas grūtības;

c) piešķirtu maksājumtiesības lauksaimniekiem, kuriem maksājumtiesību piešķiršana atbilstīgi šai nodaļai bijusi liegta nepārvaramas varas vai ārkārtas apstākļu dēļ;

d) ja tās piemēro šīs regulas 21. panta 3. punktu, piešķirtu maksājumtiesības lauksaimniekiem, kuru atbalsttiesīgo hektāru skaits – ko viņi ir deklarējuši 2015. gadā saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1306/2013 73. panta 1. punkta pirmās daļas a) apakšpunktu un kas ir viņu rīcībā dalībvalsts noteiktajā dienā, kura nav vēlāk par dienu, ko minētā dalībvalsts noteikusi šāda atbalsta pieteikuma grozīšanai – pārsniedz to īpašumā esošo vai nomāto maksājumtiesību skaitu, kuras noteiktas saskaņā ar Regulu (EK) Nr. 1782/2003 un Regulu (EK) Nr. 73/2009 un kuras lauksaimniekiem ir pieteikumu iesniegšanas pēdējā dienā, kas jānosaka atbilstīgi Regulas (ES) Nr. 1306/2013 78. panta b) punktam;

e) lineāri pastāvīgi palielinātu visu pamata maksājuma shēmas maksājumtiesību vērtību valsts vai reģiona līmenī, ja attiecīgās valsts vai reģionālās rezerves pārsniedz 0,5 % no pamata maksājuma shēmas valsts vai reģionālā gada maksimālā apjoma, ar noteikumu, ka pietiekamas summas paliek pieejamas piešķīrumiem saskaņā ar 4. punktu, šā punkta a) un b) apakšpunktu un saskaņā ar šā panta 7. punktu;

f) segtu ikgadējās vajadzības attiecībā uz maksājumiem, kas jāpiešķir saskaņā ar šīs regulas 51. panta 2. punktu un 65. panta 1. 2. un 3. punktu.

Piemērojot šo punktu, dalībvalstis nosaka, kuri no tajā minētajiem izmantošanas veidiem ir prioritāri.

8. Piemērojot 6. punktu un 7. punkta a), b) un d) apakšpunktu, dalībvalstis nosaka lauksaimniekiem piešķirto maksājumtiesību vērtību pēc maksājumtiesību vidējās vērtības valstī vai reģionā to piešķiršanas gadā.

Vidējo vērtību valstī vai reģionā aprēķina, pamata maksājuma shēmas valsts vai reģiona maksimālo apjomu, kas piešķiršanas gadam jānosaka attiecīgi saskaņā ar 22. panta 1. punktu vai 23. panta 2. punktu, izņemot valsts rezerves vai reģionālo rezervju apjomu un Horvātijas gadījumā – atmīnētās zemes apstrādei paredzēto īpašās valsts rezervi, dalot ar piešķirto maksājumtiesību skaitu.

Dalībvalstis nosaka kārtību, kādā katru gadu pakāpeniski maina to maksājumtiesību vērtību, kuras piešķirtas no valsts rezerves vai reģionālajām rezervēm, ņemot vērā valsts vai reģionālo maksimālo apjomu izmaiņas pamata maksājuma shēmā, kas jānosaka attiecīgi saskaņā ar 22. panta 1. punktu un 23. panta 2. punktu, kuras izriet no izmaiņām valsts maksimālajos apjomos, kas izklāstīti II pielikumā.

▼B

9. Ja lauksaimnieks ir tiesīgs saņemt maksājumtiesības vai palielināt jau esošo maksājumtiesību vērtību, pamatojoties uz galīgu tiesas nolēmumu vai dalībvalsts kompetentās iestādes galīgu administratīvu aktu, šis lauksaimnieks dienā, kas jānosaka dalībvalstij, saņem maksājumtiesības, kuru skaits un vērtība noteikta konkrētajā nolēmumā vai aktā. Tomēr minētā diena nav vēlāk par pēdējo termiņu, kurā iesniedzams pieteikums saskaņā ar pamata maksājuma shēmu, pēc tiesas nolēmuma vai administratīvā akta pieņemšanas dienas, ņemot vērā 32. un 33. panta piemērošanu.

10. Ja piemēro6. punktu, 7. punkta a) un b) apakšpunktu un 9. punktu, dalībvalstis var vai nu piešķirt jaunas maksājumtiesības, vai palielināt lauksaimnieka visu esošo maksājumtiesību vienības vērtību, nepārsniedzot vidējo vērtību valstī vai reģionā.

11. Šajā pantā piemēro šādas definīcijas:

a) "gados jauni lauksaimnieki" ir lauksaimnieki, kas atbilst 50. panta 2. punktā izklāstītajiem nosacījumiem un attiecīgā gadījumā 50. panta 3. un 11. punktā minētajiem nosacījumiem;

b) "lauksaimnieki, kas uzsāk lauksaimniecisku darbību," ir fiziskas vai juridiskas personas, kas piecu gadu laikā pirms lauksaimnieciskas darbības uzsākšanas nav veikušas nekādu lauksaimniecisku darbību savā vārdā un uzņemoties risku vai kas nav kontrolējušas juridisku personu, kura veic lauksaimniecisku darbību. Juridiskas personas gadījumā fiziska persona vai personas, kas kontrolē juridisko personu, piecu gadu laikā pirms tam, kad juridiskā persona uzsāk lauksaimniecisko darbību, nedrīkst būt veikušas nekādu lauksaimniecisku darbību savā vārdā un uzņemoties risku vai nedrīkst būt kontrolējušas juridisku personu, kura veic lauksaimniecisku darbību; dalībvalstis pašas var noteikt papildu mērķi un nediskriminējošus atbilstības kritērijus šīm lauksaimnieku kategorijām attiecībā uz piemērotām lauksaimnieku prasmēm, pieredzi vai izglītību.

31. pants

Valsts rezerves vai reģionālo rezervju papildināšana

1. Valsts rezervi vai reģionālās rezerves papildina ar summām, kuru avots ir:

a) maksājumtiesības, kas nedod tiesības saņemt maksājumus divos secīgos gados tāpēc, ka tiek piemērots:

i) 9. pants,

ii) 10. panta 1. punkts, vai

iii) šīs regulas 11. panta 4. punkts.

▼B

b) maksājumtiesību skaits, kas ir līdzvērtīgs kopējam maksājumtiesību skaitam, kuras lauksaimnieks divu secīgu gadu laikā nav aktivizējis saskaņā ar šīs regulas 32. pantu, izņemot, ja aktivēšana nav notikusi nepārvaramas varas vai ārkārtas apstākļu dēļ, nosakot lauksaimnieka īpašumā esošās vai nomātās maksājumtiesības, kas tiek ieskaitītas atpakaļ valsts rezervē vai reģionālajās rezervēs, prioritāte ir tām maksājumtiesībām, kurām ir viszemākā vērtība;

c) maksājumtiesības, ko lauksaimnieki brīvprātīgi ieskaitījuši atpakaļ rezervē;

d) šīs regulas 28. panta piemērošana;

e) nepamatoti piešķirtas maksājumtiesības saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1306/2013 63. pantu;

f) pamata maksājuma shēmas maksājumtiesību vērtības lineāra samazināšana valsts vai reģiona līmenī, ja valsts rezerve vai reģionālās rezerves ir nepietiekamas, lai segtu šīs regulas 30. panta 9. punktā minētos gadījumus.

g) Ja dalībvalstis uzskata, ka tas ir vajadzīgs, tās var veikt lineāru maksājumtiesību vērtības samazināšanu saskaņā ar pamata maksājuma shēmu valsts vai reģionālajā līmenī, lai segtu šīs regulas 30. panta 6. punktā minētos gadījumus;

h) šīs regulas 34. panta 4. punkta piemērošana.

2. Komisija pieņem īstenošanas aktus, ar kuriem nosaka vajadzīgos pasākumus neaktivizēto maksājumtiesību ieskaitīšanai atpakaļ valsts rezervē vai reģionālajās rezervēs. Minētos īstenošanas aktus pieņem saskaņā ar 71. panta 2. punktā minēto pārbaudes procedūru.

3. iedaļa

Pamata maksājuma shēmas īstenošana

32. pants

Maksājumtiesību aktivizēšana

1. Pamata maksājuma shēmas satvarā atbalstu lauksaimniekiem piešķir pēc tam, kad ar 33. panta 1. punktā paredzēto deklarāciju ir aktivizētas maksājumtiesības uz atbalsttiesīgo hektāru dalībvalstī, kurā tās ir piešķirtas. Aktivizētas maksājumtiesības dod tiesības katru gadu saņemt tajās noteikto summu, neskarot finanšu disciplīnas,, maksājumu saskaņā ar 11. pantu samazināšanas un lineāru samazinājumu piemērošanu saskaņā ar šīs regulas 7. pantu, 51. panta 2. punktu un 65. panta 2. punkts c) apakšpunktu un Regulas (ES) Nr. 1306/2013 63. panta piemērošanu.

▼B

2. Šajā sadaļā "atbalsttiesīgs hektārs" ir:

a) jebkura saimniecības lauksaimniecības zeme – tostarp zemes, kuras 2003. gada 30. jūnijā nebija labā lauksaimniecības stāvoklī tajās dalībvalstīs, kuras Savienībai pievienojās 2004. gada 1. maijā un kuras līdz ar pievienošanos izvēlējās piemērot vienotā platībmaksājuma shēmu, – kuru izmanto lauksaimnieciskām darbībām vai – ja šo platību izmanto arī ar lauksaimniecību nesaistītām darbībām – pārsvarā izmanto lauksaimnieciskām darbībām, vai

b) jebkura platība, par kuru 2008. gadā bija tiesības saņemt maksājumus saskaņā ar vienotā maksājuma shēmu vai vienotā platībmaksājuma shēmu, kas paredzētas attiecīgi Regulas (EK) Nr. 1782/2003 III sadaļā un IV A sadaļā, un kura:

   i) Direktīvas 92/43/EEK, Direktīvas 2000/60/EK un Direktīvas 2009/147/EK īstenošanas rezultātā vairs neatbilst a) apakšpunktā iekļautajai definīcijai "atbalsttiesīgs hektārs",

   ii) individuālā lauksaimnieka attiecīgo saistību laikā ir apmežota saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 1257/1999 31. pantu vai Regulas (EK) Nr. 1698/2005 43. pantu, vai Regulas (ES) Nr. 1305/2013 22. pantu, vai saskaņā ar valsts shēmu, kuras nosacījumi atbilst Regulas (EK) Nr. 1698/2005 43. panta 1., 2. un 3. punktam vai Regulas (ES) Nr. 1305/2013 22. pantam, vai

   iii) individuālā lauksaimnieka attiecīgo saistību laikā ir atstāta atmatā saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 1257/1999 22., 23. un 24. pantu, Regulas (EK) Nr. 1698/2005 39. pantu vai Regulas (ES) Nr. 1305/2013 28. pantu.

3. Piemērojot 2. punkta a) apakšpunktu:

a) ja saimniecības lauksaimniecības zemi izmanto arī ar lauksaimniecību nesaistītām darbībām, uzskata, ka to pārsvarā izmanto lauksaimnieciskām darbībām, ar noteikumu, ka lauksaimniecisko darbību var veikt bez nozīmīgiem traucējumiem, ko izraisa ar lauksaimniecību nesaistīto darbību intensitāte, būtība, ilgums un laiks;

b) dalībvalstis var sagatavot sarakstu ar tām platībām, kuras pārsvarā izmanto ar lauksaimniecību nesaistītām darbībām.

Dalībvalstis nosaka kritērijus šīs daļas īstenošanai savā teritorijā.

4. Platību uzskata par u atbalsttiesīgiem hektāriem tikai tad, ja tās visu kalendāro gadu atbilst atbalsttiesīga hektāra definīcijai, izņemot nepārvaramas varas vai ārkārtas apstākļu gadījumā.

5. Saistībā ar "atbalsttiesīga hektāra" noteikšanu - tās dalībvalstis, kuras pieņēmušas lēmumu, kas minēts 4. panta 2. punktā, var piemērot samazināšanas koeficientu, lai attiecīgos hektārus pārveidotu par atbalsttiesīgiem hektāriem.

▼B

6. Platības, ko izmanto kaņepju audzēšanai, ir atbalsttiesīgas tikai tad, ja izmantoto šķirņu tetrahidrokanabinola saturs nepārsniedz 0,2 %.

33. pants

Atbalsttiesīgo hektāru deklarēšana

1. Lai aktivizētu maksājumtiesības, kas paredzētas 32. panta 1. punktā, lauksaimnieks saistībā ar visām maksājumtiesībām deklarē zemes gabalus, kas atbilst atbalsttiesīgo hektāru definīcijai. Izņemot nepārvaramas varas gadījumā vai ārkārtas apstākļos, deklarētie zemes gabali ir tie, kuri ir lauksaimnieka rīcībā dalībvalsts noteiktajā dienā, kas nav vēlāk par dienu, kas attiecīgajā dalībvalstī noteikta atbalsta pieteikuma grozīšanai, kā minēts Regulas (ES) Nr. 1306/2013 72. panta 1. punktā.

2. Pienācīgi pamatotos gadījumos dalībvalstis var lauksaimniekam atļaut veikt izmaiņas savā deklarācijā, ar noteikumu, ka viņš saglabā vismaz tādu hektāru skaitu, kas atbilst viņa maksājumtiesībām, un attiecībā uz šo platību ievēro nosacījumus, kas maksājuma piešķiršanai noteikti pamata maksājuma shēmā.

34. pants

Maksājumtiesību nodošana

1. Maksājumtiesības var nodot vienīgi lauksaimniekam, kurš ir tiesīgs pretendēt uz tiešo maksājumu piešķiršanu saskaņā ar 9. pantu un kas veic uzņēmējdarbību tajā pašā dalībvalstī, izņemot nodošanu faktiskas vai paredzamas mantošanas ceļā.

Maksājumtiesības, tostarp faktiskas vai paredzamas mantošanas gadījumā, var aktivizēt vienīgi tajā dalībvalstī, kurā tās tika piešķirtas.

2. Ja dalībvalstis izmanto 23. panta 1. punktā norādīto iespēju, maksājumtiesības var nodot vai aktivizēt tikai tajā pašā reģionā, izņemot faktiskas vai paredzamas mantošanas gadījumus.

Maksājumtiesības, tostarp faktiskas vai paredzamas mantošanas gadījumā, var aktivizēt vienīgi tajā reģionā, kurā tās tika piešķirtas.

3. Dalībvalstis, kas neizmanto 23. panta 1. punktā norādīto iespēju, var nolemt, ka maksājumtiesības var nodot vai aktivizēt tikai tajā pašā reģionā, izņemot faktiskas vai paredzamas mantošanas gadījumus.

Šādus reģionus nosaka atbilstīgajā teritoriālajā līmenī saskaņā ar objektīviem kritērijiem un tā, lai nodrošinātu vienlīdzīgu attieksmi pret lauksaimniekiem un lai novērstu tirgus un konkurences kropļojumus.

▼B

4. Ja maksājumtiesības tiek nodotas bez zemes, dalībvalstis, rīkojoties saskaņā ar Savienības tiesību aktu vispārējiem principiem, var nolemt, ka daļa no nodotajām maksājumtiesībām ir jāieskaita atpakaļ valsts rezervē vai reģionālajās rezervēs vai ka šo maksājumtiesību vienības vērtība ir jāsamazina valsts rezerves vai reģionālo rezervju labā. Šādu samazināšanu var piemērot vienam vai vairākiem nodošanas veidiem.

5. Komisija pieņem īstenošanas aktus, ar kuriem paredz sīki izstrādātus noteikumus, reglamentējot paziņojumus par maksājumtiesību nodošanu valsts iestādēm, un termiņus, kādos šāds paziņojums jāsniedz. Minētos īstenošanas aktus pieņem saskaņā ar 71. panta 2. punktā minēto pārbaudes procedūru.

35. pants

Deleģētās pilnvaras

1. Lai nodrošinātu juridisko noteiktību un precizētu īpašās situācijas, kas var rasties, piemērojot pamata maksājuma shēmu, Komisija tiek pilnvarota pieņemt deleģētus aktus saskaņā ar 70. pantu attiecībā uz:

a) noteikumiem par lauksaimnieku tiesībām pretendēt uz atbalstu un piekļuvi pamata maksājuma shēmai mantošanas un paredzamas mantošanas, mantošanas saskaņā ar nomas līgumu, juridiskā statusa vai nosaukuma maiņas, maksājumtiesību nodošanas gadījumā, saimniecības apvienošanas vai sadalīšanas gadījumā un kad piemēro 24. panta 8. punktā minēto klauzulu par līgumiem;

b) noteikumiem par maksājumtiesību vērtības un skaita aprēķināšanu vai par maksājumtiesību vērtības palielināšanu vai samazināšanu, kas saistīta ar maksājumtiesību piešķiršanu atbilstīgi jebkuram šīs sadaļas noteikumam, tostarp noteikumiem:

   i) par iespēju noteikt to maksājumtiesību provizorisku vērtību un skaitu vai provizorisku palielinājumu, kas piešķirtas, pamatojoties uz lauksaimnieka pieteikumu,

   ii) par nosacījumiem maksājumtiesību provizoriskās un galīgās vērtības un skaita noteikšanai,

   iii) par gadījumiem, kad pārdošanas vai nomas līgums var ietekmēt maksājumtiesību piešķiršanu;

c) noteikumiem par to, kā nosaka un aprēķina no valsts rezerves vai reģionālajām rezervēm saņemto maksājumtiesību vērtību un skaitu;

d) noteikumiem par maksājumtiesību vienības vērtības grozīšanu maksājumtiesību daļu gadījumā un 34. panta 4. punktā minētās maksājumtiesību nodošanas gadījumā;

e) kritērijiem, saskaņā ar kuriem piemēro 24. panta 1. punkta trešās daļas a), b) un c) apakšpunktā minētās iespējas;

▼B

f) kritērijiem, saskaņā ar kuriem piemēro ierobežojumus to maksājumtiesību skaitam, kuras piešķiramas saskaņā ar 24. panta 4. līdz 7. punktam;

g) kritērijiem maksājumtiesību piešķiršanai saskaņā ar 30. panta 6. un 7. punktu;

h) kritērijiem samazināšanas koeficienta noteikšanai, kas minēts 32. panta 5. punktā.

2. Lai nodrošinātu maksājumtiesību pienācīgu pārvaldību, Komisija tiek pilnvarota pieņemt deleģētos aktus saskaņā ar 70. pantu, paredzot noteikumus par deklarācijas saturu un maksājumtiesību aktivizēšanas prasībām.

3. Lai nodrošinātu sabiedrības veselības aizsardzību, Komisija tiek pilnvarota pieņemt deleģētos aktus saskaņā ar 70. pantu, paredzot noteikumus, ar kuriem paredz, ka maksājumu piešķiršanas priekšnoteikums ir konkrētu kaņepju šķirņu sertificētu sēklu izmantošana, un procedūru kaņepju šķirņu noteikšanai un 32. panta 6. punktā minētā tetrahidrokanabinola satura pārbaudei.

4. iedaļa

Vienotā platībmaksājuma shēma

36. pants

Vienotā platībmaksājuma shēma

1. Dalībvalstis, kuras 2014. gadā piemēro vienotā platībmaksājuma shēmu, kas izklāstīta Regulas (EK) Nr. 73/2009 V sadaļas 2. nodaļā, var nolemt minēto shēmu turpināt piemērot ilgākais līdz 2020. gada 31. decembrim saskaņā ar šajā regulā izklāstītajiem nosacījumiem. Tās līdz 2014. gada 1. augustam informē Komisiju par savu lēmumu un par šādas piemērošanas beigu datumu.

Vienotā platībmaksājuma shēmas piemērošanas laikā šīm dalībvalstīm nepiemēro šīs nodaļas 1., 2. un 3 iedaļu, izņemot 23. panta 1. punkta otro daļu, 23. panta 6. punktu, kā arī 32. panta 2. līdz 6. punktu.

2. Vienoto platībmaksājumu piešķir katru gadu par katru atbalsttiesīgo hektāru, ko lauksaimnieks deklarējis saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1306/2013 72. panta 1. punkta pirmās daļas a) apakšpunktu. To aprēķina katru gadu, dalot gada finansējumu, kas noteikts saskaņā ar šā panta 4. punktu, ar atbalsttiesīgo hektāru kopskaitu, kas attiecīgajā dalībvalstī deklarēti saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1306/2013 72. panta 1. punkta pirmās daļas a) apakšpunktu.

3. Atkāpjoties no šā panta 2. punkta, dalībvalstis, kuras pieņem lēmumu vēlākais no 2018. gada 1. janvāra piemērot šīs regulas 38. pantu, laikposmā, kamēr tās piemēro šo pantu, var līdz 20 % no gada finansējuma, kas minēts šā panta 2. punktā, izmantot tam, lai diferencētu vienoto platībmaksājumu par hektāru.

▼B

Tā darot, tās ņem vērā atbalstu, kas 2014. kalendārajam gadam piešķirts vienas vai vairāku shēmu satvarā saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 73/2009 68. panta 1. punkta a), b) un c) apakšpunktu un 126., 127. un 129. pantu.

Kipra atbalstu var diferencēt, ņemot vērā finansējumu konkrētām nozarēm, kas noteikts Regulas Nr. 73/2009 XVIIa pielikumā, kuru samazina par tā atbalsta summu, kas konkrētajai nozarei piešķirts saskaņā ar šīs regulas 37. pantu.

▼M1

Lai diferencētu vienoto platībmaksājumu shēmu un ar noteikumu, ka pārdalošais maksājums atbilstīgi šīs regulas 41. pantam netiek piemērots, dalībvalstis pilnībā ņem vērā atbalstu, kas piešķirts 2014. kalendārajam gadam atbilstīgi Regulas (EK) Nr. 73/2009 125.a pantam.

▼B

4. Komisija pieņem īstenošanas aktus, ar kuriem katrai dalībvalstij nosaka vienotā platībmaksājuma shēmas valsts gada maksimālo apjomu, no II pielikumā noteiktā valsts gada maksimālā apjoma atņemot maksimālos apjomus, kas noteikti saskaņā ar 42., 47., 49., 51. un 53. pantu. Minētos īstenošanas aktus pieņem saskaņā ar 71. panta 2. punktā minēto pārbaudes procedūru.

5. Izņemot nepārvaramas varas vai ārkārtas apstākļu gadījumā, 2. punktā minētie hektāri ir lauksaimnieka rīcībā dalībvalsts noteiktajā dienā, kas nav vēlāk par dienu, kas attiecīgajā dalībvalstī noteikta atbalsta pieteikuma grozīšanai, kas minēts Regulas (ES) Nr. 1306/2013 72. panta 1. punktā

6. Komisija saskaņā ar 70. pantu ir pilnvarota pieņemt deleģētos aktus par noteikumiem attiecībā uz lauksaimnieku tiesībām pretendēt uz atbalstu un piekļuvi vienotā platībmaksājuma shēmai.

37. pants

Pārejas posma valsts atbalsts

1. Dalībvalstis, kuras piemēro vienotā platībmaksājuma shēmu saskaņā ar 36. pantu, var pieņemt lēmumu laikposmā no 2015. līdz 2020. gadam piešķirt pārejas posma valsts atbalstu.

2. Pārejas posma valsts atbalstu var piešķirt lauksaimniekiem tajās nozarēs, kurās šāds atbalsts vai – Bulgārijas un Rumānijas gadījumā – papildinošie valsts tiešie maksājumi tika piešķirti 2013. gadā.

3. Nosacījumi pārejas posma valsts atbalsta piešķiršanai ir identiski tiem, ar kuriem atļauj piešķirt maksājumus saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 73/2009 132. panta 7. punktu vai 133.a pantu attiecībā uz 2013. gadu, izņemot maksājumu samazinājumu, kas izriet no 132. panta 2. punkta piemērošanas saistībā ar minētās regulas 7. un 10. pantu.

▼B

4. Pārejas posma valsts atbalsta kopsumma, ko var piešķirt lauksaimniekiem jebkurā no 2. punktā minētajām nozarēm, nepārsniedz turpmāk norādīto procentuālo daļu no specifiskā nozaru finansējuma, ko Komisija 2013. gadā apstiprinājusi saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 73/2009 132. panta 7. punktu vai 133.a panta 5. punktu:

— 75 % 2015. gadā;

— 70 % 2016. gadā;

— 65 % 2017. gadā;

— 60 % 2018. gadā;

— 55 % 2019. gadā;

— 50 % 2020. gadā.

Kiprai šo procentuālo daļu aprēķina, pamatojoties uz finansējumu konkrētām nozarēm, kas noteikts Regulas (EK) Nr. 73/2009 XVIIa pielikumā.

5. Kiprai nepiemēro 2. un 3. punktu.

6. Līdz katra gada 31. martam dalībvalstis paziņo Komisijai par jebkuru 1. punktā minēto lēmumu. Paziņojumā norāda šādu informāciju:

a) specifisko nozares finansējumu;

b) vajadzības gadījumā – pārejas posma valsts atbalsta maksimālo likmi.

7. Balstoties uz objektīviem kritērijiem un ņemot vērā 4. punktā noteiktos ierobežojumus, dalībvalstis var pieņemt lēmumu par piešķiramā pārejas posma valsts atbalsta apjomu.

5. iedaļa

Pamata maksājuma shēmas īstenošana dalībvalstīs, kuras piemērojušas vienotā platībmaksājuma shēmu

38. pants

Pamata maksājuma shēmas ieviešana dalībvalstīs, kuras piemērojušas vienotā platībmaksājuma shēmu

Ja šajā iedaļā nav paredzēts citādi, šo sadaļu piemēro dalībvalstīs, kuras ir piemērojušas vienotā platībmaksājuma shēmu, kas noteikta šīs nodaļas 4. iedaļā.

Regulas 24. līdz 29. pantu minētajām dalībvalstīm nepiemēro.

39. pants

Maksājumtiesību pirmā piešķiršana

1. Maksājumtiesības piešķir lauksaimniekiem, kuriem ir tiesības pretendēt uz tiešo maksājumu piešķiršanu saskaņā ar šīs regulas 9. pantu, ar noteikumu, ka:

▼B

a) viņi pamata maksājuma shēmas īstenošanas pirmajā gadā iesniedz pieteikumu maksājumtiesību piešķiršanai saskaņā ar pamata maksājuma shēmu līdz pieteikumu iesniegšanas pēdējai dienai, kas jānosaka atbilstīgi Regulas (ES) Nr. 1306/2013 78. panta b) apakšpunktam, izņemot nepārvaramas varas vai ārkārtas apstākļu gadījumā; un

b) viņiem par 2013. gadu bija tiesības saņemt maksājumus – pirms Regulas (EK) Nr. 73/2009 II sadaļas 4. nodaļā noteiktajiem samazinājumiem vai nepiešķiršanas – saistībā ar atbalsta pieteikumu tiešajiem maksājumiem, pārejas posma valsts atbalstam vai papildinošiem valsts tiešiem maksājumiem valsts atbalstu saskaņā ar Regulu (EK) Nr. 73/2009.

Dalībvalstis var piešķirt maksājumtiesības lauksaimniekiem, kas ir tiesīgi saņemt tiešos maksājumus saskaņā ar šīs regulas 9. pantu, kas izpilda nosacījumus, kuri paredzēti pirmās daļas a) apakšpunktā, kas par 2013. gadu nesaņēma maksājumus saistībā ar šā panta pirmās daļas b) apakšpunktā minēto atbalsta pieteikumu un kuriem līdz dienai, ko attiecīgā dalībvalsts saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 1122/2009 11. panta 2. punktu noteikusi 2013. pieprasījumu gadam, bija tikai lauksaimniecības zeme, kas 2003. gada 30. jūnijā nebija labā lauksaimnieciskā stāvoklī, kā paredzēts Regulas (EK) Nr. 73/2009 124. panta 1. punktā.

2. Izņemot nepārvaramas varas vai ārkārtas apstākļu gadījumā, vienam lauksaimniekam piešķirto maksājumtiesību skaits pamata maksājuma shēmas īstenošanas pirmajā gadā ir vienāds ar to atbalsttiesīgo hektāru skaitu, kurus lauksaimnieks saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1306/2013 73. panta 1. punkta pirmās daļas a) apakšpunktu deklarē savā atbalsta pieteikumā pamata maksājuma shēmas piemērošanas pirmajam gadam un kuri ir lauksaimnieka rīcībā dalībvalsts noteiktajā dienā. Minētā diena nav vēlāk par to dienu, kuru minētā dalībvalsts noteikusi šāda atbalsta pieteikuma grozīšanai.

3. Komisija tiek pilnvarota pieņemt deleģētos aktus saskaņā ar 70. pantu, lai paredzētu turpmākus noteikumus pamata maksājuma shēmas ieviešanai tajās dalībvalstīs, kuras piemēroja vienotā platībmaksājuma shēmu.

4. Komisija pieņem īstenošanas aktus, ar kuriem paredz noteikumus par maksājumtiesību piešķiršanas pieteikumiem, kuri iesniegti maksājumtiesību piešķiršanas gadā, ja šādas maksājumtiesības var vēl nebūt galīgi noteiktas un ja šo piešķiršanu ietekmē īpaši apstākļi.

Minētos īstenošanas aktus pieņem saskaņā ar 71. panta 2. punktā minēto pārbaudes procedūru.

40. pants

Maksājumtiesību vērtība

1. Pamata maksājuma shēmas īstenošanas pirmajā gadā dalībvalstis maksājumtiesību vienības vērtību aprēķina, II pielikumā minētā valsts maksimālā apjoma noteikto procentuālo daļu katram attiecīgajam gadam dalot ar maksājumtiesību skaitu pamata maksājuma shēmas īstenošanas pirmajā gadā, izņemot tās maksājumtiesības, kas piešķirtas no valsts rezerves vai reģionālajām rezervēm.

▼B

Pirmajā daļā minēto noteikto procentuālo daļu aprēķina, valsts vai reģionālo maksimālo apjomu pamata maksājuma shēmai, kas attiecīgi saskaņā ar 22. panta 1. punktu vai 23. panta 2. punktu noteikts pamata maksājuma shēmas īstenošanas pirmajam gadam, pēc 30. panta 1. punktā vai attiecīgā gadījumā 2. punktā paredzētā lineārā samazinājuma piemērošanas dalot ar II pielikumā minēto valsts maksimālo apjomu pamata maksājuma shēmas īstenošanas pirmajam gadam. Maksājumtiesības izsaka ar skaitli, kas atbilst hektāru skaitam.

2. Atkāpjoties no 1. punkta, minētās aprēķināšanas metodes, dalībvalstis pamata maksājuma shēmas īstenošanas pirmajā gadā maksājumtiesību vērtību var nolemt diferencēt katram attiecīgajam gadam, pamatojoties uz maksājumtiesību vienības sākotnējo vērtību, – izņemot tās maksājumtiesības, kas piešķirtas no valsts rezerves vai reģionālajām rezervēm.

3. Šā panta 2. punktā minēto maksājumtiesību vienības sākotnējo vērtību nosaka, tā atbalsta kopējās vērtības noteiktu procentuālo daļu – neietverot atbalstu saskaņā ar šīs regulas 41., 43., 48. un 50. pantu un IV sadaļu –, kuru attiecīgais lauksaimnieks saskaņā ar šo regulu ir saņēmis kalendārajam gadam pirms pamata maksājuma shēmas īstenošanas, pirms Regulas (ES) Nr. 1306/2013 63. panta piemērošanas, dalot ar to maksājumtiesību skaitu, kuras minētajam lauksaimniekam piešķirtas pamata maksājuma shēmas īstenošanas pirmajā gadā, izņemot maksājumtiesības, kas piešķirtas no valsts rezerves vai reģionālajām rezervēm.

Minēto noteikto procentuālo daļu aprēķina, pamata maksājuma shēmas valsts vai reģionālo maksimālo apjomu, kas pamata maksājuma shēmas īstenošanas pirmajam gadam ir jānosaka attiecīgi saskaņā ar šīs regulas 22. panta 1. punktu vai 23. panta 2. punktu, pēc 30. panta 1. punktā vai attiecīgos gadījumos 2. punktā paredzētā lineārā samazinājuma piemērošanas dalot ar atbalsta kopējo vērtību, neietverot atbalstu saskaņā ar šīs regulas 41., 43., 48. un 50. pantu un IV sadaļu, kuru piešķir kalendārajam gadam pirms pamata maksājuma shēmas īstenošanas attiecīgajā dalībvalstī vai reģionā, pirms Regulas (ES) Nr. 1306/2013 63. panta piemērošanas.

4. Piemērojot 2. punktu, dalībvalstis saskaņā ar Savienības tiesību aktu vispārējiem principiem tuvina maksājumtiesību vērtību valsts vai reģiona līmenim. Šajā nolūkā dalībvalstis nosaka veicamos pasākumus un izmantojamo aprēķinu metodi un paziņo par tiem Komisijai līdz 1. augustam gadā pirms gada, kad notiek pamata maksājuma shēmas īstenošana. Minētie pasākumi ietver ikgadējas pakāpeniskas maksājumtiesību sākotnējās vērtības izmaiņas, kā minēts 3. punktā, kuras saskaņā ar objektīviem un nediskriminējošiem kritērijiem veic, sākot ar pamata maksājuma shēmas īstenošanas pirmo gadu.

Pamata maksājuma shēmas īstenošanas pirmajā gadā dalībvalstis informē lauksaimniekus par viņu maksājumtiesību vērtību, kas aprēķināta saskaņā ar šo pantu katram šīs regulas aptvertā laikposma gadam.

▼B

5. Piemērojot 3. punktu, dalībvalsts, pamatojoties uz objektīviem kritērijiem, var paredzēt, ka gadījumos, kad lauksaimniecības zemi pārdod, iznomā vai pārtrauc visas platības vai tās daļas nomu pēc dienas, kas noteikta saskaņā ar 36. panta 5. punktu, un pirms dienas, kura noteikta atbilstīgi 33. panta 1. punktam, to maksājumtiesību vērtības palielinājumu vai tā daļu, kas tiktu piešķirts attiecīgajam lauksaimniekam, ir jāieskaita atpakaļ valsts rezervē vai reģionālajās rezervēs, ja šāds palielinājums šim lauksaimniekam nestu negaidītu papildu peļņu.

Minētos objektīvos kritērijus nosaka tā, lai nodrošinātu vienlīdzīgu attieksmi pret lauksaimniekiem un nepieļautu tirgus un konkurences kropļojumus, un tie ietver vismaz:

a) minimālo nomas ilgumu;

b) saņemtā maksājuma daļa, kas ir jāieskaita atpakaļ valsts rezervē vai reģionālajās rezervēs.

2. NODAĻA

Pārdalošais maksājums

41. pants

Vispārējie noteikumi

1. Dalībvalstis var līdz katra konkrētā gada 1. augustam nolemt no nākamā gada piešķirt ikgadēju maksājumu lauksaimniekiem, kuri ir tiesīgi saņemt maksājumu saskaņā ar 1. nodaļas 1., 2., 3. un 5. iedaļā minēto pamata maksājuma shēmu vai saskaņā ar 1. nodaļas 4. iedaļā minēto vienotā platībmaksājuma shēmu ("pārdalošais maksājums").

Dalībvalstis līdz pirmajā daļā minētajai dienai Komisiju informē par jebkuru šādu lēmumu.

2. Dalībvalstis, kuras ir nolēmušas saskaņā ar 23. pantu piemērot pamata maksājuma shēmu reģionālā līmenī, pārdalošo maksājumu var piemērot reģionālā līmenī.

3. Neskarot finanšu disciplīnu, maksājumu saskaņā ar 11. pantu samazināšanas,, lineāru samazinājumu piemērošanu saskaņā ar šīs regulas 7. pantu un Regulas (ES) Nr. 1306/2013 63. panta piemērošanu, pārdalošo maksājumu piešķir katru gadu pēc tam, kad lauksaimnieks ir aktivizējis maksājumtiesības vai, dalībvalstīs, kas piemēro šīs regulas 36. pantu, deklarējis atbalsttiesīgo hektāru skaitu.

4. Pārdalošo maksājumu dalībvalstis aprēķina katru gadu, skaitli, kas ir jānosaka dalībvalstij un kas nav lielāks par 65 % no valsts vai reģionālā vidējā maksājuma par hektāru, reizinot ar maksājumtiesībām, kuras lauksaimnieks ir aktivizējis saskaņā ar 33. panta 1. punktu vai ar atbalsttiesīgo hektāru skaitu, ko lauksaimnieks deklarējis saskaņā ar vienotā platībmaksājuma shēmu 36. panta 2. punktu. Šādu maksājumtiesību vai hektāru skaits nepārsniedz maksimālo daudzumu, kas jānosaka dalībvalstīm un kas nav lielāks par 30 hektāriem vai lauku saimniecību vidējo lielumu, kas noteikts VIII pielikumā, ja minētais vidējais lielums attiecīgajā dalībvalstī pārsniedz 30 hektārus.

▼B

5. Ar noteikumu, ka 4. punktā noteiktie maksimālie limiti tiek ievēroti, dalībvalstis var valsts līmenī noteikt gradāciju hektāru skaitā, kas noteikts saskaņā ar minēto daļu, kas vienlīdzīgi piemērojama visiem lauksaimniekiem.

6. Šā panta 4. punktā minēto valsts vidējo maksājumu par hektāru dalībvalstis nosaka, pamatojoties uz II pielikumā noteikto valsts maksimālo apjomu 2019. kalendārajam gadam un atbalsttiesīgo hektāru skaitu, kas 2015. gadā deklarēti saskaņā ar 33. panta 1. punktu vai 36. panta 2. punktu.

Šā panta 4. punktā minēto reģiona vidējo maksājumu par hektāru dalībvalstis nosaka, izmantojot daļu no II pielikumā noteiktā valsts maksimālā apjoma 2019. kalendārajam gadam un atbalsttiesīgo hektāru skaitu, kas 2015. gadā deklarēti attiecīgajā reģionā saskaņā ar 33. panta 1. punktu. Katram reģionam šo daļu aprēķina, attiecīgo reģiona maksimālo apjomu, kas noteikts saskaņā ar 23. panta 2. punktu, dalot ar valsts maksimālo apjomu, kas noteikts saskaņā ar 22. panta 1. punktu pēc tam, kad piemērots lineārais samazinājums, kas paredzēts 23. panta 1. punktā, ja netiek piemērots 30. panta 2. punkts.

7. Dalībvalstis nodrošina, lai nekādas priekšrocības, kas paredzētas saskaņa ar šo nodaļu, netiktu piešķirtas lauksaimniekiem, attiecībā uz kuriem ir konstatēts, ka pēc 2011. gada 18. oktobra tie ir sadalījuši savu saimniecību tikai tādēļ, lai varētu gūt labumu no pārdaloša maksājuma. Tas attiecas arī uz lauksaimniekiem, kuru saimniecības rodas minētās sadalīšanas rezultātā.

8. Juridiskas personas vai fizisku vai juridisku personu grupas gadījumā dalībvalstis 4. punktā minēto maksājumtiesību vai hektāru maksimālo skaitu var piemērot minēto juridisko personu vai grupu locekļiem, ja valsts tiesību aktos ir paredzēts, ka atsevišķu locekļu tiesības un pienākumi ir salīdzināmi ar tiesībām un pienākumiem, kas noteikti individuāliem lauksaimniekiem, kuriem ir saimniecības vadītāja statuss, jo īpaši saistībā ar viņu ekonomisko, sociālo un nodokļa maksātāja statusu, – ar noteikumu, ka viņi ir palīdzējuši stiprināt attiecīgo juridisko personu vai grupu lauksaimniecības struktūras.

42. pants

Finanšu noteikumi

1. Lai finansētu pārdalošo maksājumu, dalībvalstis var līdz jebkura gada 1. augustam nolemt līdz 41. panta 1. punktā minētajai dienai izmantot līdz 30 % no II pielikumā noteiktā valsts gada maksimālā apjoma. Par jebkuru šādu lēmumu tās līdz minētajai dienai paziņo Komisijai.

2. Pamatojoties uz to valsts maksimālā apjoma procentuālo daļu, ko dalībvalstis plāno izmantot saskaņā ar šā panta 1. punktu, Komisija pieņem īstenošanas aktus, ar kuriem nosaka pārdalošā maksājuma attiecīgos maksimālos apjomus katram gadam. Minētos īstenošanas aktus pieņem saskaņā ar 71. panta 2. punktā minēto pārbaudes procedūru.

▼B

3. NODAĻA

Maksājums par klimatam un videi labvēlīgām lauksaimniecības praksēm

43. pants

Vispārējie noteikumi

1. Lauksaimnieki, kuriem ir tiesības saņemt maksājumu saskaņā ar pamata maksājuma shēmu vai vienotā platībmaksājuma shēmu, visos savos atbalsttiesīgajos hektāros 32. panta 2. līdz 5. punkta nozīmē ievēro klimatam un videi labvēlīgas lauksaimniecības prakses, kas minēta šā panta 2 punktā, vai līdzvērtīgu praksi, kura minēta šā panta 3. punktā.

2. Klimatam un videi labvēlīgas lauksaimniecības prakses ir šādas:

a) kultūraugu dažādošana;

b) esošo ilggadīgo zālāju saglabāšana; un

c) ekoloģiski nozīmīgas platības izveidošana un/vai uzturēšana lauksaimniecības zemē.

3. Līdzvērtīgas prakses ietver līdzīgas darbības, kas salīdzinājumā ar vienu vai vairākām 2. punktā minētajām darbībām rada līdzvērtīgu vai lielāku ieguvumu klimata un vides ziņā. Minētās līdzvērtīgās prakses un 2. punktā minētā prakse vai prakses, ar kuru šīs prakses ir līdzvērtīgas, ir uzskaitītas IX pielikumā, un uz tām attiecas kāds no turpmāk norādītā:

a) saistības, ko uzņemas vai nu saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 1698/2005 39. panta 2. punktu, vai arī saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1305/2013 28. panta 2. punktu;

b) valsts vai reģionālās vides sertifikācijas shēmas, tostarp sertifikācijai par atbilstību tādiem valsts vides tiesību aktiem, kas pārsniedz attiecīgos obligātos standartus, kuri noteikti saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1306/2013 VI sadaļas I nodaļu, un kas tiecas sasniegt mērķus saistībā ar augsnes un ūdens kvalitāti, bioloģisko daudzveidību, ainavas saglabāšanu un klimata pārmaiņu seku mazināšanu un pielāgošanos tām. Minētās sertifikācijas sistēmas var ietvert šīs regulas IX pielikumā uzskaitītās prakses, šā panta 2. punktā minētās prakse vai minēto prakšu kombināciju.

4. Uz 3. punktā minēto līdzvērtīgo praksi neattiecina dubultu finansēšanu.

5. Dalībvalstis var pieņemt lēmumu, tostarp vajadzības gadījumā reģionālā līmenī, ierobežot lauksaimnieku izvēli attiecībā uz 3. punkta a) un b) apakšpunktā minēto iespēju izmantošanu.

6. Dalībvalstis var pieņemt lēmumu, tostarp vajadzības gadījumā reģionālā līmenī, ka lauksaimnieki visus savus atbilstīgi 1. punktam noteiktos attiecīgos pienākumus pilda saskaņā ar valsts vai reģionālajām vides sertifikācijas sistēmām, kas minētas 3. punkta b) apakšpunktā.

▼B

7. Ievērojot 5. un 6. punktā minētos dalībvalstu lēmumus, lauksaimnieks vienu vai vairākas no 3. punkta a) apakšpunktā minētajām praksēm var ievērot tikai tad, ja ar to aizstāj līdzīgu praksi vai prakses, kas minētas2. punktā. Lauksaimnieks 3. punkta b) apakšpunktā minētās sertifikācijas sistēmas var izmantot tikai tad, ja tās attiecas uz visu 1. punktā minēto pienākumu kopumu.

8. Dalībvalstis paziņo Komisijai par saviem 5. un 6. punktā minētajiem lēmumiem un par konkrētajām saistībām vai sertifikācijas shēmām, ko tās plāno piemērot kā līdzvērtīgu praksi 3. punkta nozīmē.

Komisija izvērtē, vai prakses, kas ietvertas konkrētajās saistībās vai sertifikācijas sistēmās, ir aptvertas ar IX pielikumā uzskaitītajām praksēm, un, ja Komisija uzskata, ka tas tā nav, tā par to attiecīgi informē dalībvalstis, izmantojot īstenošanas aktus, ko pieņem, nepiemērojot 71. panta 2. vai 3. punktā minēto procedūru. Ja Komisija dalībvalstij paziņo, ka minētās prakses nav ietvertas IX pielikuma sarakstā, attiecīgā dalībvalsts konkrētās saistības vai sertifikācijas shēmas, uz kurām attiecas Komisijas paziņojums, neatzīst kā līdzvērtīgas prakses šā panta 3. punkta nozīmē.

9. Neskarot šā panta 10. un 11. punktu, finanšu disciplīnas un lineārus samazinājumu piemērošanu saskaņā ar šīs regulas 7. pantu un Regulas (ES) Nr. 1306/2013 63. panta piemērošanu, dalībvalstis šajā nodaļā minētos maksājumus piešķir lauksaimniekiem, kuri no šā panta 1. punktā minētajām praksēm ievēro tās, kas ir tiem saistošas, un tiktāl, lai minētie lauksaimnieki nodrošina atbilstību šīs regulas 44., 45. un 46. pantam.

Minēto maksājumu veic kā ikgadēju maksājumu par katru atbalsttiesīgu hektāru, kas deklarēts saskaņā ar 33. panta 1. punktu, vai 36. panta 2. punktu, un tā summu aprēķina katru gadu, 47. panta piemērošanas rezultātā iegūto summu dalot ar to atbalsttiesīgo hektāru kopējo skaitu, kuri saskaņā ar 33. panta 1. punktu vai 36 panta 2. punktu deklarēti attiecīgajā dalībvalstī vai reģionā.

Atkāpjoties no otrās daļas, dalībvalstis, kuras nolemj piemērot 25. panta 2. punktu, var nolemt šajā punktā minēto maksājumu piešķirt kā procentuālu daļu no to maksājumtiesību kopējās vērtības, kuras lauksaimnieks ir aktivizējis saskaņā ar 33. panta 1. punktu katrā konkrētajā gadā.

Katram gadam un katrai dalībvalstij vai reģionam minēto procentuālo daļu aprēķina, 47. panta piemērošanas rezultātā iegūto summu dalot ar visu to piešķirto maksājumtiesību kopējo vērtību, kas saskaņā ar 33. panta 1. punktu ir aktivizētas minētajā dalībvalstī vai reģionā.

10. Lauksaimniekiem, kuru saimniecības pilnībā vai daļēji atrodas teritorijās, uz kurām attiecas Direktīva 92/43/EEK, Direktīva 2000/60/EK vai Direktīva 2009/147/EK, ir tiesības uz šajā nodaļā paredzēto maksājumu, ja tie ievēro šajā nodaļā minētās prakses, ciktāl tās konkrētajā saimniecībā ir saderīgas ar minēto direktīvu mērķiem.

▼B

11. Lauksaimniekiem, kas ievēro Regulas (EK) Nr. 834/2007 29. panta 1. punktā izklāstītās prasības bioloģiskās lauksaimniecības jomā, ipso facto ir tiesības uz šajā nodaļā minēto maksājumu.

Pirmo daļu piemēro tikai tām saimniecības vienībām, kuras izmanto bioloģiskajai ražošanai saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 834/2007 11. pantu.

12. Komisija tiek pilnvarota pieņemt deleģētos aktus saskaņā ar 70. pantu:

a) IX pielikumā minēto sarakstu papildinot ar līdzvērtīgām praksēm;

b) nosakot atbilstīgas prasības, kas piemērojamas valsts vai reģionālajām sertifikācijas sistēmām, kuras minētas šā panta 3. punkta b) apakšpunktā, tostarp prasības attiecībā uz minēto sistēmu uzticamības līmeni;

c) nosakot sīki izstrādātu noteikumus, saskaņā ar kuriem aprēķina Regulas (ES) Nr. 1305/2013 28. panta 6. punktā minēto summu praksēm, kuras minētas šīs regulas IX pielikuma I iedaļas 3. un 4. punktā un III iedaļas 7. punktā, un lai noteiktu jebkuras citas līdzvērtīgas prakses, kuras papildus pievieno minētajam pielikumam saskaņā ar šā punkta a) apakšpunktu un kurām ir nepieciešams īpašs aprēķināšanas veids, lai novērstu dubultu finansēšanu.

13. Komisija pieņem īstenošanas aktus, ar kuriem paredz noteikumus par procedūru, kādā veicama paziņojumu iesniegšana, ietverot to termiņus, un kā sagatavojams 8. punktā minētais Komisijas izvērtējums. Minētos īstenošanas aktus pieņem saskaņā ar 71. panta 2. punktā minēto pārbaudes procedūru.

44. pants

Kultūraugu dažādošana

1. Ja lauksaimnieka aramzemes platība ir no 10 līdz 30 hektāriem un ja visā šajā platībā netiek audzēti tādi kultūraugi, kas ievērojami ilgu laiku gadā vai ievērojami lielu šā kultūrauga audzēšanas cikla daļu atrodas zem ūdens, tad šajā aramzemē audzē vismaz divus dažādus kultūraugu veidus. Galvenā kultūrauga platība nepārsniedz 75 % no minētās aramzemes.

Ja lauksaimnieka aramzemes platība ir lielāka par 30 hektāriem un ja visā šajā platībā netiek audzēti tādi kultūraugi, kas ievērojami ilgu laiku gadā vai ievērojamu šā kultūrauga audzēšanas cikla daļu atrodas zem ūdens, tad šajā aramzemē audzē vismaz trīs dažādus kultūraugu veidus. Galvenā kultūrauga platība nepārsniedz 75 % no minētās aramzemes, un divu galveno kultūraugu veidu platība nepārsniedz 95 % no minētās aramzemes.

2. Neskarot to kultūraugu veidu skaitu, kas nepieciešams saskaņā ar 1. punktu, tajās minētās maksimālās robežvērtības saimniecībām nepiemēro, ja vairāk nekā 75 % no aramzemes aizņem stiebrzāles vai citi lopbarības zālaugi vai papuvē esoša zeme. Šādos gadījumos galvenais kultūraugs atlikušajā aramzemes daļā neaizņem vairāk par 75 % no minētās atlikušās aramzemes platības, izņemot, ja šo atlikušo platību veido stiebrzāles vai citi lopbarības zālaugi vai papuvē esoša zeme.

▼B

3. Šā panta 1. un 2. punktu nepiemēro saimniecībām:

a) kurās vairāk nekā 75 % no aramzemes izmanto, lai audzētu stiebrzāles vai citus lopbarības zālaugus vai zemi atstājot papuvē, vai to vienlaikus izmanto vairākos minētajos veidos – ar noteikumu, ka aramzemes platība, ko neizmanto minētajos veidos, nav lielāka par 30 hektāriem;

b) kurās vairāk nekā 75 % no atbalsttiesīgās lauksaimniecības zemes ir ilggadīgie zālāji, to izmanto, lai audzētu stiebrzāles vai citus lopbarības zālaugus, vai kurās minētajā platībā audzē kultūraugus, kas ievērojami ilgu laiku gadā vai ievērojamu šā kultūrauga audzēšanas cikla daļu atrodas zem ūdens, vai kurās zemi minētajā platībā vienlaikus izmanto vairākos minētajos veidos – ar noteikumu, ka aramzemes platība, ko neizmanto minētajos veidos, nav lielāka par 30 hektāriem;

c) kurās vairāk nekā 50 % no deklarētās aramzemes ir platība, ko lauksaimnieks nav deklarējis savā atbalsta pieteikumā iepriekšējā gadā un kurās, pamatojoties uz ģeotelpiskā atbalsta pieteikumu salīdzinājumu, visa aramzemes platība tiek izmantota, lai audzētu tādus kultūraugus, kas atšķiras no iepriekšējā kalendārajā gadā audzētajiem;

d) kuras atrodas apgabalos uz ziemeļiem no 62. paralēles vai konkrētos blakus apgabalos. Ja šādu saimniecību aramzeme ir lielāka par 10 hektāriem, šajā aramzemē audzē vismaz divus kultūraugu veidus, un neviens no minētajiem kultūraugu veidiem neveido platību, kas ir lielāka par 75 % no aramzemes, ja vien galvenais kultūraugs nav stiebrzāles vai citi lopbarības zālaugi vai papuvē esoša zeme.

4. Šajā pantā "kultūraugs" ir jebkurš turpmāk norādītais:

a) atšķirīgas ģints kultūraugs, kas definēta kultūraugu botāniskajā klasifikācijā,

b) kultūraugs, kas pieder pie kādas no *Brassicaceae*, *Solanaceae* un *Cucurbitaceae* sugām,

c) papuvē esoša zeme,

d) stiebrzāles vai citi lopbarības zālaugi.

Ziemāju kultūraugus un pavasara kultūraugus uzskata par atšķirīgiem kultūraugiem, pat ja tie pieder pie vienas ģints.

5. Komisija tiek pilnvarota pieņemt deleģētos aktus saskaņā ar 70. pantu, lai:

a) atzītu tādas kultūraugu ģintis un sugas, kas nav minētas šā panta 4. punktā;

b) paredzētu noteikumus par dažādu kultūraugu īpatsvara precīzu aprēķināšanu.

▼B

45. pants

Ilggadīgie zālāji

1. Dalībvalstis teritorijās, uz kurām attiecas Direktīva 92/43/EEK vai Direktīva 2009/147/EK, tostarp šajās teritorijās esošajos kūdrājos un mitrājos, nosaka ilggadīgos zālājus, kas ir ekoloģiski jutīgi un kas ir stingri jāaizsargā, lai īstenotu minētajās direktīvās noteiktos mērķus.

Lai aizsargātu ekoloģiski vērtīgus ilggadīgos zālājus, tostarp ilggadīgos zālājus, kas aug ar oglekli bagātā augsnē, dalībvalstis var nolemt noteikt citus jutīgus apgabalus, kas atrodas ārpus teritorijām, uz kurām attiecas Direktīva 92/43/EEK vai Direktīva 2009/147/EK.

Lauksaimnieki nepārveido vai neapar ilggadīgo zālāju platības, kas atrodas apgabalos, kurus dalībvalstis noteikušas saskaņā ar pirmo daļu un – attiecīgos gadījumos – otro daļu.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka ilggadīgo zālāju platības īpatsvars attiecībā pret kopējo lauksaimniecības zemi, ko lauksaimnieki deklarējuši saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1306/2013 72. panta 1. punkta pirmās daļas a) apakšpunktu, nesamazinās par vairāk nekā 5 % salīdzinājumā ar īpatsvara atsauces vērtību, kas dalībvalstīm jānosaka 2015. gadā, šā punkta otrās daļas a) apakšpunktā minēto ilggadīgo zālāju platību dalot ar minētās daļas b) apakšpunktā minēto kopējo lauksaimniecības zemi.

Lai noteiktu pirmajā daļā minēto īpatsvara atsauces vērtību:

a) "ilggadīgo zālāju platība" ir zeme, uz kuras atrodas pastāvīgās ganības, ko saskaņā ar Regulu (EK) Nr. 73/2009 2012. gadā vai – Horvātijas gadījumā – 2013. gadā ir deklarējuši tie lauksaimnieki, uz kuriem attiecas šajā nodaļā minētie pienākumi, kā arī ilggadīgo zālāju platības, ko saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1306/2013 72. panta 1. punkta pirmās daļas a) apakšpunktu 2015. gadā ir deklarējuši lauksaimnieki, uz kuriem attiecas šajā nodaļā minētie pienākumi, un kas 2012. gadā vai – Horvātijas gadījumā – 2013. gadā nav deklarēta kā zeme, uz kuras atrodas pastāvīgās ganības;

b) "kopējā lauksaimniecības zeme" ir lauksaimniecības zeme, ko saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1306/2013 72. panta 1. punkta pirmās daļas a) apakšpunktu 2015. gadā ir deklarējuši lauksaimnieki, uz kuriem attiecas šajā nodaļā minētie pienākumi.

Gadījumos, kad lauksaimniekiem, uz kuriem attiecas šajā nodaļā minētie pienākumi, saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1306/2013 93. pantu ir pienākums 2015. gadā vai 2016. gadā platību atkal pārveidot par ilggadīgu zālāju, ilggadīgo zālāju platības atsauces īpatsvaru pārrēķina. Šādā gadījumā minētās platības pieskaita ilggadīgo zālāju platībai, kā minēts šā punkta otrās daļas a) apakšpunktā.

Ilggadīgo zālāju īpatsvaru nosaka katru gadu, pamatojoties uz platībām, ko lauksaimnieki, uz kuriem attiecas šajā nodaļā minētie pienākumi, ir deklarējuši attiecīgajā gadā saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1306/2013 72. panta 1. punkta pirmās daļas a) apakšpunktu.

▼B

Šajā punktā minētos pienākumus piemēro valsts, reģionālā vai atbilstīgā apakšreģionālā līmenī. Dalībvalstis var nolemt piemērot ilggadīgo zālāju platību saglabāšanas pienākumu saimniecības līmenī, lai nodrošinātu, ka šīs platības īpatsvars nesamazinās par vairāk nekā 5 %. Dalībvalstis visus šādus lēmumus paziņo Komisijai līdz 2014. gada 1. augustam.

Atsauces īpatsvaru un šajā punktā minēto īpatsvaru dalībvalstis paziņo Komisijai.

3. Ja ir noteikts, ka 2. punktā minētais īpatsvars reģionālā vai apakšreģionālā līmenī vai – attiecīgā gadījumā – valsts līmenī ir samazinājies par vairāk nekā 5 %, attiecīgā dalībvalsts saimniecību līmenī uzliek pienākumu zemi atkal pārveidot par ilggadīgo zālāju platībutiem lauksaimniekiem, kuru rīcībā ir zeme, kas agrākā laikposmā no pastāvīgo ganību vai ilggadīgo zālāju platības tika pārveidota par zemi citām vajadzībām.

Tomēr 2. punkta pirmajā daļā noteikto pienākumu uzskata par izpildītu, ja ilggadīgo zālāju platība absolūtos skaitļos, kas noteikta saskaņā ar 2. punkta otrās daļas a) apakšpunktu, tiek saglabāta zināmās robežās.

4. Šā panta 3. punktu nepiemēro, ja samazināšanās zem attiecīgās robežvērtības ir notikusi apmežošanas dēļ, kas atbilst vides prasībām un neietver īscirtmeta atvasāju, Ziemassvētku eglīšu vai enerģijas ražošanai paredzētu ātraudzīgu koku stādījumus.

5. Lai nodrošinātu, ka tiek saglabāts ilggadīgo zālāju platības īpatsvars, Komisija tiek pilnvarota pieņemt deleģētos aktus saskaņā ar 70. pantu, ar kuriem nosaka sīki izstrādātus noteikumus ilggadīgo zālāju uzturēšanai, tostarp noteikumus par zemes atkārtotu pārveidi gadījumos, kad netiek pildīts šā panta 1. punktā minētais pienākums, noteikumus, ko piemēro dalībvalstīm, lai noteiktu pienākumu saimniecību līmenī uzturēt ilggadīgos zālājus, kā minēts 2. un 3. punktā, un lai vajadzības gadījumā pielāgotu 2. punktā minēto atsauces īpatsvaru.

6. Komisija tiek pilnvarota pieņemt deleģētos aktus saskaņā ar 70. pantu, lai:

a) paredzētu satvaru, saskaņā ar kuru ir jānosaka citi jutīgi apgabali, kas minēti šā panta 1. punkta otrajā daļā;

b) noteiktu sīki izstrādātus paņēmienus ilggadīgo zālāju īpatsvara noteikšanai un tās kopējās lauksaimniecības zemes, kas jāuztur saskaņā ar šā panta 2. punktu, noteikšanai;

c) noteiktu agrāko laikposmu, kas minētas šā panta 3. punkta pirmajā daļā.

7. Komisija pieņem īstenošanas aktus, ar kuriem nosaka šā panta 3. punkta otrajā daļā minētās robežas. Minētos īstenošanas aktus pieņem saskaņā ar 71. panta 2. punktā minēto pārbaudes procedūru.

▼B

46. pants

Ekoloģiski nozīmīga platība

1. Ja saimniecības aramzemes platība ir vairāk nekā 15 hektāri, lauksaimnieks nodrošina to, ka no 2015. gada 1. janvāra platības, kas atbilst vismaz 5 % no saimniecības aramzemes, kuru lauksaimnieks deklarējis saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1306/2013 72. panta 1. punkta pirmās daļas a) apakšpunktu, un ja dalībvalsts to uzskata par ekoloģiski nozīmīgu platību saskaņā ar šā panta 2. punktu, tostarp platības, kas minētas 2. punkta c), d), g) un h) apakšpunktā, ir ekoloģiski nozīmīga platība.

Šā punkta pirmajā daļā minēto procentuālo daļu palielina no 5 % uz 7 %, ja tiek pieņemts Eiropas Parlamenta un Padomes tiesību akts saskaņā ar LESD 43. panta 2. punktu.

Komisija līdz 2017. gada 31. martam iesniedz novērtējuma ziņojumu par šā punkta pirmās daļas īstenošanu, un vajadzības gadījumā tam pievieno otrajā daļā minētā leģislatīvā akta priekšlikumu.

2. Dalībvalstis līdz 2014. gada 1. augustam nolemj, ka vienu vai vairākas no turpmāk minētajām platībām jāuzskata par ekoloģiski nozīmīgu(ām) platību(ām):

a) papuvē esoša zeme;

b) terases;

c) ainavas elementi, tostarp tādi elementi, kas atrodas blakus saimniecības aramzemei un kas, atkāpjoties no šīs regulas 43. panta 1. punkta, var būt arī tādi ainavas elementi, kuri nav iekļauti platībā, kas ir atbalsttiesīga saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1306/2013 76. panta 2. punkta c) apakšpunktu;

d) buferjoslas, tostarp buferjoslas, ko veido ilggadīgie zālāji, ar noteikumu, ka tās atšķiras no blakus esošās atbalsttiesīgās lauksaimniecības zemes;

e) agromežsaimniecības hektāri, par kuriem tiek saņemts vai ir saņemts atbalsts saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 1698/2005 44. pantu un/vai Regulas (ES) Nr. 1305/2013 23. pantu;

f) atbalsttiesīgu hektāru joslas gar meža malām;

g) īscirtmeta atvasāju platības, kurās neizmanto minerālmēslojumu un/vai augu aizsardzības līdzekļus;

h) apmežotās platības, kas minētas šīs regulas 32. panta 2. punkta b) apakšpunkta ii) punktā;

i) platības, ko aizņem starpkultūras vai augsnes zaļais segums, kurš veidojies stādīšanas un sēklu dīgšanas rezultātā, – ar noteikumu, ka tiek piemēroti šā panta 3. punktā minētie svēruma koeficienti;

j) platības, ko aizņem slāpekli piesaistoši kultūraugi.

▼B

Izņemot šā punkta pirmās daļas g) un h) apakšpunktos minētās saimniecības platības, ekoloģiski nozīmīgā platība atrodas uz saimniecības aramzemes. Šā punkta pirmās daļas c) un d) apakšpunktā minētajos gadījumos ekoloģiski nozīmīgas platības var būt arī blakus saimniecības aramzemei, ko lauksaimnieks ir deklarējis saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1306/2013 72. panta 1. punkta pirmās daļas a) apakšpunktu.

3. Lai vienkāršotu pārvaldību un ņemtu vērā 2. punkta pirmajā daļā uzskaitīto ekoloģiski nozīmīgo platību veidu īpašības, kā arī atvieglotu to mērīšanu, dalībvalstis, aprēķinot attiecīgās saimniecības ekoloģiski nozīmīgās platības hektāru kopējo skaitu, var izmantot X pielikumā izklāstītos pārrēķina un/vai svēruma koeficientus. Ja dalībvalsts nolemj, ka par ekoloģiski nozīmīgu platību uzskata 2. punkta pirmās daļas i) apakšpunktā minēto platību vai jebkuru citu platību, kurai piemērotais svērums ir mazāks par 1, obligāti izmanto X pielikumā norādītos svēruma koeficientus.

4. Šā panta 1. punktu nepiemēro saimniecībām:

a) kurās vairāk nekā 75 % no aramzemes izmanto, lai audzētu stiebrzāles vai citus lopbarības zālaugus, atstāj papuvē, tajā audzē pākšaugus vai to vienlaikus izmanto vairākos minētajos veidos – ar noteikumu, ka aramzemes platība, ko neizmanto minētajos veidos, nav lielāka par 30 hektāriem;

b) kurās vairāk nekā 75 % no atbalsttiesīgās lauksaimniecības zemes veido ilggadīgie zālāji, to izmanto, lai audzētu stiebrzāles vai citus lopbarības zālaugus, vai kurās minētajā platībā audzē kultūraugus, kas ievērojami ilgu laiku gadā vai ievērojamu šā kultūrauga audzēšanas cikla daļu atrodas zem ūdens, vai kurās zemi vienlaikus izmanto vairākos minētajos veidos – ar noteikumu, ka aramzemes platība, ko neizmanto minētajos veidos, nav lielāka par 30 hektāriem;

5. Dalībvalstis var nolemt reģionālā līmenī apsaimniekot līdz pat pusei no 1. punktā minēto ekoloģiski nozīmīgo platību procentpunktiem, lai iegūtu blakus esošas ekoloģiski nozīmīgās platības. Dalībvalstis nosaka platības un iesaistīto lauksaimnieku vai lauksaimnieku grupu pienākumus. Platību un pienākumu noteikšanas mērķis ir nostiprināt Savienības politikas īstenošanu vides, klimata un bioloģiskās daudzveidības jomā.

6. Dalībvalstis var nolemt atļaut lauksaimniekiem, kuru saimniecības ir tuvu cita citai, pildīt 1. punktā minēto pienākumu kolektīvi ("kolektīva īstenošana"), ar noteikumu, ka ekoloģiski nozīmīgās platības atrodas blakus cita citai. Lai veicinātu Savienības politikas īstenošanu vides, klimata un bioloģiskās daudzveidības jomā, dalībvalstis var noteikt platības, kurās iespējama kolektīvā īstenošana, un tās var uzlikt papildu pienākumus lauksaimniekiem vai lauksaimnieku grupām, kas piedalās šādā kolektīvā īstenošanā.

▼B

Ikviens lauksaimnieks, kas piedalās kolektīvā īstenošanā, nodrošina, ka vismaz 50 % no platības, uz kuru attiecas 1. punktā minētās prasības, atrodas uz viņa saimniecības zemes un atbilst 2. punkta otrajai daļai. To lauksaimnieku skaits, kuri piedalās šādā kolektīvā īstenošanā, nepārsniedz desmit.

7. Dalībvalstis, kurās vairāk nekā 50 % no kopējās sauszemes platības veido meži, var nolemt, ka šā panta 1. punktu nepiemēro saimniecībām, kas atrodas apgabalos, kurus minētās dalībvalstis saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1305/2013 32. panta 1. punkta a) vai b) apakšpunktu ir noteikušas par apgabaliem, kuros ir dabas ierobežojumi, ar noteikumu, ka vairāk nekā 50 % no šā punkta otrajā daļā minēto apgabalu zemes platības veido mežs un ka meža zemes attiecība pret lauksaimniecības zemi ir lielāka nekā 3:1.

Meža platības un meža īpatsvaru attiecībā pret lauksaimniecības zemi izvērtē apgabala līmenī, kas ir vienāds ar LAU2 līmeni, vai citas skaidri norobežotas vienības līmenī, kura aptver vienu nepārprotami vienlaidu ģeogrāfisku apgabalu ar līdzīgiem lauksaimniecības apstākļiem.

8. Dalībvalstis lēmumus, kas minēti 2. punktā, Komisijai paziņo līdz 2014. gada 1. augustam, un jebkurus lēmumus, kas minēti 3., 5., 6. vai 7. punktā, – līdz tā gada 1. augustam, kas bija pirms viņu pieteikuma.

9. Komisija tiek pilnvarota pieņemt deleģētos aktus saskaņā ar 55. pantu, ar kuriem:

a) nosaka papildu kritērijus šā panta 2. punktā minētajiem platību veidiem, lai attiecīgās platības kvalificētu kā ekoloģiski nozīmīgu platību;

b) pievieno citus platību veidus, kas nav minēti 2. punktā un ko var ņemt vērā, lai ievērotu 1. punktā norādīto procentuālo daļu;

c) veic pielāgojumus X pielikumā, lai noteiktu 3. pantā minētos pārrēķina un svēruma koeficientus un lai ņemtu vērā kritērijus un/vai platību veidus, kas Komisijai jānosaka saskaņā ar šā punkta a) un b) apakšpunktu;

d) paredz noteikumus 5. un 6. punktā minētajai īstenošanai, tostarp par šādas īstenošanas minimālajām prasībām;

e) izveido satvaru, saskaņā ar kuru dalībvalstīm jānosaka kritērijus, kas saimniecībām jāievēro, lai tās uzskatītu par tuvu esošām 6. punkta izpratnē;

f) izstrādā paņēmienus, lai noteiktu 7. punktā minētos procentus zemes kopējai platībai, ko aizņem mežs, un meža un lauksaimniecības zemes attiecību.

▼B

47. pants

Finanšu noteikumi

1. Lai finansētu šajā nodaļā minēto maksājumu, dalībvalstis izmanto 30 % no II pielikumā noteiktā valsts gada maksimālā apjoma.

2. Dalībvalstis šajā nodaļā minēto maksājumu piemēro valsts līmenī.

Piemērojot 23. pantu, dalībvalstis var nolemt maksājumu piemērot reģiona līmenī. Šādos gadījumos tās katrā reģionā izmanto daļu no maksimālā apjoma, kas noteikts atbilstīgi šā panta 3. punktam. Katram reģionam šo daļu aprēķina, attiecīgo reģiona maksimālo apjomu, kas noteikts saskaņā ar 23. panta 2. punktu, dalot ar valsts maksimālo apjomu, kas noteikts saskaņā ar 22. panta 1. punktu pēc 30. panta 1. punktā paredzētās lineārās samazināšanas piemērošanas, ja nepiemēro minētā panta 2. punktu.

3. Komisija pieņem īstenošanas aktus, ar kuriem katru gadu nosaka šajā nodaļā minētā maksājuma maksimālo apjomu. Minētos īstenošanas aktus pieņem saskaņā ar 71. panta 2. punktā minēto pārbaudes procedūru.

4. NODAĻA

Maksājumi par apgabaliem, kuros ir dabas ierobežojumi

48. pants

Vispārīgi noteikumi

1. Dalībvalstis var piešķirt maksājumu lauksaimniekiem, kuriem ir tiesības saņemt maksājumu saskaņā ar 1. nodaļā minēto pamata maksājuma shēmu vai vienotā platībmaksājuma shēmu un kuru saimniecības pilnībā vai daļēji atrodas apgabalos, kuros ir dabas ierobežojumi un kurus dalībvalstis noteikušas saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1305/2013 32. panta 1. punktu ("maksājumi apgabaliem, kuros ir dabas ierobežojumi").

2. Dalībvalstis var nolemt maksājumu apgabaliem, kuros ir dabas ierobežojumi piešķirt visām platībām, kas ir minētā punkta darbības jomā, vai arī, pamatojoties uz objektīviem un nediskriminējošiem kritērijiem, piešķirt maksājumu tikai dažām no minētajām platībām.

3. Neskarot šā panta 2. punktu, finanšu disciplīnas, tiešo maksājumu saskaņā ar 11. pantu samazināšanas, lineāras samazināšanas piemērošanu saskaņā ar šīs regulas 7. pantu un Regulas (ES) Nr. 1306/2013 63. panta piemērošanu, maksājumu apgabaliem, kuros ir dabas ierobežojumi, piešķir katru gadu par katru atbalsttiesīgo hektāru, kas atrodas apgabalos, kuriem dalībvalsts ir nolēmusi piešķirt maksājumu saskaņā ar šā panta 2. punktu. To izmaksā pēc tam, kad attiecīgais lauksaimnieks ir aktivizējis maksājumtiesības par savā rīcībā esošajiem hektāriem, vai – dalībvalstīs, kuras piemēro šīs regulas 36. pantu, – kad ir deklarējis minētos atbalsttiesīgos hektārus.

▼B

4. Maksājumu apgabaliem, kuros ir dabas ierobežojumi, par hektāru aprēķina, 49. panta piemērošanas rezultātā iegūto summu dalot ar atbalsttiesīgo hektāru skaitu, kas deklarēti saskaņā ar 33. panta 1. punktu, vai 36. panta 2. punktu, kas atrodas apgabalos, kuriem dalībvalsts ir nolēmusi piešķirt maksājumu saskaņā ar šā panta 2. punktu.

Pamatojoties uz objektīviem un nediskriminējošiem kritērijiem, dalībvalstis var noteikt arī maksimālo hektāru skaitu saimniecībā, kam var piešķirt atbalstu saskaņā ar šo nodaļu.

5. Dalībvalstis var piemērot maksājumu apgabaliem, kuros ir dabas ierobežojumi, reģiona līmenī, ievērojot šajā punktā izklāstītos nosacījumus, ar noteikumu, ka tās noteikušas attiecīgos reģionus saskaņā ar objektīviem un nediskriminējošiem kritērijiem un jo īpaši to dabas ierobežojumu raksturlielumiem, tostarp ņemot vērā ierobežojumu nopietnības pakāpi, un to agronomiskajiem apstākļiem.

Dalībvalstis 49. panta 1. punktā minēto valsts maksimālo apjomu sadala starp reģioniem saskaņā ar objektīviem un nediskriminējošiem kritērijiem.

Maksājumu apgabaliem, kuros ir dabas ierobežojumi, reģiona līmenī aprēķina, reģiona maksimālo apjomu, kas aprēķināts saskaņā ar šā punkta otro daļu, dalot ar atbalsttiesīgo hektāru skaitu, kas deklarēti attiecīgajā reģionā saskaņā ar 33. panta 1. punktu vai 36. panta 2. punktu un kas atrodas apgabalos, kuriem dalībvalsts ir nolēmusi piešķirt maksājumu saskaņā ar šā panta 2. punktu.

49. pants

Finanšu noteikumi

1. Lai finansētu 34. pantā minēto maksājumu apgabaliem, kuros ir dabas ierobežojumi, dalībvalstis līdz 2014. gada 1. augustam var nolemt izmantot līdz 5 % no II pielikumā noteiktā valsts gada maksimālā apjoma. Tās jebkuru šādu lēmumu paziņo Komisijai līdz minētajai dienai. Dalībvalstis savu lēmumu var pārskatīt un grozīt līdz 2016. gada 1. augustam, un pārskatītais lēmums stājas spēkā 2017. gada 1. janvārī. Tās jebkuru šādu lēmumu paziņo Komisijai līdz 2016. gada 1. augustam.

2. Pamatojoties uz valstij noteikto maksimālā apjoma procentuālo daļu, kas dalībvalstīm jāizmanto saskaņā ar 1. punktu, Komisija pieņem īstenošanas aktus, ar kuriem katru gadu nosaka šā maksājuma apgabaliem, kuros ir dabas ierobežojumi, kuros attiecīgos maksimālos apjomus. Minētos īstenošanas aktus pieņem saskaņā ar 71. panta 2. punktā minēto pārbaudes procedūru.

▼B

5. NODAĻA

Maksājums gados jaunajiem lauksaimniekiem

50. pants

Vispārīgi noteikumi

1. Dalībvalstis piešķir ikgadēju maksājumu gados jaunajiem lauksaimniekiem, kuri ir tiesīgi saņemt maksājumu saskaņā ar 1. nodaļā minēto pamata maksājuma shēmu vai vienotā platībmaksājuma shēmu ("maksājums gados jaunajiem lauksaimniekiem").

2. Šajā nodaļā "gados jauni lauksaimnieki" ir fiziskas personas:

a) kuras pirmo reizi dibina lauku saimniecību kā saimniecības vadītāji vai kuras šādu saimniecību jau ir izveidojušas piecu gadu laikā pirms pirmās pieteikuma iesniegšanas saskaņā ar pamata maksājuma shēmu vai vienotā platībmaksājuma shēmu, kā minēts Regulas (ES) Nr. 1306/2013 72. panta 1. punktā, un

b) kuras tajā gadā, kad iesniedz a) apakšpunktā minēto pieteikumu, nav vecākas par 40 gadiem.

3. Dalībvalstis var noteikt objektīvus un nediskriminējošus papildu atbilstīguma kritērijus gados jaunajiem lauksaimniekiem, kuri piesakās uz maksājumu gados jaunajiem lauksaimniekiem, saistībā ar atbilstīgām prasmju un/vai apmācības prasībām.

4. Neskarot finanšu disciplīnu, maksājumu samazināšanu saskaņā ar 11. pantu, un lineāro samazinājumu piemērošanu saskaņā ar šīs regulas 7. pantu un Regulas (ES) Nr. 1306/2013 63. panta piemērošanu, maksājumu gados jaunajiem lauksaimniekiem piešķir katru gadu pēc tam, kad lauksaimnieks ir aktivizējis maksājumtiesības vai – dalībvalstīs, kuras piemēro šīs regulas 36. pantu, – deklarējis atbalsttiesīgo hektāru skaitu.

5. Maksājumu gados jaunajiem lauksaimniekiem piešķir maksimāli uz pieciem gadiem. Minēto laikposmu samazina par to gadu skaitu, kas pagājuši no saimniecības izveidošanas, kas minēta 2. punkta a) apakšpunktā, līdz pirmajai pieteikuma maksājumam gados jaunam lauksaimniekam iesniegšanai.

6. Dalībvalstis, kas nepiemēro 36. pantu, katru gadu aprēķina maksājuma gados jaunajiem lauksaimniekiem summu, to maksājumtiesību skaitu, kuras lauksaimnieks aktivizējis saskaņā ar 32. panta 1. punktu, reizinot ar skaitli kas atbilst:

a) 25 % no lauksaimnieka īpašumā esošo vai nomāto maksājumtiesību vidējās vērtības; vai

b) 25 % no summas, kas aprēķināta, noteiktu procentuālo daļu no 2019. kalendārajam gadam noteiktā valsts maksimālā apjoma, kas noteikts II pielikumā, dalot ar visu to atbalsttiesīgo hektāru skaitu, kuri 2015. gadā deklarēti saskaņā ar 33. panta 1. punktu. Minētā noteiktā procentuālā daļa ir vienāda ar to valsts maksimālā apjoma daļu, kas saskaņā ar 22. panta 1. punktu paliek pamata maksājuma shēmai 2015. gadam.

▼B

7. Dalībvalstis, kas piemēro 36. pantu, maksājuma gados jaunajiem lauksaimniekiem summu katru gadu aprēķina, skaitli, kurš atbilst 25 % no vienotā platībmaksājuma, kas aprēķināts saskaņā ar 36. pantu, reizinot ar to atbalsttiesīgo hektāru skaitu, kurus lauksaimnieks deklarējis saskaņā ar 36. panta 2. punktu.

8. Atkāpjoties no 6. un 7. punkta, dalībvalstis maksājuma gados jaunajiem lauksaimniekiem summu var aprēķināt katru gadu, skaitli, kas atbilst 25 % no valsts vidējā maksājuma par hektāru, reizinot ar to maksājumtiesību skaitu, kuras lauksaimnieks ir aktivizējis saskaņā ar 32. panta 1. punktu, vai ar to atbalsttiesīgo hektāru skaitu, kurus lauksaimnieks ir deklarējis saskaņā ar 36. panta 2. punktu.

Valsts vidējo maksājumu par hektāru aprēķina, 2019. kalendārajam gadam noteikto valsts maksimālo apjomu, kas noteikts II pielikumā, dalot ar to atbalsttiesīgo hektāru skaitu, kuri 2015. gadā ir deklarēti saskaņā ar 33. panta 1. punktu vai 36. panta 2. punktu.

9. Dalībvalstis nosaka vienu maksimālo limitu, ko piemēro to maksājumtiesību skaitam, kuras lauksaimnieks ir aktivizējis, vai to atbalsttiesīgo hektāru skaitam, kurus lauksaimnieks ir deklarējis. Minētais skaitlis nav mazāks par 25 un nav lielāks par 90. Piemērojot 6., 7. un 8. punktu, dalībvalstis ievēro minēto limitu.

10. Tā vietā, lai piemērotu 6. līdz 9. punktu, dalībvalstis var lauksaimniekam piešķirt vienreizēju gada maksājumu, kura apjomu aprēķina, noteiktu hektāru skaitu reizinot ar skaitli, kas atbilst 25 % no valsts vidējā maksājuma par hektāru, kā noteikts saskaņā ar 8. punktu.

Noteikto hektāru skaitu, kas minēts šā punkta pirmajā daļā, aprēķina, to atbalsttiesīgo hektāru kopējo skaitu, kurus gados jaunie lauksaimnieki, kas 2015. gadā pieprasa maksājumu gados jaunajiem lauksaimniekiem, ir deklarējuši saskaņā ar 33. panta 1. punktu vai 36 panta 2. punktu, dalot ar to gados jauno lauksaimnieku kopējo skaitu, kuri 2015. gadā pieprasa minēto maksājumu.

Dalībvalsts var jebkurā gadā pēc 2015. gada pārrēķināt hektāru noteikto skaitu, ja ir ievērojami mainījies to gados jauno lauksaimnieku skaits, kuri pieprasa maksājumu, vai ir ievērojami mainījies gados jauno lauksaimnieku saimniecību lielums, vai ir abi minētie gadījumi.

Vienreizējā gada maksājuma apjoms, ko lauksaimniekam var piešķirt, nepārsniedz viņam attiecīgajā gadā paredzēto pamata maksājuma kopējo summu pirms Regulas (ES) Nr. 1306/2013 63. panta piemērošanas.

11. Lai garantētu saņēmēju tiesību aizsardzību un nepieļautu saņēmēju diskrimināciju, Komisija ir pilnvarota pieņemt deleģētos aktus saskaņā ar 70. pantu, kuros paredz nosacījumus, saskaņā ar kuriem juridisku personu var uzskatīt par tiesīgu saņemt maksājumu gados jaunajiem lauksaimniekiem.

▼B

51. pants

Finanšu noteikumi

1. Lai finansētu maksājumu gados jaunajiem lauksaimniekiem, dalībvalstis izmanto procentuālo daļu, kas nepārsniedz 2 % no II pielikumā noteiktā valsts gada maksimālā apjoma., Dalībvalstis līdz 2014. gada 1. augustam paziņo Komisijai aprēķināto procentuālo daļu, kas vajadzīga minētā maksājuma finansēšanai.

Dalībvalstis līdz katra gada 1. augustam var pārskatīt savu aplēsto procentuālo daļu, un tā stājas spēkā no nākamā gada. Tās paziņo Komisijai pārskatīto procentuālo daļu līdz 1. augustam iepriekšējā gadā, pirms pārskatītā procentuālā daļa tiks piemērota.

2. Neskarot šā panta 1. punktā noteikto maksimālo apjomu 2 % apmērā, ja dalībvalstī pieprasītā maksājuma gados jaunajiem lauksaimniekiem kopsumma konkrētā gadā pārsniedz maksimālo apjomu, kas noteikts atbilstīgi šā panta 4. punktam, un ja šis maksimālais apjoms ir mazāks nekā minētais maksimālais apjoms, dalībvalstis finansē starpību, attiecīgajā gadā piemērojot 30. panta 7. punkta pirmās daļas f) apakšpunktu vai piemērojot lineāru samazinājumu visiem maksājumiem, kas piešķirami visiem lauksaimniekiem saskaņā ar 32. pantu vai 36 panta 2. punktu, vai izmantojot abas iespējas.

3. Ja dalībvalstī pieprasītā maksājuma gados jaunajiem lauksaimniekiem kopējā summa konkrētā gadā pārsniedz maksimālo apjomu, kas noteikts atbilstīgi šā panta 4. punktam, un ja šis maksimālais apjoms sasniedz 2 % no II pielikumā noteiktā valsts gada maksimālā apjoma, dalībvalstis piemēro lineāru samazinājumu summām, kas izmaksājamas, ievērojot 50. pantu, lai nodrošinātu atbilstību minētajam maksimālajam apjomam.

4. Balstoties uz procentuālo daļu, ko dalībvalstis paziņojušas, ievērojot šā panta 1. punktu, Komisija pieņem īstenošanas aktus, ar kuriem katru gadu nosaka maksājuma gados jaunajiem lauksaimniekiem atbilstīgo maksimālo apjomu.

Minētos īstenošanas aktus pieņem saskaņā ar 71. panta 2. punktā minēto pārbaudes procedūru.

IV SADAĻA

SAISTĪTAIS ATBALSTS

1. NODAĻA

Brīvprātīgs saistītais atbalsts

52. pants

Vispārīgi noteikumi

1. Dalībvalstis lauksaimniekiem var piešķirt saistīto atbalstu saskaņā ar šajā nodaļā izklāstītajiem nosacījumiem (šajā nodaļā - "saistītais atbalsts").

▼B

2. Saistīto atbalstu var piešķirt šādām nozarēm un produktiem: labība, eļļas augu sēklas, proteīnaugi, pākšaugi, lini, kaņepes, rīsi, rieksti, cietes kartupeļi, piens un piena produkti, sēklas, aitas gaļa un kazas gaļa, liellopu un teļa gaļa, olīveļļa, zīdtārpiņi, sausā lopbarība, apiņi, cukurbietes, cukurniedres un cigoriņi, augļi un dārzeņi un īscirtmeta atvasāji.

3. Saistīto atbalstu var piešķirt tikai tādām nozarēm vai tādiem dalībvalsts reģioniem, kuros konkrēti lauksaimniecības veidi vai konkrētas lauksaimniecības nozares, kas ir īpaši svarīgas ekonomisku, sociālu un/vai ar vidi saistītu iemeslu dēļ, saskaras ar zināmām grūtībām.

4. Atkāpjoties no 3. punkta, saistīto atbalstu var piešķirt arī lauksaimniekiem,

a) kuru rīcībā 2014. gada 31. decembrī ir maksājumtiesības, kas piešķirtas saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 1782/2003 III sadaļas 3. nodaļas 2. iedaļu un 71.m pantu un saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 73/2009 60. pantu un 65. panta ceturto daļu, un

b) kuru rīcībā nav atbalsttiesīgu hektāru, lai aktivizētu maksājumtiesības saskaņā ar pamatmaksājuma shēmu, kas minēta šīs regulas III sadaļas 1. nodaļā.

5. Saistīto atbalstu var piešķirt tikai tādā apmērā, cik tas nepieciešams, lai attiecīgajās nozarēs vai reģionos radītu stimulu saglabāt pašreizējo ražošanas apjomu.

6. Saistīto atbalstu piešķir kā gada maksājumu, un tas nepārsniedz noteiktus kvantitatīvus limitus un balstās uz noteiktām platībām un ražu vai noteiktu dzīvnieku skaitu.

7. Juridiskas personas vai fizisku vai juridisku personu grupas gadījumā dalībvalstis 6. punktā minētos limitus var piemērot minēto juridisko personu vai grupu locekļiem, ja valsts tiesību aktos ir paredzēts, ka atsevišķu locekļu tiesības un pienākumi ir salīdzināmi ar tiesībām un pienākumiem, kas noteikti individuāliem lauksaimniekiem, kuriem ir saimniecības vadītāja statuss, jo īpaši saistībā ar viņu ekonomisko, sociālo un nodokļa maksātāja statusu, – ar noteikumu, ka viņi ir palīdzējuši stiprināt attiecīgo juridisko personu vai grupu lauksaimniecības struktūras.

8. Saistītais atbalsts, kas piešķirts saskaņā ar šo pantu, ir saderīgs ar citiem Savienības pasākumiem un politiku.

9. Lai nodrošinātu Savienības līdzekļu efektīvu un mērķtiecīgu izlietojumu un lai izvairītos no dubultas finansēšanas saskaņā ar citiem līdzīgiem atbalsta instrumentiem, Komisija tiek pilnvarota pieņemt deleģētos aktus saskaņā ar 70. pantu, paredzot:

a) šajā nodaļā minētā saistītā atbalsta piešķiršanas nosacījumus;

b) noteikumus par saderību ar citiem Savienības pasākumiem un par atbalsta kumulāciju.

▼B

53. pants

Finanšu noteikumi

1. Lai finansētu saistīto atbalstu, dalībvalstis var līdz tā gada 1. augustam, kas ir pirms šāda atbalsta pirmā īstenošanas gada, nolemt izmantot līdz 8 % no II pielikumā noteiktā valsts gada maksimālā apjoma.

2. Atkāpjoties no 1. punkta, dalībvalstis var nolemt izmantot līdz 13 % no II pielikumā noteiktā valsts gada maksimālā apjoma ar noteikumu, ka:

a) līdz 2014. gada 31. decembrim

   i) tās piemēro vienotā platībmaksājuma shēmu, kas izveidota ar Regulas (EK) Nr. 73/2009 V sadaļu,

   ii) tās finansē pasākumus saskaņā ar minētās regulas 111. pantu, vai

   iii) uz tām attiecas 69. panta 5. punktā paredzētā atkāpe vai Maltas gadījumā minētās regulas 69. panta 1. punktā paredzētā atkāpe; un/vai

b) tās vismaz vienu gadu laikposmā no2010. līdz 2014. gadam iedalīja kopumā vairāk nekā 5 % no summas, to tiešo maksājumu piešķiršanai, kas paredzēti Regulas (EK) Nr. 73/2009 III sadaļā, IV sadaļā, izņemot tās 1. nodaļas 6. iedaļu, un V sadaļā, lai finansētu:

   i) pasākumus, kas noteikti Regulas (EK) Nr. 73/2009 III sadaļas 2. nodaļas 2. iedaļā,

   ii) tā atbalstu, kas paredzēts minētās regulas 68. panta 1. punkta a) apakšpunkta i)–iv) daļā un b) un e) apakšpunktā, vai

   iii) to pasākumus, kas paredzēti minētās regulas IV sadaļas 1. nodaļā, izņemot tās 6. iedaļu.

3. Valsts gada maksimālā apjoma procentuālo daļu, kas minēta 1. un 2 punktā, var palielināt maksimāli par diviem procentpunktiem tām dalībvalstīm, kuras nolemj izmantot vismaz 2 % no II pielikumā noteiktā valsts gada maksimālā apjoma, lai atbalstītu proteīnaugu audzēšanu saskaņā ar šo nodaļu.

4. Atkāpjoties no 1. un 2. punkta, dalībvalstis, kuras vismaz vienu gadu laikposmā no 2010. līdz 2014. gadam iedalīja kopumā vairāk nekā 10 % no summas, kas pieejama to tiešo maksājumu piešķiršanai, kuri paredzēti Regulas (EK) Nr. 73/2009 III sadaļā, IV sadaļā, izņemot tās 1. nodaļas 6. iedaļu un V sadaļā, lai finansētu:

a) to pasākumus, kas noteikti Regulas (EK) Nr. 73/2009 III sadaļas 2. nodaļas 2. iedaļā,

▼B

b) atbalstu, kas paredzēts minētās regulas 68. panta 1. punkta a) apakšpunkta i) līdz iv) punktā un b) un e) apakšpunktā, vai

c) pasākumus, kas paredzēti minētās regulas IV sadaļas 1. nodaļā, izņemot tās 6. iedaļu, var nolemt izmantot vairāk nekā 13 % no šīs regulas II pielikumā noteiktā valsts gada maksimālā apjoma pēc Komisijas apstiprinājuma saskaņā ar šīs regulas 55. pantu.

5. Atkāpjoties no 1. līdz 4. punktā izklāstītajām procentuālajām daļām, dalībvalstis var izvēlēties saistīta atbalsta finansēšanai izmantot līdz EUR 3 miljoniem gadā.

6. Dalībvalstis līdz 2016. gada 1. augustam var pārskatīt savu lēmumu, kas pieņemts atbilstīgi 1. līdz 4. punktam, un nolemt no 2017. gada:

a) atstāt nemainīgu, palielināt vai samazināt atbilstīgi 1., 2. un 3. punktam noteikto procentuālo daļu, attiecīgā gadījumā nepārsniedzot minētajos punktos noteiktos limitus, vai atstāt nemainīgu vai samazināt procentuālo daļu, kas noteikta atbilstīgi 4. punktam,

b) grozīt atbalsta piešķiršanas nosacījumus;

c) izbeigt šajā nodaļā paredzētā atbalsta piešķiršanu.

7. Pamatojoties uz lēmumu, ko katra dalībvalsts, ievērojot šā panta 1. līdz 6. punktu pieņēmusi, Komisija pieņem īstenošanas aktus, ar kuriem katru gadu nosaka atbilstīgos saistīta atbalsta maksimālos apjomus. Minētos īstenošanas aktus pieņem saskaņā ar 71. panta 2. punktā minēto pārbaudes procedūru.

54. pants

Paziņošana

1. Šīs regulas 53. pantā minētos lēmumus dalībvalstis paziņo Komisijai līdz minētajā pantā norādītajiem datumiem. Izņemot 53. panta 6. punkta c) apakšpunktā minētā lēmuma gadījumā, paziņojumā ietver informāciju par mērķa reģioniem, izvēlētajiem lauksaimniecības veidiem vai nozarēm un piešķiramā atbalsta līmeni.

2. Šīs regulas 53. panta 2. un 4. punktā vai attiecīgā gadījumā 53. panta 6. punkta a) apakšpunktā minētajos lēmumos ietver sīku aprakstu par konkrēto situāciju mērķa reģionā un par lauksaimniecības veidu specifiku vai īpašām lauksaimniecības nozarēm, pamatojot, kāpēc 53. panta 1. punktā minētā procentuālā daļa nav pietiekama, lai pārvarētu 53. panta 3. punktā minētās grūtības, un ir vajadzīga atbalsta līmeņa palielināšana.

55. pants

Komisijas atzinums

1. Komisija pieņem īstenošanas aktus, nepiemērojot 71. panta 2. vai 3. punktā minēto procedūru, ar kuriem apstiprina 53. panta 4. punktā vai attiecīgā gadījumā 53. panta 6. punkta a) apakšpunktā minēto lēmumu, ja tiek pierādīta viena no šādām attiecīgā nozares vai reģiona vajadzībām:

▼B

a) nepieciešamība konkrētu ražošanu saglabāt noteiktā apjomā alternatīvu trūkuma dēļ un samazināt ražošanas pārtraukšanas risku un tās izraisītās sociālās un/vai vides problēmas;

b) nepieciešamība nodrošināt stabilu piegādi vietējai pārstrādes rūpniecībai, tādējādi izvairoties no negatīvām sociālām un ekonomiskām sekām, ko izraisītu sekojoša pārstrukturēšana;

c) nepieciešamība kompensēt neizdevīgo stāvokli, kādā atrodas konkrētas nozares lauksaimnieki un kuru izraisījuši ilgstoši traucējumi attiecīgajā tirgū;

d) nepieciešamība iejaukties, ja cits saskaņā ar šo regulu, Regulu (ES) Nr. 1305/2013 vai jebkuru apstiprinātu valsts atbalsta shēmu pieejams atbalsts tiek uzskatīts par nepietiekamu, lai apmierinātu šā punkta a), b) un c) apakšpunktā minētās vajadzības.

2. Komisija pieņem īstenošanas aktus, ar kuriem paredz noteikumus par šā panta 1. punktā minēto lēmumu novērtēšanas un apstiprināšanas procedūru. Minētos īstenošanas aktus pieņem saskaņā ar 71. panta 2. punktā minēto pārbaudes procedūru.

2. NODAĻA

Kultūratkarīgais maksājums par kokvilnu

56. pants

Darbības joma

Saskaņā ar šajā nodaļā izklāstītajiem nosacījumiem piešķir atbalstu lauksaimniekiem, kas audzē kokvilnu ar KN kodu 5201 00 (turpmāk "kultūratkarīgais maksājums par kokvilnu").

57. pants

Atbilstība

1. Kultūratkarīgo maksājumu par kokvilnu piešķir par atbalsttiesīgas kokvilnas platības hektāru. Platība ir atbalsttiesīga tikai tad, ja tā atrodas lauksaimniecības zemē, ko dalībvalsts atļāvusi izmantot kokvilnas audzēšanai, tai jābūt apsētai ar šķirnēm, ko atļāvusi dalībvalsts, un faktiski novāktai normālos audzēšanas apstākļos.

Kultūratkarīgo maksājumu par kokvilnu piešķir par labas, stabilas un tirdzniecības prasībām atbilstīgas kvalitātes kokvilnu.

2. Dalībvalstis atļauj izmantot 1. punktā minēto zemi un šķirnes saskaņā ar noteikumiem un nosacījumiem, kas jāpieņem atbilstīgi 3. punktam.

▼B

3. Lai nodrošinātu kultūratkarīgo maksājumu par kokvilnu efektīvu pārvaldību, Komisija tiek pilnvarota pieņemt deleģētos aktus saskaņā ar 70. pantu par noteikumiem un nosacījumiem, ar kādiem piešķir atļauju attiecībā uz zemi un šķirnēm kultūratkarīgā maksājuma par kokvilnu saņemšanai.

4. Komisija pieņem īstenošanas aktus, paredzot noteikumus par atļauju piešķiršanas procedūru attiecībā uz zemi un šķirnēm kultūratkarīgā maksājuma par kokvilnu saņemšanai, kā arī ar šo atļauju saistītajiem paziņojumiem ražotājiem. Minētos īstenošanas aktus pieņem saskaņā ar 71. panta 2. punktā minēto pārbaudes procedūru.

58. pants

Pamatplatības, fiksētā ražība un atsauces summas

1. Tiek noteiktas šādas valsts pamatplatības:

— Bulgārijā: 3 342 ha,

— Grieķijā: 250 000 ha,

— Spānijā: 48 000 ha,

— Portugālē: 360 ha.

2. Tiek noteikta šāda fiksētā ražība atsauces laikposmā:

— Bulgārijā: 1,2 tonnas/ha,

— Grieķijā: 3,2 tonnas/ha,

— Spānijā: 3,5 tonnas/ha,

— Portugālē: 2,2 tonnas/ha.

3. Kultūratkarīgā maksājuma summu par atbalsttiesīgas platības hektāru aprēķina, 2. punktā minēto ražību reizinot ar šādām atsauces summām:

— Bulgārijā: EUR 584,88 2015. gadā un EUR 649,45 2016. gadā un turpmākajos gados

— Grieķijā: EUR 234,18

— Spānijā: EUR 362,15

— Portugālē: EUR 228,00

4. Ja konkrētā dalībvalstī un konkrētā gadā atbalsttiesīgā kokvilnas platība pārsniedz 1. punktā noteikto pamatplatību, 3. punktā paredzēto summu šai dalībvalstij samazina proporcionāli pārsniegtajai pamatplatībai.

▼B

5. Lai varētu kļūt iespējams pieteikties kultūratkarīgajam maksājumam par kokvilnu, Komisija ir pilnvarota saskaņā ar 70. pantu pieņemt deleģētos aktus attiecībā uz minētā maksājuma piešķiršanas nosacījumiem, prasībām, lai varētu pretendēt uz atbalstu, un agronomijas praksi.

6. Komisija var pieņemt īstenošanas aktus, paredzot noteikumus 4. punktā noteiktā samazinājuma aprēķināšanai. Minētos īstenošanas aktus pieņem saskaņā ar 71. panta 2. punktā minēto pārbaudes procedūru.

59. pants

Apstiprinātas starpnozaru organizācijas

1. Šajā nodaļā "apstiprināta starpnozaru organizācija" ir juridiska persona, ko veido kokvilnas ražotāji un vismaz viens kokvilnas attīrīšanas uzņēmums un kas veic, piemēram, šādas darbības:

a) palīdz labāk koordinēt kokvilnas laišanu tirgū, jo īpaši veicot pētījumus un tirgus izpēti;

b) izstrādā standartlīgumus, kas atbilst Savienības noteikumiem;

c) orientē ražošanu uz tādiem produktiem, kas ir labāk piemēroti tirgus vajadzībām un patērētāju pieprasījumam, jo īpaši attiecībā uz kvalitāti un patērētāju aizsardzību;

d) modernizē metodes un līdzekļus, lai uzlabotu produkta kvalitāti;

e) izstrādā tirdzniecības stratēģijas, lai veicinātu kokvilnas noietu, izmantojot kvalitātes sertifikācijas shēmas.

2. Dalībvalsts, kurā attīrīšanas uzņēmumi veic uzņēmējdarbību, apstiprina starpnozaru organizācijas, kas atbilst saskaņā ar 3. punktu noteiktajiem kritērijiem.

3. Lai nodrošinātu kultūratkarīgā maksājuma par kokvilnu efektīvu piemērošanu, Komisija tiek pilnvarota pieņemt deleģētos aktus saskaņā ar 70. pantu, paredzot:

a) starpnozaru organizāciju apstiprināšanas kritērijus;

b) ražotāju pienākumiem;

c) noteikumiem, ko piemēro situācijās, kad apstiprinātā starpnozaru organizācija neatbilst a) apakšpunktā minētajiem kritērijiem.

▼B

60. pants

Maksājuma piešķiršana

1. Kultūratkarīgo maksājumu par kokvilnu lauksaimniekiem piešķir par atbalsttiesīgu hektāru saskaņā ar 58. pantu.

2. To lauksaimnieku gadījumā, kas ir apstiprinātas starpnozaru organizācijas dalībnieki, 58. panta 1. punktā noteiktās pamatplatības robežās piešķirto kultūratkarīgo maksājumu par kokvilnu par atbalsttiesīgu hektāru palielina par EUR 2.

V SADAĻA

MAZO LAUKSAIMNIEKU ATBALSTA SHĒMA

61. pants

Vispārīgi noteikumi

1. Dalībvalstis var izveidot shēmu mazajiem lauksaimniekiem saskaņā ar šajā sadaļā paredzētajiem nosacījumiem ("mazo lauksaimnieku atbalsta shēma").

Lauksaimnieki, kuru rīcībā 2015. gadā ir īpašumā esošas vai nomātas maksājumtiesības vai – dalībvalstīs, kuras piemēro 36. pantu, – kuri pretendē uz vienotā platībmaksājuma shēmu un kuri ievēro prasību minimumu, kas noteikts 10. panta 1. punktā, var pieteikties dalībai mazo lauksaimnieku atbalsta shēmā.

2. Maksājumi saskaņā ar mazo lauksaimnieku atbalsta shēmu aizstāj maksājumus, kas piešķirami saskaņā ar III un IV sadaļu.

Pirmo daļu nepiemēro, ja dalībvalsts izvēlas 63. panta 2. punkta pirmās daļas a) apakšpunktā izklāstīto maksājuma metodi Tādā gadījumā maksājums ir atkarīgs no attiecīgajiem nosacījumiem, kas izklāstīti III un IV sadaļā, neskarot šā panta 3. punktu.

3. Lauksaimnieki, kas ir mazo lauksaimnieku atbalsta shēmas dalībnieki, ir atbrīvoti no prasības ievērot III sadaļas 3. nodaļā norādītās lauksaimniecības prakses.

4. Nekādas šajā sadaļā paredzētas priekšrocības nepiešķir tiem lauksaimniekiem, par kuriem ir noskaidrots, ka pēc 2011. gada 18. oktobra viņi mākslīgi radījuši apstākļus, lai gūtu priekšrocības no mazo lauksaimnieku atbalsta shēmas.

62. pants

Dalība

1. Lauksaimnieki, kuri vēlas piedalīties mazo lauksaimnieku atbalsta shēmā, iesniedz pieteikumu līdz dienai, kas jānosaka dalībvalstīm, bet ne vēlāk kā līdz 2015. gada 15. oktobrim. Tomēr dalībvalstu noteiktā diena nedrīkst būt pirms pēdējās dienas, kad iesniedzami pieteikumi saskaņā ar pamata maksājumu shēmu vai vienotā platībmaksājuma shēmu.

▼B

Lauksaimnieki, kuri līdz dalībvalsts noteiktajai dienai nav iesnieguši pieteikumu dalībai mazo lauksaimnieku atbalsta shēmā vai kuri pēc minētās dienas nolemj no tās izstāties, vai kuri ir izvēlēti atbalsta saņemšanai saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1305/2013 19. panta 1. punkta c) apakšpunktu, vairs nav tiesīgi piedalīties minētajā shēmā.

2. Atkāpjoties no 1. punkta, dalībvalstis var paredzēt, ka tie lauksaimnieki, kuru tiešo maksājumu summa atbilstīgi III un IV sadaļai ir mazāka nekā dalībvalsts saskaņā ar 63. pantu noteiktā maksimālā summa, ir automātiski jāiekļauj mazo lauksaimnieku atbalsta shēmā, ja vien viņi apzināti neizstājas no tās līdz dalībvalsts noteiktai dienai saskaņā ar 1. punktu, vai kādā no turpmākiem gadiem. Tās dalībvalstis, kuras izmanto šo iespēju, savlaicīgi informē attiecīgos lauksaimniekus par viņu tiesībām izstāties no minētās shēmas.

3. Katra dalībvalsts nodrošina, ka aplēsto 63. pantā minētā maksājuma summu dara zināmu lauksaimniekiem savlaicīgi, pirms minētās dalībvalsts noteiktās pieteikuma iesniegšanas vai atteikšanās dienas.

63. pants

Maksājuma summa

1. Dalībvalstis nosaka gada maksājuma summu katram lauksaimniekam, kas piedalās mazo lauksaimnieku atbalsta shēmā, vienā no šādiem līmeņiem:

a) summa, kas nepārsniedz 25 % no valsts vidējā maksājuma vienam atbalsta saņēmējam un ko dalībvalstis nosaka, pamatojoties uz II pielikumā norādīto valsts maksimālo apjomu 2019. kalendārajam gadam un uz to lauksaimnieku skaitu, kuri atbilstīgi 33. panta 1. punktam vai 36. panta 2. punktam 2015. gadā ir deklarējuši atbalsttiesīgus hektārus;

b) summa, kas atbilst valsts vidējam maksājumam par hektāru, reizināta ar skaitli, kas atbilst hektāru skaitam, bet nepārsniedz pieci, ko jānosaka dalībvalstīm. Valsts vidējo maksājumu par hektāru dalībvalstis nosaka, pamatojoties uz II pielikumā noteikto valsts maksimālo apjomu 2019. kalendārajam gadam un to atbalsttiesīgo hektāru skaitu, kas 2015. gadā deklarēti saskaņā ar 33. panta 1. punktu vai 36. panta 2. punktu.

Pirmās daļas a) vai b) apakšpunktā minētā summa nav mazākas par EUR 500 un nav lielākas par EUR 1 250.

Ja pirmās daļas a) un b) apakšpunkta piemērošanas rezultātā iegūtā summa ir mazāka par EUR 500 vai lielāka par EUR 1 250, šo summu noapaļo attiecīgi uz augšu vai uz leju līdz minētajai minimālajai vai maksimālajai summai.

2. Atkāpjoties no 1. punkta, dalībvalsts var pieņemt lēmumu lauksaimniekiem, kas piedalās, piešķirt:

a) summu, kas vienāda ar to maksājumu kopējo vērtību, kuri katru gadu piešķirami lauksaimniekam saskaņā ar III un IV sadaļu, vai

▼B

b) summu, kas vienāda ar to maksājumu kopējo vērtību, kuri 2015. gadā lauksaimniekam ir piešķirami saskaņā ar III un IV sadaļu, un ko dalībvalstis turpmākajos gados var koriģēt, lai atbilstīgi ņemtu vērā II pielikumā norādītā valsts maksimālā apjoma izmaiņas.

Summa, kas minēta pirmās daļas a) un b) apakšpunktā, nepārsniedz minētās dalībvalsts noteikto summu, kas ir starp EUR 500 un EUR 1 250.

Ja pirmās daļas a) un b) apakšpunkta piemērošanas rezultātā maksājuma summa iznāk mazāka nekā EUR 500, attiecīgā dalībvalsts var nolemt šo summu noapaļot līdz EUR 500.

3. Atkāpjoties no 1. un 2. punkta, Horvātija, Kipra, Slovēnija un Malta minētajos punktos minēto summu var noteikt mazāku par EUR 500, tomēr ne mazāku par EUR 200 vai – Maltas gadījumā – ne mazāku par EUR 50.

64. pants

Īpaši nosacījumi

1. Kamēr lauksaimnieks piedalās mazo lauksaimnieku atbalsta shēmā, viņš:

a) saglabā vismaz tādu atbalsttiesīgo hektāru skaitu, kas atbilst viņa īpašumā esošo vai nomāto maksājumtiesību skaitam vai atbalsttiesīgo hektāru skaitam, kas 2015. gadā deklarēti saskaņā ar 36. panta 2. punktu;

b) ievēro 10. panta 1. punkta b) apakšpunktā minēto prasību minimumu.

2. Maksājumtiesības, ko 2015. gadā atbilstīgi 32. un 33. pantam aktivizējis lauksaimnieks, kurš piedalās mazo lauksaimnieku atbalsta shēmā, uzskata par aktivizētām tiesībām tikmēr, kamēr lauksaimnieks piedalās minētajā shēmā.

Īpašumā esošās vai nomātās maksājumtiesības, kas ir lauksaimnieka rīcībā laikā, kamēr tas piedalās minētajā shēmā, neuzskata par neizmantotām maksājumtiesībām, kuras jāieskaita atpakaļ valsts rezervē vai reģionālajās rezervēs saskaņā ar 31. panta 1. punkta b) apakšpunktu.

Dalībvalstīs, kuras piemēro 36. pantu, atbalsttiesīgos hektārus, kurus 2015. gadā saskaņā ar 36. panta 2. punktu deklarējis lauksaimnieks, kas piedalās mazo lauksaimnieku atbalsta shēmā, uzskata par deklarētiem uz laiku, kamēr lauksaimnieks piedalās minētajā shēmā.

3. Atkāpjoties no 34. panta, maksājumtiesības, kas ir lauksaimniekiem, kuri piedalās mazo lauksaimnieku atbalsta shēmā, nav nododamas, izņemot mantošanas vai paredzamas mantošanas gadījumā.

Lauksaimniekiem, kuri mantošanas vai paredzamas mantošanas ceļā saņem maksājumtiesības no lauksaimnieka, kurš piedalās mazo lauksaimnieku atbalsta shēmā, ir tiesības piedalīties minētajā shēmā, ja vien viņi atbilst prasībām, lai saņemtu atbalstu no pamata maksājuma shēmas, un manto visas maksājumtiesības, kas bija tā lauksaimnieka rīcībā, no kura viņi saņem maksājumtiesības.

▼B

4. Ja dalībvalsts izvēlas maksājuma metodi, kas izklāstīta 63. panta 2. punkta pirmās daļas a) apakšpunktā, nepiemērojot 63. panta 2. punkta trešo daļu, šā panta 1. un 2. punktu, kā arī 3. punkta pirmo daļu nepiemēro.

5. Lai nodrošinātu juridisko noteiktību, Komisija tiek pilnvarota pieņemt deleģētos aktus saskaņā ar 70. pantu, kuros paredz nosacījumus dalībai shēmā, ja ir mainījies shēmas dalībnieka lauksaimnieka stāvoklis.

65. pants

Finanšu noteikumi

1. Lai finansētu šajā sadaļā minēto maksājumu, dalībvalstis no attiecīgajiem maksājumiem pieejamajām kopsummām atskaita summas, ko mazie lauksaimnieki būtu tiesīgi saņemt:

a) saistībā ar III sadaļas 1. nodaļā minēto pamata maksājuma shēmu vai vienotā platībmaksājuma shēmu;

b) kā III sadaļas 2. nodaļā minēto pārdalošo maksājumu;

c) kā III sadaļas 3. nodaļā minēto maksājumu par klimatam un videi labvēlīgām lauksaimniecības praksēm;

d) kā III sadaļas 4. nodaļā minēto maksājumu par apgabaliem, kuros ir dabas ierobežojumi;

e) kā III sadaļas 5. nodaļā minēto maksājumu gados jaunajiem lauksaimniekiem; un

f) kā IV sadaļā minēto saistīto atbalstu.

Dalībvalstīs, kas ir izvēlējušās maksājuma summu aprēķināt saskaņā ar 63. panta 2. punkta pirmās daļas a) apakšpunktu, ja minēto summu kopsumma atsevišķam lauksaimniekam pārsniedz maksimālo summu, ko tās noteikušas, katru summu proporcionāli samazina.

2. Starpību starp visu to maksājumu summu, kas pienākas saskaņā ar mazo lauksaimnieku atbalsta shēmu, un kopsummu, kas finansēta saskaņā ar pirmo daļu, finansē vienā vai vairākos no šādiem veidiem:

a) attiecīgajā gadā piemērojot 30. panta 7. punktu;

b) izmantojot līdzekļus, kas attiecīgajā gadā netika izmantoti, lai finansētu III sadaļas 5. nodaļā paredzētos maksājumus gados jaunajiem lauksaimniekiem;

c) piemērojot lineāru samazinājumu visiem maksājumiem, kas piešķirami saskaņā ar 32. vai 36. pantu.

3. Izņemot gadījumus, kad dalībvalstis ir izvēlējušās gada maksājuma summu noteikt saskaņā ar 63. panta 2. punkta pirmās daļas a) apakšpunktu, elementi, pamatojoties uz kuriem nosaka šā panta 1. punktā minētās summas, nemainās visu laiku, kamēr lauksaimnieks piedalās mazo lauksaimnieku shēmā.

▼B

4. Ja to maksājumu kopējā summa, kas pienākas saskaņā ar mazo lauksaimnieku atbalsta shēmu, pārsniedz 10 % no II pielikumā noteiktā valsts gada maksimālā apjoma, dalībvalstis piemēro lineāru samazinājumu summām, kas maksājamas saskaņā ar šo sadaļu, lai ievērotu minēto procentuālo daļu, ja vien tās nenosaka maksājuma summu saskaņā ar 63. panta 2. punkta pirmās daļas a) apakšpunktu, nepiemērojot 63. panta 2. punkta trešo daļu.

Tāds pats izņēmums attiecas uz dalībvalstīm, kuras maksājuma apjomu ir noteikušas saskaņā ar 63. panta 2. punkta pirmās daļas b) apakšpunktu, nepiemērojot 63. panta 2. punkta trešo daļu, un kurām noteiktais valsts maksimālais apjoms 2019. kalendārajam gadam, kas noteikts II pielikumā, ir lielāks nekā 2015. gadā, un kuras piemēro 25. panta 1. punktā vai 36 panta 2. punktā noteikto aprēķināšanas metodi.

VI SADAĻA

KOKVILNAS NOZARES PĀRSTRUKTURĒŠANAS VALSTS PROGRAMMAS

66. pants

Gada budžeta izmantošana pārstrukturēšanas programmām

1. Dalībvalstīm, kuras piemērojušas Regulas (EK) Nr. 637/2008 4. panta 1. punkta pirmo daļu, attiecīgo gada budžetu, kas pieejams saskaņā ar minētās regulas 5. panta 1. punktu, no 2014. gada 1. janvāra pārvieto, un tas veido Savienības papildu līdzekļus lauku attīstības programmas pasākumiem, kurus finansē saskaņā ar Regulu (ES) Nr. 1305/2013.

2. Dalībvalstīm, kuras piemērojušas Regulas (EK) Nr. 637/2008 4. panta 1. punkta otro daļu, attiecīgo gada budžetu, kas pieejams saskaņā ar minētās regulas 5. panta 1. punktu, no 2017. gada 1. janvāra iekļauj valsts maksimālajos apjomos, kas noteikti šīs regulas II pielikumā.

VII SADAĻA

NOBEIGUMA NOTEIKUMI

1. NODAĻA

Paziņojumi un ārkārtas situācijas

67. pants

Paziņošanas prasības

1. Lai nodrošinātu šajā regulā izklāstīto noteikumu pareizu piemērošanu, Komisija tiek pilnvarota pieņemt deleģētos aktus saskaņā ar 70. pantu, lai noteiktu vajadzīgos pasākumus, kas saistīti ar dalībvalstu sniedzamajiem paziņojumiem Komisijai šīs regulas piemērošanas mērķiem, vai lai veiktu tiešo maksājumu pārbaudi, kontroli, uzraudzību, novērtēšanu un revīziju un lai nodrošinātu atbilstību ar Padomes lēmumu noslēgtos starptautiskos nolīgumos izklāstītām prasībām, tostarp minētajos nolīgumos paredzētām paziņošanas prasībām. Šādi rīkojoties, Komisija ņem vērā vajadzību pēc datiem un potenciālo datu avotu sinerģiju.

▼B

Iegūto informāciju attiecīgā gadījumā var nosūtīt vai darīt pieejamu starptautiskām organizācijām un trešo valstu kompetentajām iestādēm un var darīt pieejamu atklātībai, ja tiek aizsargāti personas dati un ievērotas uzņēmumu likumīgās intereses aizsargāt savus komercnoslēpumus.

2. Lai 1. punktā minētos paziņojumus veiktu ātri, efektīvi, precīzi un izmaksu ziņā efektīvi, Komisija tiek pilnvarota pieņemt deleģētos aktus saskaņā ar 70. pantu, lai noteiktu papildu noteikumus par:

a) paziņojamās informācijas būtību un veidu;

b) apstrādājamo datu kategorijām un maksimālajiem uzglabāšanas laikposmiem;

c) tiesībām piekļūt informācijai vai informācijas sistēmām, kas darītas pieejamas;

d) informācijas publiskošanas nosacījumiem.

3. Komisija pieņem īstenošanas aktus, ar kuriem paredz:

a) paziņošanas metodes;

b) noteikumus par šā panta piemērošanai vajadzīgās informācijas sniegšanu;

c) paziņojamās informācijas pārvaldības kārtību, kā arī noteikumus par paziņojumu saturu, formu, sniegšanas laiku un biežumu, un termiņiem;

d) kārtību, kādā informāciju vai dokumentus nosūta vai dara pieejamus dalībvalstīm, starptautiskām organizācijām, trešo valstu kompetentajām iestādēm vai sabiedrībai, nodrošinot personas datu aizsardzību un lauksaimnieku un uzņēmumu likumīgās intereses aizsargāt savus komercnoslēpumus.

Minētos īstenošanas aktus pieņem saskaņā ar 71. panta 2. punktā minēto pārbaudes procedūru.

68. pants

Personas datu apstrāde un aizsardzība

1. Dalībvalstis un Komisija vāc personas datus 67. panta 1. punktā izklāstītajos nolūkos. Tās neapstrādā šos datus veidā, kas neatbilst minētajiem nolūkiem.

2. Ja personas datus apstrādā 67. panta 1. punktā minētajos uzraudzības un novērtēšanas nolūkos, šos datus padara anonīmus un apstrādā tikai apkopotā veidā.

▼B

3. Personas datus apstrādā saskaņā ar Direktīvu 95/46/EK un Regulu (EK) Nr. 45/2001. Konkrēti, šos datus neuzglabā veidā, kas ļauj identificēt datu subjektus ilgāk, nekā nepieciešams nolūkos, kuros tie iegūti vai kuros tie tiek turpmāk apstrādāti, ņemot vērā minimālos uzglabāšanas laikposmus, kuri paredzēti piemērojamos valstu un Savienības tiesību aktos.

4. Dalībvalstis informē datu subjektus par to, ka valsts un Savienības struktūras var apstrādāt viņu personas datus saskaņā ar 1. punktu un ka šajā sakarā datu subjektiem ir tiesības, kas izklāstītas attiecīgi Direktīvā 95/46/EK un Regulā (EK) Nr. 45/2001.

5. Uz šo pantu attiecas Regulas (ES) Nr. 1306/2013 111. līdz 114. pants.

69. pants

Pasākumi īpašu problēmu risināšanai

1. Lai atrisinātu konkrētas problēmas, Komisija pieņem īstenošanas aktus, kas ārkārtas gadījumos ir vajadzīgi un pamatoti. Šādos īstenošanas aktos var izdarīt atkāpes no šīs regulas noteikumiem tādā apjomā un tādam laikposmam, kādā tas noteikti vajadzīgs. Minētos īstenošanas aktus pieņem saskaņā ar 71. panta 2. punktā minēto pārbaudes procedūru.

2. Ja tas nepieciešams pienācīgi pamatotos steidzamos gadījumos un lai risinātu šādas konkrētas problēmas, vienlaikus nodrošinot tiešo maksājumu sistēmas nepārtrauktu darbību, Komisija pieņem tūlītēji piemērojamus īstenošanas aktus saskaņā ar 71. panta 3. punktā minēto procedūru.

3. Pasākumi, kas pieņemti saskaņā ar 1. vai 2. punktu, paliek spēkā ne ilgāk kā divpadsmit mēnešus. Ja pēc šā laikposma minētajos punktos izklāstītās konkrētās problēmas joprojām nav novērstas, Komisija, lai rastu pastāvīgu risinājumu, var iesniegt atbilstīgu tiesību akta priekšlikumu.

4. Par visiem pasākumiem, kas pieņemti saskaņā ar 1. vai 2. punktu, Komisija divu darbadienu laikā pēc to pieņemšanas informē Eiropas Parlamentu un Padomi.

2. NODAĻA

Pilnvaru deleģēšana un īstenošanas noteikumi

70. pants

Deleģēšanas īstenošana

1. Pilnvaras pieņemt deleģētos aktus Komisijai piešķir, ievērojot šajā pantā izklāstītos nosacījumus.

▼B

2. Pilnvaras pieņemt 2. pantā, 4. panta 3. punktā, 6. panta 3. punktā, 7. panta 3. punktā, 8. panta 3. punktā, 9. panta 5. punktā, 20. panta 6. punktā, 35. pantā, 36. panta 6. punktā, 39. panta 3. punktā, 43. panta 12. punktā, 44. panta 5. un 6. punktā, 46. panta 9. punktā, 50. panta 11. punktā, 52. panta 9. punktā, 57. panta 3. punktā, 58. panta 5. punktā, 59. panta 3. punktā, 64. panta 5. punktā, 67. panta 1. un 2. punktā un 73. pantā minētos deleģētos aktus Komisijai piešķir uz septiņu gadu laikposmu no 2014. gada 1. janvāra. Komisija sagatavo ziņojumu par pilnvaru deleģēšanu vēlākais deviņus mēnešus pirms septiņu gadu laikposma beigām. Pilnvaru deleģēšana tiek automātiski pagarināta uz tāda paša ilguma laikposmiem, ja vien Eiropas Parlaments vai Padome neiebilst pret šādu pagarinājumu vēlākais trīs mēnešus pirms katra laikposma beigām.

3. Eiropas Parlaments vai padome jebkurā laikā var atsaukt 2. pantā, 4. panta 3. punktā, 6. panta 3. punktā, 7. panta 3. punktā, 8. panta 3. punktā, 9. panta 5. punktā, 20. panta 6. punktā, 35. pantā, 36. panta 6. punktā, 39. panta 3. punktā, 43. panta 12. punktā, 44. panta 5. un 6. punktā, 46. panta 9. punktā, 50. panta 11. punktā, 52. panta 9. punktā, 57. panta 3. punktā, 58. panta 5. punktā, 59. panta 3. punktā, 64. panta 5. punktā, 67. panta 1. un 2. punktā un 73. pantā minēto pilnvaru deleģēšanu. Ar lēmumu par atsaukšanu izbeidz tajā norādīto pilnvaru deleģēšanu. Lēmums stājas spēkā nākamajā dienā pēc tā publicēšanas Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī vai vēlākā dienā, kas tajā norādīta. Tas neskar jau spēkā esošos deleģētos aktus.

4. Tiklīdz tā pieņem deleģētu aktu, Komisija par to paziņo vienlaikus Eiropas Parlamentam un Padomei.

5. Saskaņā ar 2. pantu, 4. panta 3. punktā, 6. panta 3. punktā, 7. panta 3. punktā, 8. panta 3. punktā, 9. panta 5. punktā, 20. panta 6. punktā, 35. pantā, 36. panta 6. punktā, 39. panta 3. punktā, 43. panta 12. punktā, 44. panta 5. un 6. punktā, 46. panta 9. punktā, 50. panta 11. punktā, 52. panta 9. punktā, 57. panta 3. punktā, 58. panta 5. punktā, 59. panta 3. punktā, 64. panta 5. punktā, 67. panta 1. un 2. punktā un 73. pantā pieņemts deleģētais akts stājas spēkā tikai tad, ja divos mēnešos no dienas, kad minētais akts paziņots Eiropas Parlamentam un Padomei, ne Eiropas Parlaments, ne Padome nav izteikuši iebildumus, vai ja pirms minētā laikposma beigām gan Eiropas Parlaments, gan Padome ir informējuši Komisiju par savu nodomu neizteikt iebildumus. Pēc Eiropas Parlamenta vai Padomes iniciatīvas šo laikposmu pagarina par diviem mēnešiem.

71. pants

Komiteju procedūra

1. Komisijai palīdz komiteja, kuru sauc "Tiešo maksājumu komiteja". Minētā komiteja ir komiteja Regulas (ES) Nr. 182/2011 nozīmē.

▼B

2. Ja ir atsauce uz šo punktu, piemēro Regulas (ES) Nr. 182/2011 5. pantu.

Attiecībā uz aktiem, kas minēti 24. panta 11. punktā, 31. panta 2. punktā un 67. panta 3. punktā, ja Komiteja atzinumu nesniedz, Komisija nepieņem īstenošanas akta projektu, un piemēro Regulas (ES) Nr. 182/2011 5. panta 4. punkta trešo daļu.

3. Ja ir atsauce uz šo punktu, piemēro Regulas (ES) Nr. 182/2011 8. pantu saistībā ar tās 5. pantu.

3. NODAĻA

Pārejas un nobeiguma noteikumi

72. pants

Atcelšana

1. Regula (EK) Nr. 637/2008 tiek atcelta no 2014. gada 1. janvāra.

Tomēr to turpina piemērot līdz 2017. gada 31. decembrim attiecībā uz dalībvalstīm, kuras ir izmantojušas minētās regulas 4. panta 1. punkta otrajā daļā paredzēto iespēju.

2. Regulu (EK) Nr. 73/2009 atceļ.

▼M1

Tomēr to turpina piemērot attiecībā uz atbalsta pieteikumiem, kas ir saistīti ar pieprasījumu gadiem, kuri sākas pirms 2015. gada 1. janvāra.

▼B

Neskarot 3. punktu, atsauces uz atcelto regulu uzskata par atsaucēm uz šo regulu vai Regulu (ES) Nr. 1306/2013, un tās lasa saskaņā ar šīs regulas XI pielikumā iekļauto atbilstības tabulu.

3. Šajā regulā ietvertās atsauces uz Regulu (EK) Nr. 73/2009 un Regulu (EK) Nr. 1782/2003 uzskata par atsaucēm, kas izdarītas uz minētajām regulām, kādas tās bija spēkā pirms atcelšanas.

73. pants

Pārejas noteikumi

Lai nodrošinātu netraucētu pāreju no Regulā (EK) Nr. 73/2009 noteiktās kārtības uz šajā regulā noteikto kārtību, Komisija tiek pilnvarota pieņemt deleģētos aktus saskaņā ar 70. pantu attiecībā uz vajadzīgajiem pasākumiem, lai aizsargātu jebkādas lauksaimnieku iegūtās tiesības un tiesisko paļāvību.

74. pants

Stāšanās spēkā un piemērošana

Šī regula stājas spēkā tās publicēšanas dienā *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

▼B

To piemēro no 2015. gada 1. janvāra.

Tomēr 8. pantu, 9. panta 6. punktu, 11. panta 6. punktu, 14. pantu,16. pantu, 21. panta 2. un 3. punktu, 22. panta 2. punktu, 23. panta 1. punkta pirmo daļu, 23. panta 6. punktu, 24. panta 10. punktu, 29. pantu, 36. panta 1. punkta pirmo daļu, 41. panta 1. punktu, 43. panta 2. punktu, 45. panta 2. punkta ceturto daļu, 46. panta 2. un 8. punktu,495. panta 1. punktu, 51. panta 1. punktu, 53. pantu, 54. pantu, 66. panta 1. punktu, 67.pantu, 70. pantu un 72. panta 1. punktu piemēro no šīs regulas spēkā stāšanās dienas.

Šī regula uzliek saistības kopumā un ir tieši piemērojama visās dalībvalstīs.

▼B

I PIELIKUMS

Atbalsta shēmu saraksts

Nozare	Juridiskais pamats	Piezīmes
Pamata maksājuma shēma	Šīs regulas III sadaļas 1. nodaļas 1., 2., 3. un 5. iedaļa	Atsaistīts maksājums
Vienotā platībmaksājuma shēma	Šīs regulas 36. pants	Atsaistīts maksājums
Pārdalošs maksājums	Šīs regulas III sadaļas 2. nodaļa	Atsaistīts maksājums
Maksājums par klimatam un videi labvēlīgām lauksaimniecības praksēm	Šīs regulas III sadaļas 3. nodaļa	Atsaistīts maksājums
Maksājums apgabaliem, kuros ir dabas ierobežojumi	Šīs regulas III sadaļas 4. nodaļa	Atsaistīts maksājums
Maksājums gados jaunajiem lauksaimniekiem	Šīs regulas III sadaļas 5. nodaļa	Atsaistīts maksājums
Brīvprātīgs saistītais atbalsts	Šīs regulas IV sadaļas 1. nodaļa	
Kultūratkarīgais maksājums par kokvilnu	Šīs regulas IV sadaļas 2. nodaļa	Platībmaksājums
Mazo lauksaimnieku shēma	Šīs regulas V sadaļa	Atsaistīts maksājums
POSEI	Regulas (ES) Nr. 228/2013 IV nodaļa	Tiešie maksājumi saskaņā ar programmās noteiktajiem pasākumiem
Egejas jūras salas	Regulas (ES) Nr. 229/2013 IV nodaļa	Tiešie maksājumi saskaņā ar programmās noteiktajiem pasākumiem

▼**M5**

II PIELIKUMS

Valsts maksimālais apjoms, kas minēts 6. pantā

(tūkstošos EUR)

Kalendārais gads	2015	2016	2017	2018	2019	2020
Beļģija	523 658	509 773	502 095	488 964	481 857	505 266
Bulgārija	721 251	792 449	793 226	794 759	796 292	796 292
Čehija	844 854	844 041	843 200	861 708	861 698	872 809
Dānija	870 751	852 682	834 791	826 774	818 757	880 384
Vācija	4 912 772	4 880 476	4 848 079	4 820 322	4 792 567	5 018 395
Igaunija	114 378	114 562	123 704	133 935	143 966	169 366
Īrija	1 215 003	1 213 470	1 211 899	1 211 482	1 211 066	1 211 066
Grieķija	1 921 966	1 899 160	1 876 329	1 855 473	1 834 618	1 931 177
Spānija	4 842 658	4 851 682	4 866 665	4 880 049	4 893 433	4 893 433
Francija	7 302 140	7 270 670	7 239 017	7 214 279	7 189 541	7 437 200
Horvātija [1]	183 035	202 065	240 125	278 185	316 245	304 479
Itālija	3 902 039	3 850 805	3 799 540	3 751 937	3 704 337	3 704 337
Kipra	50 784	50 225	49 666	49 155	48 643	48 643
Latvija	181 044	205 764	230 431	255 292	280 154	302 754
Lietuva	417 890	442 510	467 070	492 049	517 028	517 028
Luksemburga	33 604	33 546	33 487	33 460	33 432	33 432
Ungārija	1 345 746	1 344 461	1 343 134	1 343 010	1 342 867	1 269 158
Malta	5 241	5 241	5 242	5 243	5 244	4 690
Nīderlande	749 315	736 840	724 362	712 616	700 870	732 370
Austrija	693 065	692 421	691 754	691 746	691 738	691 738
Polija	3 378 604	3 395 300	3 411 854	3 431 236	3 450 512	3 061 518
Portugāle	565 816	573 954	582 057	590 706	599 355	599 355
Rumānija	1 599 993	1 772 469	1 801 335	1 872 821	1 903 195	1 903 195
Slovēnija	137 987	136 997	136 003	135 141	134 278	134 278
Slovākija	438 299	441 478	444 636	448 155	451 659	394 385
Somija	523 333	523 422	523 493	524 062	524 631	524 631
Zviedrija	696 890	697 295	697 678	698 723	699 768	699 768
Apvienotā Karaliste	3 173 324	3 179 880	3 186 319	3 195 781	3 205 243	3 591 683

[1] Horvātijai valsts maksimālais apjoms 2021. kalendārajam gadam ir EUR 342 539 000 un 2022. kalendārajam gadam EUR 380 599 000.

▼**M5**

III PIELIKUMS

Neto maksimālais apjoms, kas minēts 7. pantā

(miljonos EUR)

Kalendārais gads	2015	2016	2017	2018	2019	2020
Beļģija	523,7	509,8	502,1	489,0	481,9	505,3
Bulgārija	720,9	788,8	789,6	791,0	792,5	798,9
Čehija	840,1	839,3	838,5	856,7	856,7	872,8
Dānija	870,2	852,2	834,3	826,3	818,3	880,4
Vācija	4 912,8	4 880,5	4 848,1	4 820,3	4 792,6	5 018,4
Igaunija	114,4	114,5	123,7	133,9	143,9	169,4
Īrija	1 214,8	1 213,3	1 211,8	1 211,4	1 211,0	1 211,1
Grieķija	2 109,8	2 087,0	2 064,1	2 043,3	2 022,4	2 119,0
Spānija	4 902,3	4 911,3	4 926,3	4 939,7	4 953,1	4 954,4
Francija	7 302,1	7 270,7	7 239,0	7 214,3	7 189,5	7 437,2
Horvātija [1]	183,0	202,1	240,1	278,2	316,2	304,5
Itālija	3 897,1	3 847,3	3 797,2	3 750,0	3 702,4	3 704,3
Kipra	50,8	50,2	49,7	49,1	48,6	48,6
Latvija	181,0	205,7	230,3	255,0	279,8	302,8
Lietuva	417,9	442,5	467,1	492,0	517,0	517,0
Luksemburga	33,6	33,5	33,5	33,5	33,4	33,4
Ungārija	1 276,7	1 275,5	1 274,1	1 274,0	1 273,9	1 269,2
Malta	5,2	5,2	5,2	5,2	5,2	4,7
Nīderlande	749,2	736,8	724,3	712,5	700,8	732,4
Austrija	693,1	692,4	691,8	691,7	691,7	691,7
Polija	3 359,2	3 375,7	3 392,0	3 411,2	3 430,2	3 061,5
Portugāle	565,9	574,0	582,1	590,8	599,4	599,5
Rumānija	1 600,0	1 772,5	1 801,3	1 872,8	1 903,2	1 903,2
Slovēnija	138,0	137,0	136,0	135,1	134,3	134,3
Slovākija	435,5	438,6	441,8	445,2	448,7	394,4
Somija	523,3	523,4	523,5	524,1	524,6	524,6
Zviedrija	696,8	697,2	697,6	698,7	699,7	699,8
Apvienotā Karaliste	3 169,8	3 176,3	3 182,7	3 191,4	3 200,8	3 591,7

[1] Horvātijai neto maksimālais apjoms 2021. kalendārajam gadam ir EUR 342 539 000 un 2022. kalendārajam gadam ir EUR 380 599 000.

▼B

IV PIELIKUMS

10. panta 2. punktā minētās robežvērtību koriģēšanas limiti

Dalībvalsts	EUR robežvērtības limits (10. panta 1. punkta a) apakšpunkts)	Hektāru robežvērtības limits (10. panta 1. punkta b) apakšpunkts)
Beļģija	400	2
Bulgārija	200	0,5
Čehijas Republika	200	5
Dānija	300	5
Vācija	300	4
Igaunija	100	3
Īrija	200	3
Grieķija	400	0,4
Spānija	300	2
Francija	300	4
Horvātija	100	1
Itālija	400	0,5
Kipra	300	0,3
Latvija	100	1
Lietuva	100	1
Luksemburga	300	4
Ungārija	200	0,3
Malta	500	0,1
Nīderlande	500	2
Austrija	200	2
Polija	200	0,5
Portugāle	200	0,3
Rumānija	200	0,3
Slovēnija	300	0,3
Slovākija	200	2
Somija	200	3
Zviedrija	200	4
Apvienotā Karaliste	200	5

▼B

V PIELIKUMS

10., 16. un 18. pantā minētie finanšu noteikumi, ko piemēro Bulgārijai un Rumānijai

A. Summas, lai piemērotu 10. panta 1. punkta a) apakšpunktu un aprēķinātu maksājumiem noteiktos valsts maksimālos apjomus, kas minēti 16. pantā, 2015 gadā:

Bulgārija: EUR 790 909 000

Rumānija: EUR 1 783 426 000

B. Pamatmaksājuma shēmu papildinošo valsts tiešo maksājumu kopsumma, kas minēta 18. panta 1. punktā, 2015. gadā:

Bulgārija: EUR 69 657 000

Rumānija: EUR 153 536 000

C. Kultūratkarīgo maksājumu par kokvilnu papildinošo valsts tiešo maksājumu kopsumma, kas minēta 18. panta 2. punktā, 2015. gadā:

Bulgārija: EUR 258 952

▼**M3**

VI PIELIKUMS

10. un 19. pantā minētie finanšu noteikumi, ko piemēro Horvātijai

A. Summa 10. panta 1. punkta a) apakšpunkta piemērošanai:

EUR 380 599 000

B. Papildinošo valsts tiešo maksājumu kopsummas, kas minētas 19. panta 3. punktā:

(tūkstošos EUR)

2015	2016	2017	2018	2019	2020	2021
247 390	228 360	190 300	152 240	114 180	76 120	38 060

▼B

VII PIELIKUMS

Maksimālā summa, kas jāpieskaita II pielikumā noteiktajām summām saskaņā ar 20. panta 2. punktu

(tūkstošos EUR)

2015	2016	2017	2018	2019	2020	2021	2022
3 360	3 840	4 800	5 760	6 720	7 680	8 640	9 600

▼B

VIII PIELIKUMS

Lauku saimniecības vidējais lielums, kas minēta 41. panta 4. punktā

Dalībvalsts	Lauku saimniecības vidējais lielums (hektāros)
Beļģija	29
Bulgārija	6
Čehijas Republika	89
Dānija	60
Vācija	46
Igaunija	39
Īrija	32
Grieķija	5
Spānija	24
Francija	52
Horvātija	5,9
Itālija	8
Kipra	4
Latvija	16
Lietuva	12
Luksemburga	57
Ungārija	7
Malta	1
Nīderlande	25
Austrija	19
Polija	6
Portugāle	13
Rumānija	3
Slovēnija	6
Slovākija	28
Somija	34
Zviedrija	43
Apvienotā Karaliste	54

▼B

IX PIELIKUMS

Saraksts līdzvērtīgām praksēm, kuras minētas 43. panta 3. punktā

I. Kultūraugu dažādošanai līdzvērtīgas prakses

1) Kultūraugu dažādošana

Prasība – vismaz trīs kultūraugi, galvenajam kultūraugam ir atvēlēti maksimāli 75 %, un piemēro vienu vai vairākus no šādiem nosacījumiem:

— vismaz četri kultūraugi,

— piemēro mazākas maksimālās robežvērtības, vai

— ir piemērotāka tādu kultūraugu izvēle kā, piemēram, pākšaugi, proteīnaugi, kultūraugi, kam nav vajadzīga apūdeņošana vai kas attiecīgi nav jāapstrādā ar pesticīdiem,

— senu, tradicionālu vai apdraudētu kultūraugu reģionālas šķirnes ietvertas vismaz 5 % no augsekai paredzētās zemes platības.

2) Augseka

Prasība – vismaz trīs kultūraugi, galvenajam kultūraugam ir atvēlēti maksimāli 75 %, un piemēro vienu vai vairākus no šādiem nosacījumiem:

— izmanto videi labvēlīgāku kultūraugu daudzgadu secīgumu un/vai papuves,

— ir vismaz četri kultūraugi.

3) Augu sega ziemā (*)

4) Uztvērējaugi (*)

II. Ilggadīgo zālāju saglabāšanas praksei līdzvērtīga prakse

1) Pļavu vai ganību apsaimniekošana

Prasība – ilggadīgo zālāju uzturēšana un ir izpildīts viens vai vairāki no šādiem nosacījumiem:

— izciršanas kārtība vai piemērota pļaušana (termiņi, paņēmieni, limiti),

— ainavas elementu saglabāšana ilggadīgo zālāju platībā un krūmāju uzraudzība,

— noteiktas zālāju šķirnes un/vai sēšanas kārtība zālāju platības atjaunošanai atkarībā no zālāju veida, neiznīcinot bioloģiski vērtīgu zālāju,

— lopbarības zālaugu vai siena novākšana,

— stāvām nogāzēm piemērota platības apsaimniekošana,

— mēslošanas režīms,

— pesticīdu lietošanas ierobežojumi.

(*) Prakse, ievērojot 43. panta 12. punkta c) apakšpunktā minēto aprēķināšanu.

▼B

2) Ekstensīvās ganīšanas sistēmas

Prasība – ilggadīgo zālāju saglabāšana un ir izpildīts viens vai vairāki no šādiem nosacījumiem:

— ekstensīvā ganīšana (laiks, maksimālais ganāmpulka blīvums),

— ganīšana vai kalnu ganāmpulku uzturēšana,

— vietējo vai tradicionālo sugu izmantošana ilggadīgo zālāju platības noganīšanai.

III. Ekoloģiski nozīmīgai platībai līdzvērtīgas prakses

Prasība –t vismaz tai procentuālajai aramzemes daļai, kas noteikta saskaņā ar 46. panta 1. punktu, piemēro jebkuru no šādām praksēm.

1) Ekoloģiska zemes atstāšana atmatā

2) "Buferjoslu" izveide vērtīgos dabas apvidos, "*Natura 2000*" vai citās bioloģiskās daudzveidības aizsardzības teritorijās, tostarp gar lauku aizsardzības joslām un ūdenstecēm.

3) Neapstrādātu buferjoslu un lauku malu apsaimniekošana (izciršanas kārtība, vietējās vai noteiktas zālāju šķirnes un/vai apsēšanas kārtība, atkārtota apsēšana ar reģionālām šķirnēm, pesticīdu neizmantošana, kūtsmēslu un/vai minerālmēslu nelietošana, neapūdeņošana, izvairīšanās no augsnes sablīvēšanas).

4) Lauku robežas, joslas laukā un gabali, ko apsaimnieko savvaļas dzīvnieku vai konkrētas faunas vajadzībām (lauka malas ar zālaugiem, ligzdu aizsardzība, savvaļas puķu joslas, vietējo kultūraugu sēklu sajaukums, nenovāktie kultūraugi).

5) Ainavas elementu (koku, lauku aizsardzības joslu, krasta koku veģetācijas, akmens mūru (terašu), grāvju un dīķu) apsaimniekošana (atzarošana, apgriešana, termiņi, paņēmieni, atjaunošana).

6) Kūdrainas vai mitras aramzemes augsnes saglabāšana zem zālājiem (neizmantojot mēslojumu un augu aizsardzības līdzekļus).

7) Audzēšana aramzemē notiek, neizmantojot mēslojumu (minerālmēslus un kūtsmēslus) un/vai augu aizsardzības līdzekļus, zemi neapūdeņojot un divus gadus pēc kārtas noteiktā vietā nesējot vienu un to pašu kultūraugu (*)

8) Aramzemes pārveidošana par ekstensīvi izmantotiem ilggadīgiem zālājiem.

▼M2

X PIELIKUMS

46. panta 3. punktā ([1]) minētie pārrēķina un svēruma koeficienti

Elements	Pārrēķina koeficients (m/koki uz m^2)	Svēruma koeficients	Ekoloģiski nozīmīga platība (ja piemēro abus koeficientus)
Papuvē esoša zeme (uz 1m^2)	nepiemēro	1	1 m^2
Terases (uz 1m)	2	1	2 m^2
Ainavas elementi:			
Dzīvžogi / kokiem apaugušas joslas (uz 1 m)	5	2	10 m^2
Atsevišķi augošs koks (uz vienu koku)	20	1,5	30 m^2
Rindā augoši koki (uz 1 m)	5	2	10 m^2
Koku grupa / koku puduri (uz 1m^2)	nepiemēro	1,5	1,5 m^2
Laukmale (uz 1m)	6	1,5	9 m^2
Dīķi (uz 1 m^2)	nepiemēro	1,5	1,5 m^2
Grāvji (uz 1m)	3	2	6 m^2
Tradicionālie akmeņu iežogojumi (uz 1m)	1	1	1 m^2
Citas iezīmes, kas nav uzskaitītas iepriekš, bet ir aizsargātas saskaņā ar LLVA 7, *SMR* 2 vai *SMR* 3 (uz 1 m^2)	nepiemēro	1	1 m^2
Buferjoslas (uz 1m)	6	1,5	9 m^2
Agromežsaimniecības hektāri (uz 1m^2)	nepiemēro	1	1 m^2
Atbalsttiesīgo hektāru joslas gar meža malām (uz 1m)			
bez ražošanas	6	1,5	9 m^2
ar ražošanu	6	0,3	1,8 m^2
Platības ar īscirtmeta atvasājiem (uz 1m^2)	nepiemēro	0,3	0,3 m^2
Apmežotās platības, kas minētas 32. panta 2. punkta b) apakšpunkta ii) punktā (uz m^2)	nepiemēro	1	1 m^2
Platības, ko veido starpkultūras vai zaļais segums (uz 1 m^2)	nepiemēro	0,3	0,3 m^2
Platības, ko aizņem slāpekli piesaistoši kultūraugi (uz 1 m^2)	nepiemēro	►M4 0,7 ◄	0,3 m^2

([1]) Pārrēķina un svēruma koeficientus piemēro arī elementiem, kas ietilpst līdzvērtīgā praksē, kura minēta IX pielikuma III iedaļā, un ir tādi paši kā elementi, kas uzskaitīti šajā pielikumā un norādīti 45. pantā Komisijas 2014. gada 11. marta Deleģētajā regulā (ES) Nr. 639/2014, ar ko papildina Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 1307/2013, ar ko izveido noteikumus par lauksaimniekiem paredzētiem tiešajiem maksājumiem, kurus veic saskaņā ar kopējās lauksaimniecības politikas atbalsta shēmām, un groza tās X pielikumu (OV L 181, 20.6.2014., 1. lpp.), bet tikai tālab, lai aprēķinātu ekoloģiski nozīmīgi platību saimniecībā, kā minēts šīs regulas 46. panta 1. punktā.

▼B

XI PIELIKUMS

Atbilstības tabula

minēta 72. panta 2. punktā

Regula (EK) Nr. 73/2009	Šī regula	Regula (ES) Nr 1306/2013
1. pants	1. pants	—
2. pants	4. pants	—
3. pants	5. pants	—
4. panta 1. punkts	—	91. pants
4. panta 2. punkts	—	95. pants
5. pants	—	93. pants
6. panta 1. punkts	—	94. pants
6. panta 2. punkts	—	—
7. pants	—	—
8. pants	7. pants	—
9. pants	—	—
10. pants	—	—
10.a pants	—	—
10.b pants	—	—
10.c pants	—	—
10.d pants	—	—
11. pants	8. pants	26. panta 1. un 2. punkts
11. panta 3. punkts	8. panta 2. punkts	—
11.a pants	8. panta 3. punkts	—
12. panta 1. un 2. punkts	—	12. pants
12. panta 3. punkts	—	14. pants
12. panta 4. punkts	—	—
13. pants	—	13. panta 2. punkts
14. pants	—	67. pants
15. pants	—	68. panta 1. un 2. punkts
16. pants	—	69. pants
17. pants	—	70. pants
18. pants	—	71. pants
19. pants	—	72. pants

▼B

Regula (EK) Nr. 73/2009	Šī regula	Regula (ES) Nr 1306/2013
20. pants	—	74. panta 1., 2. un 3. punkts
21. pants	—	74. panta 4. punkts
22. pants	—	96. pants
23. pants	—	97. pants
24. pants	—	99. pants
25. pants	—	100. pants
26. pants	—	61. pants
27. panta 1. punkts	—	102. panta 3. punkts
27. panta 2. punkts	—	47. pants
27. panta 3. punkts	—	68. panta 3. punkts
28. panta 1. punkts	10. pants	—
28. panta 2. punkts	9. panta 3. punkts	—
28. panta 3. punkts	31. panta 1. punkta a) apakšpunkta i) un ii) punkts	—
29. pants	—	75. pants
30. pants	—	60. pants
31. pants	—	2. panta 2. punkts
32. pants	15. pants	—
33. pants	—	—
34. panta 2. punkts	32. panta 2. un 4. punkts	—
35. pants	33. pants	—
36. pants	—	—
37. pants	12. pants	—
38. pants	—	—
39. panta 1. punkts	32. panta 6. punkts	—
39. panta 2. punkts	35. panta 3. punkts	—
40. panta 1. punkts	6. panta 1. punkts	—
41. panta 1. punkts	30. panta 1. punkts	—
41. panta 2. punkts	30. panta 3. un 6.. punkts	—
41. panta 3. punkts	30. panta 3. punkts un 7. punta a) apakšpunkts	—
41. panta 4. punkts	—	—
41. panta 5. punkts	30. panta 10. punkts	—
41. panta 6. punkts	—	—
42. pants	31. panta 1. punkta b) apakšpunkts	—
43. panta 1. punkts	34. panta 1., 2. un 3. punkts	—

▼B

Regula (EK) Nr. 73/2009	Šī regula	Regula (ES) Nr 1306/2013
43. panta 2. punkts	—	
43. panta 3. punkts	34. panta 4. punkts	—
44. pants	—	—
45. pants	—	—
46. pants	—	—
47. pants	—	—
48. pants	—	—
49. pants	—	—
50. pants	—	—
51. pants	—	—
52. pants	—	—
53. pants	—	—
54. pants	—	—
55. pants	—	—
56. pants	—	—
57. pants	—	—
57.a pants	20. pants un VII pielikums	—
58. pants	—	—
59. pants	—	—
60. pants	—	—
61. pants	—	—
62. pants	—	—
63. pants	—	—
64. pants	—	—
65. pants	—	—
66. pants	—	—
67. pants	—	—
68. pants	—	—
69. pants	—	—
70. pants	—	—
71. pants	—	—
72. pants	—	—
73. pants	—	—
74. pants	—	—

▼B

Regula (EK) Nr. 73/2009	Šī regula	Regula (ES) Nr 1306/2013
75. pants	—	—
76. pants	—	—
77. pants	—	—
78. pants	—	—
79. pants	—	—
80. pants	—	—
81. pants	—	—
82. pants	—	—
83. pants	—	—
84. pants	—	—
85. pants	—	—
86. pants	—	—
87. pants	—	—
88. pants	56. pants	—
89. pants	57. pants	—
90. pants	58. pants	—
91. pants	59. pants	—
92. pants	60. pants	—
93. pants	—	—
94. pants	—	—
95. pants	—	—
96. pants	—	—
97. pants	—	—
98. pants	—	—
99. pants	—	—
100. pants	—	—
101. pants	—	—
102. pants	—	—
103. pants	—	—
104. pants	—	—
105. pants	—	—
106. pants	—	—
107. pants	—	—
108. pants	—	—

▼B

Regula (EK) Nr. 73/2009	Šī regula	Regula (ES) Nr 1306/2013
109. pants	—	—
110. pants	—	—
111. pants	—	—
112. pants	—	—
113. pants	—	—
114. pants	—	—
115. pants	—	—
116. pants	—	—
117. pants	—	—
118. pants	—	—
119. pants	—	—
120. pants	—	—
121. pants	16 un 17. pants	—
121.a pants	—	98. panta, otrā daļa
122. pants	—	—
123. pants	—	—
124. panta 1. līdz 5., 7. un 8. punkts	—	—
124. panta 6. punkts	—	98. panta, pirmā daļa
125. pants	—	—
126. pants	—	—
127. pants	—	—
128. pants	—	—
129. pants	—	—
130. pants	—	—
131. pants	—	—
132. pants	Articles 18 un 19. pants	—
133. pants	—	—
133.a pants	37. pants	—
134. pants (svītrots)	—	—
135. pants (svītrots)	—	—
136. pants	—	—
137. pants	—	—
138. pants	3. pants	—
139. pants	13. pants	—
140. pants	67. pants	—

▼B

Regula (EK) Nr. 73/2009	Šī regula	Regula (ES) Nr 1306/2013
141. pants	71. pants	—
142. panta a) līdz q) un s) punkts	70. pants	—
142. panta r) punkts	69. pants	—
143. pants	—	—
144. pants	—	—
145. pants	—	—
146. pants	72. pants	—
146.a pants	—	—
147. pants	73. pants	—
148. pants	—	—
149. pants	74. pants	—
I pielikums	I pielikums	—
II pielikums	—	II pielikums
III pielikums	—	II pielikums
IV pielikums	III pielikums	—
V pielikums	—	—
VI pielikums	—	—
VII pielikums	IV pielikums	—
VIII pielikums	II pielikums	—
IX pielikums	—	—
X pielikums	—	—
XI pielikums	—	—
XII pielikums	—	—
XIII pielikums	—	—
XIV pielikums	—	—
XV pielikums	—	—
XVI pielikums	—	—
XVII pielikums	—	—
XVIIa pielikums	—	—